Adnan Gerger

Yüzsüz Hayat

Roman

EVRENSEL BASIM YAYIN

EVRENSEL

BASIM YAYIN

ADNAN GERGER

YÜZSÜZ HAYAT

Roman

DOĞA BASIN YAYIN
Dağıtım Ticaret Limited Şirketi
Tarlabaşı Blv. Kamerhatun Mah. Alhatun Sk. No: 25 Beyoğlu / İstanbul
T: 0212 255 25 46 F: 0212 255 25 87
www.evrenselbasim.com - info@evrenselbasim.com

Evrensel Basım Yayın **555**
Yüzsüz Hayat: Adnan Gerger

Genel Kapak Tasarım: Savaş Çekiç
Kapak Uygulama: Devrim Koçlan
Kapak Resmi: Ahmet Yeşil, 'Tutulmalar'

ISBN 978-605-331-011-2
© Evrensel Basım Yayın 2013 - Sertifika No: 11015

Birinci Basım Ocak 2014 • İstanbul

Baskı: Ezgi Matbaacılık Tekstil Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Sanayi Cd. Altay Sok. No: 14 Yenibosna / İstanbul • Sertifika No: 12142
T: 0212 452 23 02 - www.ezgimatbaa.net

YÜZSÜZ HAYAT

Katkılarından dolayı arkadaşım Mehmet Akdeniz'e çok teşekkür ediyorum. A.G.

İÇİNDEKİLER

HAYATA MÜHÜR VURULAN AN 11

Güzelliğe İnan 13

Bu Gece Sana Ay Yok 22

Ihlamur Kokan Kent 29

Yüz 34

KADİM ZAMANLAR SÖZÜ 39

Rüya'nın Tanıklığı 41

Silah Çekildi mi Tetik Düşer 45

Gizli Buluşmalar Tarihi 49

Kader'in Kaderi 62

Bağışlama! Bağış Ölümdür 70

Aynadaki Hüzün İkizdir ya da Ateşten Doğan Sorular 73

Kör İzo, Kör İzo! Gözün Kör Ola 79

Emre'nin Son Sınavı 84

Bir İnsanın Kendi Yüzüyle Yüzleşmesi 89

Son Durağın Başlangıcı Ayn-El Arap 96

Kod Adı Emre 105

Yusuf ve Baba ve Bir Ayrılığın Yüzünü Taşımak 110

Ağaya Ferman Olmaz 113

Sokağa Terk Edilen Ayna 117

Can Çekişen Kent! 122

Esperi İnadı 130

Aşkın Masumiyeti 139

SIRRI SIRRA VERDİLER 143
Dilaltı Küfür 145
ZER ZANE ZOR ZANE DEWİ TIFANGE MOR ZANE 157
İpini Koparan Günahlar 159
Kan Bulutlar Kanat Çırpar 168
Son Sis 170
Kırık Bir Aşk Hikâyesi, Kıyıcı Zaman Suretidir 179

Sana dilsiz, dudaksız sözler söyleyeceğim.
Şems-i Tebrizi

HAYATA MÜHÜR VURULAN AN

GÜZELLİĞE İNAN

Yüzümü içime kırbaçlıyorum, korkunç yüzümü
Edip Cansever

Barın kuytu köşesindeki iki kişilik masada oturan filinta gibi bir genç kız ile bir erkek, etrafı kollayarak fısır fısır konuşuyorlardı. Dikkatle izleyen biri onların eğlenmek için gelmediğini şipşak anlardı. Sanki sığınacak bir yer arıyorlardı. Birilerinden kaçar ya da bir şeyden korkar gibi halleri vardı.

* * *

Her bir kadın yüzü, bir aşkın sırrıdır. Her kadın bu nedenle yüzünden ibaret hüzünlü yalnızlıktır. Bazen bir kadının yüzü, bugüne geç bırakılan bir yenilgiyse; bazen bir kadının yüzü, geçmişi ayrılığa taşıyan dilsiz bir felakettir. Kim ne derse desin! Kim neye inanırsa inansın! Kadınlar, bir savaşta bozguna uğramış yürekleriyle yaşar, o ülkede…

İşte o kadınlardan birinin yüzü, siyah resim kalemiyle çizilmiş gibiydi. Çok ama çok keskin hatları vardı. Yaşayacağı hayat gibiydi. Onun yazgısı alnına değil, yüzüne çizilmişti.

Yüzü, yaşadığı duyguları öylesine cömertçe sunardı ki güzelliğinin bir parçası gibi yansırdı. Bazen çok çocuksu, bazen çok zavallı, bazen çok fettan, bazen çok merhametli, bazen çok dişi, bazen çok hüzünlü, bazen çok vahşi…

Bir kuğu gibi uzun boyunda tamamlanan ilahi çizgiler taşıyan bu yüz, yaşadığı yörenin insanlarında görülmeyen bir yüzdü.

Yüzünün tamamını gün ışığında gören bir erkek, mümkün değil gözlerini ayıramazdı. Yüzü öylesine güzeldi ki bakıp da vurulmayacak erkek yoktu. O an, hiçbir erkek hareket edemez, büyülenir, orada mıhlanır, orada aşktan inlerdi. O erkek, değil bir ömrü bin ömrü olsa feda etmekten kaçmazdı. Yüzün güzelliğinin kusursuzluğuna öylesine kapılırsın ki, başına neler geleceğini anlarsın ama elinden bir şey gelmez, onun uğruna o an ölümün dehşetini göze alırsın.

Saçları upuzundu. El değmemiş deli bir ormanın orta yerinden geçen simsiyah bir nehir gibiydi. Geceleri, ay ışığı inat eder, o bembeyaz teninin üzerine salınan o nehre binbir güçlükle sızmaya, pırıltılarını bırakmaya çalışırdı.

Loş karanlıkta bile gözlerinin karalığı seçilirdi. İri iri kapkara gözleri, kaşlarına değen kirpikleri doğuştan sürmeliydi. Öyle herkes kolay kolay bakamazdı gözlerine, büyülenirdi. Bir baktı mı insana, gözlerine dalıp gitmekten hiç kimse kendini kurtaramazdı. Bir erkek, gözünü gözüne değdirdiğinde, başlardı gerçekle düş arası salınmaya, tutkuyla yaşamaya. Var mı yok mu; yaşıyor mu yaşamıyor mu; soluk mu alıyor, soluğu mu kesiliyor; gündüzü geceye mi karışıyor, gece gündüze mi umurunda olmazdı.

Ya burnu? Bir insanın burnu bu kadar mı güzel yaratılırdı? Kalkık ve son derece düzgün burnu hokka gibi değildi ama yüzüne öylesine güzel yerleşmişti ki…

Ya dudakları? Üst dudağı, ne ince ne kalındı. Bir yay şeklinde, gülünce yanağında oluşan gamzeden başlıyor yukarıya doğru kıvrılıyor yine aynı şekilde diğer gamzeye ulaşıyor, alt dudağının üstüne abanıyordu. Kalın alt dudağı, üst dudağını tamamlayan bir aksesuar gibiydi. Orta yeri biraz daha fazla etliydi. Dudağındaki Allah vergisi o pembe kırmızı karışımı renk insanda bir şehvet duygusu, bir emme hissi uyandıracak cinstendi. Gülümsediğinde o inci gibi dişleri dudaklarının tazeliğini ortaya çıkarırdı. Bazen konuşurken diliyle alt dudağını ıslattığında bakılmaya doyulmazdı.

Boyu bosu öylesine güzeldi ki, o yüze başka hiçbir vücut yakışmazdı; ince bel, mermerimsi uzun bacaklar, dolgun göğüsler… Yabansı, hatta hiçbir tanıma sığmazdı.

* * *

Buğulu gözlerine dalıp gittiği Nâre'nini yüreğine anlatmaya çalışan Yusuf, birden silkelenir gibi kendine geldi. Bir rüyadan uyanmış gibiydi. Yine de sevgilisinin elaya çalan açık kestane rengi gözlerine gülümseyerek ve güven vererek bakmaya devam etti.

Yusuf yakışıklı sayılmazdı ama sempatikti. Kırmızıya çalan sarı ve kıvırcık saçları çok kısa olmasına karşın gür olduğu bir bakışta anlaşılıyordu. Saçından daha kızıl ve kalın kaşlarıysa hep çatıktı. Koyu ela gözleri sevimliliğine sevimlilik katıyor, aniden büyümüş yaramaz bir çocuk havası veriyordu.

Yusuf ile Nâre'nin önündeki bira bardağı olduğu gibi duruyordu. İçmiyorlardı. Her ikisi de sık sık ürkekçe çevrelerini gözlüyor, bazen de eğlenen insanlara biraz şaşkın biraz imrenerek bakıyorlardı. Özellikle Yusuf, sanki birisini bekliyormuş gibi her kapıdan girip çıkanı büyük dikkatle takip ediyordu.

Nâre eğildi, Yusuf'a fısıldar gibi konuştu:

"Korkma," dedi. "Korkma. Bak ben korkuyor muyum?"

Yusuf kaşlarını daha da çattı. Meydan okuyordu:

"Kaç kere dedim, bana böyle deme. Damarıma basma. Ben hiç kimseden korkmam, hiç kimseden. Korkmadığımı da biliyorsun…"

"Onu demek istemedim," dedi, Nâre. "Bunu kaç kere konuşacağım, kaç kere tartışacağım seninle! Dünyanın en cesur insanlarının bile aşk karşısında ürktüğüne inanırım. Aşk karşısında dimdik durmak her babayiğidin harcı değildir. Aşk, yürekli ve cesaretli insanların işidir. Yüreğimizi, cesaretimizi sınayacağız. Yeter ki bu sevdayı doyasıya yaşamaktan korkmayalım. Sen bana ve bu kadının yüreğine inan. Bir insan sevdiği zaman, sadece sevmez, onun düşlerine de sahip çıkar. Biz birbirimizi sevdiğimiz kadar düşlerimizi ve hikâyemizi de sevdik ve sahip çıkacağız."

Yusuf, "Böylesine acımasız bir dünyada, insanların böylesine bir lokma ekmek uğruna ölümü göze aldığı bir dünyada aşka bu kadar anlam yüklemek doğru mu?" diye soracaktı, cesaret edemedi. O masum görünen o güzeller güzeli yüze sahip Nâre, Yusuf'un ne düşündüğünü tahmin eder gibi konuşmasına devam etti.

"Eğer anlamsız gelirse aşk, insanlık da o zaman kendini eksiltir, tüketir. Bunca kuşatılmışlıklara rağmen aşk yaşanmalı."

Bir an ikisi de sustu. Önlerine bakıyorlardı. Nâre, başını kaldırmadan, sessizliği bozdu:

"Savrulacaksan aşkla savrul. Aşksız savrulmaların anlamı yoktur, heba olur ömrün, ideallerin devam eder ama bu ideallerin ruhu yok olur."

Yusuf ile Nâre aynı anda birlikte kafasını kaldırdı… Göz göze geldiler. Yusuf, "Tamam. Haklısın, biliyorum. Bir aşkın içinde kaybolmayı göze alamazsan hayatın içinde kendini bulamazsın. Sevgisiz yaşayan bir insanın hayatın içinde yeri yoktur, çünkü… Sen benimsin, ben seninim Nâre. Sensiz yaşamak haram bana… Sensiz yaşamak yüzü kara yaşamak demek… Bu yüzsüzlüğü göze alamam, ölürüm de alamam…"

Elini uzattı, yıllardan sonra istediğini duyduğu için mutluluktan gözleri ışıldayan Nâre'nin o narin elini tuttu.

* * *

Bara oldukça geç gelmişlerdi. Fakülte öğrencisi uzun saçlı ve kulağı küpeli garson, içeride dip taraflarda bir masa ayarlayabileceğini, kabul etmezler diye öylesine söyledi. 'Olur,' sözünü alan garson, hiç yokken barın en kötü yerinde oturmayı kabul eden bu çekingen iki müşteriye hemen bir masa hazırladı. Aslında iki genç de oturacakları yerin böyle en dip tarafta, gözden ırak olmasına sevinmişlerdi. Rezan'ın yanık ve gür sesi duyuldu. Az önce curcunanın yaşandığı bar, birden kütüphane sessizliğine dönünce onlar da sustu.

Rezan, sessizliği duyumsayınca sanki şarkıya daha da asıldı. Sıfır numara kel kafasıyla, pos bıyığıyla Rezan, ışıklandırmanın yardımıyla da sahnede etkileyici bir görüntü veriyordu. Başını

yukarı kaldırdı, ağzı tam önünde duran ayaklı mikrofona denk gelince sesindeki o müthiş müzikal tını daha net duyuldu. Şarkı biter bitmez, kucağındaki tefi coşkuyla çalarak orkestrayı heyecanlandırdı, bu kez gözlerini kapattı, bir ayindeymiş gibi kafasını iki yana sallayarak yeni bir şarkı söylemeye başladı:

Urfa'nın etrafı dumanlı dağlar aman aman
İçerim yanıyor yavrum gözlerim ağlar
Benim zalim derdim cihanı yakar
Gezme ceylan bu dağlarda seni avlarlar
Anaydan, babaydan, yardan ayrı koyarlar

Urfa dağlarında gezer bir ceylan aman aman
Yavrusun kayıp etmiş anam yüreğim ağlar
Benim zalim derdim cihanı dağlar
Gezme ceylan bu dağlarda seni avlarlar
Anaydan, babaydan, yardan ayrı koyarlar

Rezan, türküyü kendini kaybetmiş şekilde söylüyordu. Yanık sesi yayılınca, herkes önce bir felfelledi, ardından nefes almaya korktu. O kadar içten söylüyordu ki…

Rezan'ın özellikle türkünün ezgi bölümlerinde sesini bir alçaltarak bir yükselterek kullanması bir girdap oluşturdu, herkesi derinliğine çekti. Yürekler titredi. Mest olundu. Esrik ve içi sevda dolu bir duman, tan vakti bir ormanın sisi gibi uğuldadı barın içinde. O barda her kim varsa farkında olmadan önlerinde duran içki bardaklarına sarılarak büyük büyük yudumlar aldı. Çakırkeyif olan ve hoşlandıklarını o ana kadar birbirine söylemedikleri her halinden belli olan gençler, çaktırmadan sandalyelerini yaklaştırdılar. Kolları ve bacakları değince yürekleri hopladı. Artık, birazdan o akşam olmasa bile ileride sevgili olacaklarını anladılar. Hatta sahneden uzak, biraz karanlıkta kalan ve duvarın dibindeki kalabalık masada oturan gençlerden biri dayanamadı. Her halinden yüksekokul öğrencisi olduğu belli olan uzun boylu sempatik esmer genç, yanında oturan saçını kızıla boyatmış kızın elini çekinerek tuttu, buğulu gözlerine baktı, kulağına eğilerek

“Seni seviyorum” dedi. Kız ise kendisini sevdiğini söyleyen gence dönüp bakacağına, tam karşısında oturan, az önce ilanı aşk eden gencin uzun saçlı, kirli sakallı ve şişman arkadaşına çaktırmadan baktı. Bakarken gülümsemeyle kıkırdama arasında bir hareket yaptı. Gülümsediyse kime gülümsedi, kıkırdadıysa kime kıkırdadı, anlaşılamadı. Kızın bu haline, yanındaki genç bir ara umutlanır gibi oldu. Ancak kızın ağzından yanıt olarak bir çift söz çıkmadı. Karşılarında oturan uzun saçlı, kirli sakallı ve şişman genç, hiçbir şeyden habersiz her zamanki gibi yanındaki kızlara espri üzerine espri patlatıyor, gülüşüyorlardı. Yanıt alamayan genç ise bozuntuya vermedi. Çok değil yarım saat sonra sarhoş olup da oynak müziğin eşliğinde oynamaya başladıklarında, kızıl saçlı kız, kıvırcık ve şişman gence resmen asılacak, bir dansöz edasıyla güya şakayla karışık ona işveli gerdan kıracaktı. Aşkını ilan eden genç bunun farkına varacak ve arkadaşına kin besleyecek, o geceden sonra konuşmayacaktı. Barın ortasındaki bir başka masada; kız arkadaşı ve onun kocasıyla oturan, saçını ve makyajını her zaman gittiği kuaföre yaptıran ve ünlü bir markanın boyundan askılı turuncu renkli bluzunu giyen, güzelliğini herkese göstermek isteyen orta yaşlı kadın, yalnız olmanın acısını çapraz karşı masadan çıkardı. O masada oturan ve kıyafetinden varlıklı olduğu anlaşılan adama gözlerini dikti; yanındaki kendisi gibi güzel olan kadını kıskandırana kadar da şuh bakışlarını çekmedi, süzüp durdu. Sonunda o masanın huzurunu kaçırmayı başardı. Adam, bu bakışları hissederek dönüp kendisini süzen kadına bakınca olan oldu, kıyamet koptu. Adamın sevgilisi, o asil duruşunun tam aksine sessizce ama sinir bozucu sözlerle kavga etmeye başladı, geceyi zehir etti. Amacına ulaşan çapraz masadaki kadının bıyık altından gülümsediğini kimse görmedi. Tam o sırada ortalığa yayılan “Ankara’nın Bağları” müziğine dayanamayarak oturdukları masadan fırlayıp oynamaya başlayan üçer dörder kişilik grupların, müziğin ‘Lokey Lokey’ parçasına dönüştüğü an, birden el ele tutuşarak halay ekibine nasıl dönüştüğünü de kimse anlayamadı. Sayıları daha fazla gözüken kızlar, tanıdık olsun olmasın erkeklerle ellerini kenetleyerek masaların arasından çoktan halay çekmeye

kendini kaptırdı. Kimi erkekler, kızların hoplayan memelerine kolları değdikçe ve vücutları kızların bedenine çarptıkça içkinin de etkisiyle vücutlarına yayılan haz dalgasını engelleyemedi. 'Lokey Lokey' yerini 'Şemame'ye bırakınca ortalık düğün yerine döndü. Kimisi bu hazla 'En iyi ben oynarım' edasıyla acayip figürler yapmaya çalıştı. En ilginç görüntüyü ayağa kalktığında sarhoş olduğu ortaya çıkanlarla oyundaki ritmi yakalayamayanlar oluşturdu. Bunlar, hızlarını alamayıp arkaya doğru ikide bir kaykılıyor, sendeliyorlardı. Hâlâ masada oturanlar ise ilan edilmemiş bir seferberliğe gönüllü katılmışlar gibi bu düşmek üzere olan insanları elleriyle hoşgörüyle itekliyor, ayakta tutuyorlardı.

Art arda söylediği kimi zaman hüzünlü kimi zaman oynak Türkçe, Kürtçe, Ermenice ve Zazaca türkülerden potpuri sunarak insanların iyice sarhoş olmasına neden olan Rezan, orkestra elemanları yeni bir şarkının müziğine başlayınca, yanındaki küçük sehpanın üzerindeki rakı dolu kadehi eline aldı. Sahnenin hemen önündeki masada çekingen ve ürkekçe bir adamla oturan son derece bakımlı, masum bir güzelliğe sahip olan Rüya'nın yeşil gözlerine bakarak dostça kadehini kaldırdı. Bir televizyonda muhabir olarak çalışan Rüya Gökmen de yıllardır kendisine bir kardeşten daha çok kardeş olan, her zor gününde koşan can dostu Rezan'a gülümsedi, o da önündeki rakı kadehiyle selam verdi. Rezan, 'Kardeşliğim' dediği Rüya'nın kendisini ilk kez dinlemeye gelmesine çok sevinmişti, mutlu olmuştu. O kadar büyük bir yudum aldı ki rakı bardağı yarılandı. Pos bıyıklarına bulaşan rakıyı eliyle sildi, sonra zikir çeker gibi tefini çalmaya devam etti. Yine ön masalarda oturan ve şarkı söylediği andan itibaren Rezan'ın dikkatini çekmek için ellerinden geleni ardına koymayan ancak bir türlü amaçlarına ulaşamayan iki güzel kadın, bu selamlaşmayı yanlış anladı. Rezan, kendisine kur yapan bu kadınların kıskanç bakışlarını görmeden gözlerini kapatarak şarkı söylemeye devam etti.

* * *

Rezan'ın sahneye çıktığı her gece böylesine tıklım tıklım dolan bar, o gece Olgunlar Sokak'taki yeni yerine taşınması nedeniyle daha çok kalabalıktı.

O kalabalıkta bara gelenler arasında farklı olanlar, az önce barın en dip köşesinde oturan iki genç değildi sadece. Barın konukları arasında iki ayrı masada oturanlar, başka dünyadan gibiydiler. Gelenler arasında farklı olan insanların oturduğu her iki masa da barın dışında veranda gibi yerdeydi.

Verandanın hatta barın en kıyak yeri olan başköşedeki masada, kıllı göğüslerini ortaya çıkaracak kadar gömleklerinin düğmelerini açık tutan ve kazançlarını yasal olmayan yollardan sağladıkları belli olan siyah takım elbiseli dört kişilik mafya bozuntusu tipler oturuyordu. Masa hatırı sayılır şekilde donatılmıştı. Akşamın erken saatlerinden itibaren içiyorlardı. Tipleri aynı olanlardan en bıçkını, diğer insanlara hava atarcasına rakı siparişini herkese duyurarak verdi. "Hele gardaşşş, bize bir büyük daha getiresin! Bu nedir ki?" Şivesi Erzurumluların şivesini andırıyordu. Sonra parmaklarına tespihin dolandığı sol elini çenesine götürerek masadaki arkadaşlarına doğru omzuyla yamuldu, yine yüksek sesle, "Valla gardaşşşş bu 70'liğin üstüne bir 70'lik daha içerim, daa… Öyle değil mi, Hakan Reis?" dedi. Hakan Reis, içlerinde en iri yarı olanıydı. Kirli sakallı yüzüne bakınca ne işle uğraştığı kolayca anlaşılan tiplerdendi. Ancak daha düzgün bir Türkçeyle ve daha alçak bir sesle konuştu.

"Seyfo, bu gece içmeyeceksek ne zaman içeceğiz! Emre patron, bizi ihya etti. Bu parayı rüyamızda görsek inanamazdık. Çok yaman bir adam. Sözünün eri. Ne derse, ne emrederse yapılır bu adamın. Böyle işbirliğine can kurban… Heyytt! Aslan be aslan. Patronların patronu Emre!"

Böbürlenerek konuşan Hakan Reis, önündeki rakı kadehini 'Patrona' diyerek tek içişte bitirdi, diğerleri de rakılarını aynı şekilde bitirdi, daha sonra hepsi birden aniden anlaşmış gibi aynı anda böğürerek güldü.

Oturanların tuhaf olduğu diğer masa da, hem verandanın hem barın giriş kapısının ağzındaki masaydı. Girenler, çıkanlar bu masanın önünden geçmek zorundaydı. İki kişiydiler. Onlar da takım elbiseliydi. Geç gelmişler, içeride oturmak istememişlerdi.

Kendi hallerinde, yangınlarında kavruluyorlardı. Besbelli iflah olmaz dertlerin içindeydiler. Biralarını sessizce içiyor, çerez olarak sadece yer fıstığı yiyorlardı. İnce uzun suratlı ve alabros tıraşlı olanı, daha sinirli bir tipti. İkide bir derin derin iç çekiyor, arada barın içine eğiliyor, eğlenenleri süzüyordu. Arada sırada, karşısındaki arkadaşına, "Ağam izin verseydi, Allah vekil ben bunları yere yığardım. Şimdi işin yoksa uğraş dur, kardaşım…" diyor, lahavle çekiyordu. Saçı sakalı birbirine karışmış Feridun da, "Bozan, Allahın hakkı için acele etme. Hele bir sus lov… Sizden sorumlu benem. Bir yanlışlığ yapmayasan, gözünü sevem, bir sakin ol ha. İnan olsun, ağamızın bir bildiği vardır…" diye karşısındakini yatıştırmaya çalışıyordu. Bozan yerinde duramıyordu, "De haydi git… Bu işler böyle mi oli? Şimdiye kadar vurirdim alınlarından, çoktan biterdi bu iş. Ne olacak? Sen sağ ben selamet ha…" diye arkadaşını azarlamaya devam ediyordu.

* * *

BU GECE SANA AY YOK

Nasıl her insanın göğü, görebildiği kadarsa; ömrü de yüreği kadar hayatı algılayıp öyle âşık olduğu kadardır aslında. Ya seversin ya sevgiyi bilmezsin. Ya boyun eğersin, ya başkaldırırsın. Ya ölürsün, ya öldürülürsün. Çünkü orada hayat; seni, gerçeği çırılçıplak yaşamaya mahkûm eder. Çünkü orada asla düşlere yer yoktur. Çünkü orada töre; kan, zulüm, acımasızlık ve vahşetten başka bir şey değildi, ülkeleri gibi…

Asıl adı Aligor iken devletin asimilasyon politikasıyla ismi Onbirnisan'a çevrilen köy, Şanlıurfa yolunun üstündeydi. Şanlıurfa'ya yaklaşık 50, Suruç'a 7, Suriye'ye de 22 bilemedin 25 kilometre uzaklıkta çok zengin bir köydü. Şimdi bir bucağa dönüşen Aligor'un en büyük ağası namı diğer Faik Ağa, Faik Karayeloğlu'ydu. Faik Ağa, atalarından zengindi ama bu zenginlik nesilden nesile çoğalırdı. Uçsuz bucaksız topraklara ve dokuz köyün ve bu köyde yaşayanlarla birlikte diğer Şanlıurfa'ya ve illere yayılmış toplam beş bin aşiret mensubunun ağası Faik Ağa, Aligor'un tek ağasıydı. O da babası gibi devletle her zaman arayı iyi tutmuş, iktidar yanlısı siyasi partilerle birlikte hareket etmişti. Büyük nüfusa sahip diğer ağaların yaptığı gibi yine de ne olur ne olmaz diye yakın akrabalarını ya da aşiretten güvendiği adamları diğer bütün partilere serpiştirmişti. Böylelikle kendi aşiretinden birinin mutlaka iktidar partisinden milletvekili seçilmesini garanti altına alırdı. Aşireti içerisinde bin üç yüz kırk yedi silahlı adamı vardı. Aşiret reisinin gücü erkek sayısıyla ölçülürdü, tıpkı

bir babanın çok sayıda erkek evlada sahip olması gibi. Çünkü bir baba ne kadar erkek evlat sahibiyse bir kavgada o kadar sopa tutan el sahibiydi ve bu sopa sayısıyla da övünülürdü. Aşiretin bir diğer geçim kaynağı da tüm bölgede olduğu gibi Suriye'yle yapılan kaçakçılıktı. Faik Ağa'nın kaçakçılıktan elde edilecek gelire ihtiyacı yoktu, ancak aşiretine bağlı insanların yapmasına da sesini çıkarmazdı. Onlar için iyi bir geçim kaynağıydı. Hatta Faik Ağa, hamilik yapar, ilgilenir, göz kulak olur, destek çıkardı. Bu nedenle Karayeloğlu Aşireti, kaçakçılıkta tek söz sahibi gibiydi.

Kıştı ve hava ayaza çekmişti. Karanlık, gündüzün o yumuşak ve ılıman havasını emer gibi aniden içine çekti, konvoylar halinde Suruç'un üstüne çöktü. Kara bulutlar, zifiri ve kurumuş kan kırmızısı derin mi derin uzun mu uzun bir geceye bulaştı. O kadar karanlıktı ki, Aligor'un en uzak yerinde, bir tepenin üstünde 'Faik Ağa'nın çiftliği' diye bilinen ve bin beş yüz metrekarelik alana inşa edilmiş, etrafı briketten beş metrelik yüksek duvarlarla örülü kale gibi yapı bile silik duruyordu. Duvarların sakladığı o kocaman avluda üçü yan yana, ikisinin arka arkaya rahatça dizildiği beş cipin karaltısıysa hiç görünmüyordu. Avlunun içinde yer alan ne üç katlı betonarme binadan ne de tek katlı dört toprak müştemilattan ışık sızıyordu. Sanılırdı ki, hiç canlı yaşamıyor. Böyle gecelerde, Faik Ağa'nın babasıyla, karısıyla, iki çocuğuyla ve aşiretin adamlarıyla onların karısı ve çocuğuyla toplam 174 kişinin yaşadığı çiftlik gibi geniş avlulu evde, çıt çıkmazdı. Suruç'un namını yürütecek o güzelim cins cins yarış atları için özel olarak yapılmış ahır ile kümes hayvanlarının bulunduğu bina kale görünümündeki avlunun dışında, avluyu çevreleyen sol taraftaki sur gibi duvara bitişikti. Kapıları ve pencereleri sıkı sıkı örtülen hayvanların bulunduğu binadan hiçbir gece ışık sızmazdı. İçeriden dışarıya hayvanların sesi soluğu da duyulmazdı. Sanılır ki, ahırda hiçbir hayvan yok. İlginçtir, hayvanlar da böyle olağanüstü geceleri sezer, sessizliklerini korurdu sanki. Bir tek, ahırın ve avlunun giriş kapısında nöbet tutan adamların yanındaki iki kurt köpeğinin havlamaları ortalığı inletirdi. Onların da her gece durmadan korkutucu ve ulur gibi havlamasına herkes alışkındı zaten.

1.87 cm boyunda ince kara yağız Halil İbrahim, clock marka silahını belinin arkasına soktu, uzi marka otomatik tüfeği de sağ eline aldı ve üç katlı ana binadan çıktı. En öndeki cipe yürümeye başladı.

* * *

Bıyıkları henüz terleyen Halil İbrahim'in davranışlarına bakınca hiç kimse onun 20 yaşında bir genç olduğuna inanmazdı. Bilgeliği ve yardımseverliğiyle 'Karayeloğlu' aşiretinde sevilen, derde düşenin başını vurduğu bir kapı olmuş, iflah olmayan dertlere, onmadık insanlara çare bulmuştu. Halil İbrahim, bakanların bir daha dönüp baktığı bir gençti. Sözüne güvenilen civandı. Sırtı yere gelmez bileği bükülmez bir koçyiğitti. Her geçen gün diğer aşiretler arasında Halil İbrahim'in yiğitliği dilden dile dolaşıyor, envai çeşit söylenceye dönüşüyordu. Doğru bildiğinden şaşmazdı. Verdiği kararları yaşından beklenmeyen büyük bir olgunlukla ölçer biçer öyle verirdi ve genelde bu kararlar doğru çıkardı. Sert ve acımasızlığıyla tanınan 'Karayeloğlu' aşiretinin reisi Faik Ağa, Halil İbrahim'in böylesine sevilmesini gizliden gizliye istemiyor, herkesin ondan korkmasını istiyordu. Halil İbrahim'in de kendisi gibi zalim olmasını isteyen Faik Ağa, tek erkek evladı olduğu için sesini çıkartamıyordu. Faik Ağa, onun aşireti yönetmesine karışmıyordu ancak bazen dizginlerinin elinde olduğunu hatırlatıyordu. Halil İbrahim, İstanbul'da Galatasaray Lisesi'ni 16 yaşında bitirdikten sonra İstanbul Teknik Üniversitesi Elektrik-Elektronik Fakültesi'ni kazanmış, kaydını yaptırmış, ancak okuluna devam etmemişti.

O yıl aşiret mensupları arasında kız alıp verme nedeniyle çıkan kavga, Halil İbrahim'in o gün rastlantı eseri o köye gelmesiyle çatışmaya dönmeden bitmişti ama hasımlık devam etmişti. Her iki taraf da birbirine kin besliyor, tetikte bekliyordu. Ufacık bir kıvılcım ortalığı kan gölüne dönüştürebilirdi. Aşiret neredeyse tamamen ayrışıyordu. Aşiretin yarısı, köylerden gitmek için hazırlık yapmaya başlamıştı. Babasının uyguladığı yöntemlerle sorunun çözülmeyeceğini ve aşiretin bölüneceğini anlayan Halil

İbrahim, o genç yaşıyla aşiretin ileri gelenlerini bir araya getirmiş, gençlerin düğününü yaptırarak işi tatlıya bağlamış, böylelikle aşiretin bölünmesini de son anda engellemişti. Halil İbrahim de o günden sonra kaydını dondurmuş, bir daha da üniversiteye geri dönmemişti.

Halil İbrahim, karşısında oğlu gibi değil de bir aşiret üyesi gibi saygıyla durduğu babası Faik Ağa'nın yöntemlerini benimsemezdi. Aşiret yaşantısının feodal değerlerini de onaylamazdı. Bu zıtlık, kendisini hiç de rahatsız etmezdi ama babası Faik Ağa'yla zaman zaman çatışırdı. Bir keresinde aşireti de korucu aşireti olmaktan kurtarmış, nice canların yitmesine engel olmuştu. Devlet, diğer aşiretlere yaptığı koruculuk teklifini Faik Ağa'ya da yapmıştı. Bölgede biri dışında yedi aşiret koruculuğu kabul etmemişti. Aşiretlerin içinde en güçlüsü olan Faik Ağa'nın da ne güce ne de silaha ve paraya ihtiyacı vardı. Aşiretin ileri gelenlerinin karşı çıkmasına rağmen, koruculuğu ağalığının teminatı olarak görmüş, kabul etmeyi kafasına koymuştu. Aşiretten korucu olacak olan bin kişinin ismini belirlemişti ki, daha 12-13 yaşlarında olan Halil İbrahim, babasına diklenmiş, koruculuktan vazgeçmesini istemişti. Faik Ağa, Halil İbrahim'i önce çocuk diye dinlememişti. Bunu anlayan Halil İbrahim de evden gizlice kaçarak en yakın köyün birinde saklanmış, koruculuktan vazgeçmediği takdirde eve hiç dönmeyeceğine dair babasına haber göndermişti. Sonunda korucu olmayı reddeden Faik Ağa, devletle arası iyi olduğu için bu krizi kolayca atlatmayı bilmişti. Halil İbrahim, aşiretin büyükleriyle birlikte babasına yaptığı şantajla dediğini yaptırtmıştı. Bu şantajı büyüdüğünde bir kez daha kullanacaktı. Liseyi bitirdikten sonra kendisinin hemen evlenmesini isteyen ve kız kardeşinin üniversiteye gönderilmesini engellemeye kalkışan Faik Ağa'ya yine aynı tehdidi savurmuştu. Biricik oğlunun aşireti terk etme tehdidini ciddiye alan Faik Ağa, bu tehdit karşısında da çaresiz kalmış, o günden sonra da Halil İbrahim'in ve Nâre'nin özel hayatıyla ilgili karar vermekten vazgeçmişti.

Halil İbrahim, bol bol kitap okumasına, hatta entelektüel bir yapıda ve dünyaya açık olmasına karşın şaşılacak derecede de feo-

dal yaşantının günlük akışına ayak uydururdu. Sıradan bir aşiret mensubu gibi, giyimiyle kuşamıyla, oturuşuyla kalkışıyla, geleneklere sahip çıkışıyla, nasıl yaşanması gerekiyorsa öyle yaşardı. Tarlada azap[1] gibi çalışır, hayvanlara bakar, yük taşır, kaçağa gider, tabancayı ve kavgayı çok severdi.

* * *

Halil İbrahim son derece seri hareketlerle ve kendinden son derece emin bir şekilde en öndeki cipe yaklaştı, arkasına baktı. Onun çıkmasıyla, karanlığın içindeki bazı adamların omuzlarına attıkları kalaşnikof marka otomatik tüfeklerini ellerine geçirerek hemen yanında durdukları ciplere binmelerini izledi. Herkesin ciplere bindiğinden emin olduktan sonra ön sağ kapıyı açtı, cipin tutacağından tutarak sert bir hareketle öndeki koltuğa oturdu. "Xâlo[2] İzzet, de haydi… gideğ" dedi. İzzet, kontağı çevirdiği an avluda bulunan diğer dört cipin de eş zamanda motorları çalıştı. Avlunun üç metre uzunluğunda ve eni ikişer metre olan iki kanatlı büyük demir kapısı, sanki bir rayın üzerinde hareket ediyormuş gibi kayarak her iki yana açıldı. Karanlıkta ciplerin farları, kapıdan yaklaşık üç yüz metre uzaklaştıktan sonra yakıldı.

Önleri aydınlandığında, Halil İbrahim, neşeli tavrıyla, "Xâlo! Xâlo!.. Sana bu gece ay yoğ" diyerek işlerinin iyi gideceğine dair duyduğu düşüncesini açıkladı. Yine aynı tavırla, sol eliyle direksiyonu tutan adamın sağ kolunu yan yan yumruklayarak, "Hele anlat, xâlo İzzet, kurşunu nasıl yakaladın?" diye takıldı.

* * *

Halil İbrahim'in, aşirette en çok sevdiği ve saydığı insanın başında gelirdi Kör İzo… Ne kadar çetrefilli iş olursa olsun, onunla bir işe gittiğinde sevinir, ana dili Kürtçe konuşmayı bir kenara bırakır, eğlenceli olsun diye yörenin Türkçe lehçesiyle konuşurdu.

Herkesin 'Kör İzo' diye bildiği, Faik Ağa'nın sağ kolu, çocukluk arkadaşı reşme[3] İzzet Demir'in birçok yaşadığı olay vardı. Hele

1 Azap: Şanlıurfa'da bir ağanın yanında, çiftlikte çalışan ırgatlar için yapılan tanımlama.

2 Xâlo (Kürtçe): Dayı.

3 Reşme (Kürtçe): Şanlıurfa yöresinde kâhya gibi görev yapanlara verilen ad.

kendisinin de yaşadıklarına bire bin katarak anlatması herkesin ilgisini çekerdi. Birisi 'anlat' deyince hiç nazlanmazdı. Özellikle biri vardı ki, herkesin dinlemeye dayanamadığı ve kendisinin de her anlatışında değiştirdiği öykü, dilden dile söylenirdi. Kör İzo, bu öyküsünü her defasında da ilk kez anlatacakmış gibi heyecanlanır, o olayı yeniden yaşardı.

Üstünde bir kurşun yarasının çok net şekilde görüldüğü sol eliyle ceketinin cebindeki savatlı tabakasını çıkardı. Bilekleriyle direksiyonu idare ederken iki eliyle tabakayı kaşla göz arasında açtı. İçinde daha önce Şam kâğıdıyla kalem gibi ince ve düzgün bir şekilde kaçak 'sarı kız saçı' tütünle sarılmış sigaraların bulunduğu tabakayı yanındaki civan gibi Halil İbrahim'e uzattı. Halil İbrahim, tabakadan bir tane sigarayı aldı, ağzına götürdü. Kör İzo, bu kez daha dikkatli bir şekilde hem direksiyonu tuttu, hem tabakadan kendisi için aldığı sigarayı siyah kıllarla karışık ancak akların daha baskın olduğu aşırı gür ve kalın olan bıyık ve sakalının sakladığı dudağına götürdü. Kapanırken 'tık' diye tok bir ses çıkaran tabakayı yine sol cebine koydu, bu kez aynı yerden muhtar çakmağını çıkardı, yanındaki gencin sigarasını yaktı. Kendisinin sigarasını hemen yakmadı. Çakmağı tuttuğu sağ eliyle dudağından aldı, sigaraya tek gözüyle büyük bir aşk ve gururla baktı. Sigarayı, âşık olduğu için daha çocuk yaşta, 14 yaşındayken kaçırdığı karısı Anzılha sarmıştı. Başlık parası yetmemişti ama tam bir yıl sonra bu parayı Anzılha'nın ailesine ödeyince rahat nefes almıştı. Faik Ağa borç para vermiş, birazını da kendisi denkleştirmişti. Bu kez sigarayı, sanki canlıymış da canı acıyacakmış gibi korkarak ve daha nazik tutarak dudağına iliştirdi; çakmağı çakmasıyla derin bir nefes aldı, dumanı büyük bir kederle savurdu. Sigarasının dumanı cipin içine doldu.

Halil İbrahim, Kör İzo'yu ilk kez bu kadar endişeli görüyordu. "Hayırdır? Ne oldu, xâlo İzzet?"

Kör İzo, aynı kederle yanıt verdi:

"Begim, içimde bir sıkıntı var. Sen niye geldin? Biz gider malı alır gelirdik?"

Halil İbrahim güldü:

"Valla, niye yalan söyleyeyim. Benim de içimde bir sıkıntı var ama mecburen geliyorum. Karşıdan haber gönderdiler, babamla ille konuşmak istiyorlar. Çok önemli gelişmeler varmış… Babam da 'benim yerime oğlum geliyor' dedi. Bakalım ne istiyorlar, ne diyecekler? Malum şu olaylar…"

Kör İzo, korkusunu gizlemeye çalıştığı sesle sordu:

"Karşı tarafta Ayn El Arap'ta, Kobanî'de şiddetli çatışmalar olmuş. El Kaide geri püskürtülmüş. Bunlar din adına savaşıyorlar, güya muhalifler ama niye Kürtlere saldırıyorlar ki? Onun için endişeliyim. Sahi beyim, ne olacak şu olaylar."

Halil İbrahim, bir an düşündükten sonra yanıt verdi:

"Ben de bilmiyorum. Bu işin sonu nereye varır, bilmiyorum. Kimsenin bildiğini de sanmıyorum. Öyle siyasi nutuklarla bu iş çözümlenmez. Gelip buradaki halka sorsunlar, 'ne haldesiniz?'diye. Sonra bu işin uluslararası boyutu var. Bildiğim tek şey, daha çok kan dökülür. Rojava'da yaşananlar, Kürtlerin Suriye'de El Kaide ve El Nusra gibi hücre örgütlere karşı mücadelesi ve zaferi, Ortadoğu coğrafyasında yaşayan Kürtler için önemli bir adım olabilir, yeni bir boyut kazanabilir. Biz de rahat ederiz. Bu tür gelişmeler bizim burada da barışın ciddi bir şekilde ele alınmasını ve tesis edilmesini sağlayabilir. Barış görüşmeleri sözde kalmaz ya da oy avcılığı söylemine dönüşmez."

Kör İzo, pek anlamamıştı ama 'anladım' der gibi kafasını sallarken Halil İbrahim gülümsedi:

"Xâlo İzzet! Sen şimdi onu bunu bırak da, şu kurşunu nasıl yakaladın? Allahını sevisen bir anlat lo…"

İkisinin de keyfi yerine geldi. Bitmekte olan sigaralarını tazelediler.

* * *

IHLAMUR KOKAN KENT

O şehre her kim giderse ıhlamur ağaçlarına seslenmek ister. Doğrudur da. Kişinev'de ağaçlar olmasaydı belki bugün, dün ve de yarın duyumsanmazdı, gün ışığında. Oysa o ülkenin tuhaf karanlığında, arayan hemen bulurdu yeraltı hallerini Kişinev'in... Caddelerden yürürken gözler, sokaklara ve insanların pür telaş hallerine çevrildiğinde karanlıklar hemen görülürdü. O karanlık, bir gece yarısı; sokaklarda ya da bir köşe başında, gencecik bir kızın körpe vücudunda daha da koyulaşırdı. Asgari ücretin 110 dolar olduğu bir ülkede sokaklar hep karanlıktaydı. O kentin, ıhlamur kokan kentin esas yüzü buydu. Bir şehirde, insan, görünen yüzün ardındaki gerçek yüzü tanımaya ürker. Çünkü bu gerçek, bir şehirde yaşayanların ve bu şehre gelenlerin kendi gerçeğidir.

Türk Hava Yolları'na ait uçak İstanbul'dan 08.00'da sorunsuz bir şekilde kalktı. Bussines Class'ta üçüncü sırada oturan boyu 1.85 cm civarında, uzun saçlarını arkadan topuz yapmış, kirli sakallı, esmer bebek yüzlü otuz-otuz beş yaşlarında manken gibi bir adam, uçak kalkmadan hostesin verdiği sıcak sulu havluyla elini sildi, tepsinin üzerine koydu. Az önce arkadaşıyla, hakkında "Ne yakışıklı adam. Böyle bir sevgilim olsa daha ne isterdim!" diye dedikodu yapan hostesin ayrı bir ilgiyle ve kırıtarak uzattığı ve üstünde içi kokteyl dolu bardağın bulunduğu tepsiyi kibarca reddetti. Son derece şık ve göz kamaştıran saatine bilinçsizce baktı. Geniş koltuğunu arkaya yasladı. Çok yorulacaktı, iki buçuk saatlik

uçak yolculuğunu uyuyarak geçirmek istiyordu. İki senedir gide gele Kişinev'i su yolu etmişti.

* * *

Uçak tam saatinde sorunsuz bir şekilde Kişinev'in küçük ve bakımsız uluslararası havaalanına indi. Tipik eski Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ne bağlı ülkelerinden biri olduğu ve hâlâ bu görüntüden kurtulamadığı havaalanından belli oluyordu. Sert, suratı asık herkesten şüphelenen ama her an rüşvet yiyebileceği belli olan görevlilerin yer aldığı pasaport kontrolü sırasında beklemeye başladı.

Önünde duruşlarından ve giysilerinden sanatçı olduğu belli olan kızlı erkekli bir grup duruyordu. İçgüdüsel olarak kulak kabarttı. Bir resim çalıştayı için gelen ressamlardı bunlar. Gülümsedi. Kuyruk sorunsuz ilerlerken birdenbire kıyamet koptu. Pasaportların kontrol edildiği gişenin önünde birden polisler birikti. Ressam grubunun içinden sakallı ve tam bir sanatçı yüzlü ve kıyafetli birisinden şüphelendiler.

Gezi direnişiyle başlayan olaylar nedeniyle "Küçük Devrim" diye nitelendirilen bir toplumsal direniş hareketinin var olması, anlaşılan o ki bu tür ülkelerde Türkiye'den gelen gençlere, hele böyle entelektüel görünümlü gençlere daha duyarlı olunması emri verilmişti. Hemen müdahale etti. Rusça konuşarak bunların bir grup sanatçı olduğunu anlattı. Nitekim grubun başındaki yaşlı karı koca ellerindeki onaylı listeyi sundu. Moldovalı polisler, listeden değil de alışkın tavırlarıyla daha önce Kişinev'e birçok kez geldiği belli olan adamdan etkilendiler. Adının Timur olduğunu öğrendiği ressamı hemen serbest bırakan polisler, böylesine pahalı giysileri olan bir adamı çevirip sorgulamayı akıllarından bile geçirmediler. Onlar çok iyi biliyorlardı ki, böyle zengin adamların devletin üst yöneticileriyle sıkı bağları olurdu.

* * *

Kapının önünde duran Mercedes marka son model siyah lüks cipe bindi. Cip, şehrin iki lüks otelinden biri olan Mitropolit Varlaam Caddesi'ndeki Grand Chişinau Oteli'nin önünde durdu.

Otelin girişindeki on beş basamaklı merdiveni sağa sola bakmadan atlayarak çıktı. Doğruca girişte sol taraftaki resepsiyona gitti. Kimliğini uzattı, saatine baktı. Parcul Catedralei (Katedral Parkı) manzaralı dördüncü kattaki 441 numaralı odasına çıktı.

Moldova'ya iki günlüğüne gelmesine karşın, içinde dört takım elbise, sekiz gömlek, beş kravat, iki çift ayakkabı, dört çift çorap olan büyük bir bavulla gelmişti.

Otelin bavul taşıyıcısı çocuk, odadan çıkarken aldığı 5 avroluk bahşişe o kadar sevindi ki, Japonlar gibi başını üç dört kere öne eğerek teşekkür ede ede odadan çıktı. Çocuk odadan çıkar çıkmaz, telefonundaki kartı değiştirdi. Bir numarayı çevirdi, gülerek ve sevinçle konuştu. Telefonu kapattıktan sonra bavulu aldı, yatağın üstüne koydu, açtı. İtinayla içindeki gömleklerini, elbiselerini çıkardı, banyoya ünlü bir markanın ürünü olan parfümünü, diş macununu, diş fırçasını ve yine aynı parfümle aynı marka olan özel seyahatler için küçük şişelerde hazırlanan banyo jelini, şampuanını ve kremini özenle yerleştirdi. Elini başına vurdu. Ceketinin mendil cebinden bister ambalajlı enterik kaplı dört tableti çıkardı. Üzerinde 'zyprexa'[1] yazıyordu. İçip içmeme konusunda tereddüt etti. İçmedi. Elini bir kez daha ceketinin mendil cebine attı. Bir jelatine sarılı 'Beyaz Kumrular[2]'dan bir tanesini aldı, ağzına attı, susuz yuttu. Duşa girdi. Odasının kapısı tıkladı.

Duşta olmasına rağmen kulağı kapıdaydı. Kapı bir kere tıklanır tıklanmaz duydu, üzerine bir şey almaya gerek duymadan anadan doğma ve sırılsıklam kapıyı gülerek açtı.

Boyu kendi boyuna yakın çok şuh genç bir kadın pervasızca içeri girdi. Daha odanın kapısı kapanmadan elindeki çantasını fırlattı, boşta kalan iki eliyle adamın yüzünü yakaladı, kadın, adamı dudaklarından deli gibi inleyerek, ısırarak, somurarak ıslak ıslak öpmeye başladı.

Kımıldamasına fırsat bulamayan adam eliyle kapıyı zorla itti.

---

1 Zyprexa: Şizofreni tedavisinde kullanılan ilaç.

2 Beyaz Kumrular: Yasadışı uyuşturucu ve uyarıcı olarak bilinen 'Extasy' adlı hapa verilen isimlerden biri.

Kilometrelerce koşmuş gibi, Adriana'nın nefes alışı aniden hızlanmıştı. Romence bir şeyler mırıldanıyordu, ne dediği anlaşılmıyordu. Adamı itti, duvara yapıştırdı, zümrüt yeşili gözlerini kısarak adama baktı, dişlerinin arasından "Emre, seni çok özledim" dedi. Emre, Adriana'yı kucakladığı gibi yatağa götürdü ve fırlattı. Emre, bir kurt gibi Adriana'nın üstüne saldırdı ve bir çırpıda soydu. Adriana, kendisini ısıran ve canını fena halde acıtan Emre'nin karnına tokat attı. Adriana sinirliydi. Kaşlarını çatarak, "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı. Emre'nin karnına ikinci kez tokat attı. Emre, aldığı uyuşturucu haptan dolayı sarhoş gibiydi, tokatları önce algılayamadı. Ama dumanlı kafasının etkisiyle o da anında refleks olarak sert bir tokatla Adriana'ya karşılık verdi. Emre'nin altından kaçamadığı için pozisyonunu bozmayan Adriana, daha da sinirlenmiş, çılgına dönmüştü. Bir yandan bağırıyor, bir yandan deliler gibi Emre'nin karnını tokatlıyor, yumrukluyordu. Tokatları ve yumrukları Emre'nin canını acıtmadı ama daha çok tahrik olmasına neden oldu. Emre bunu, seksin bir parçası sandı ve Adriana'ya sağlı sollu seri bir şekilde tokat atmaya başladı. Adriana'nın burnundan ve ağzından kan akmaya başladı. Adriana, "Tamam. Yeter" dedi. Göz göze geldiler. Konuşmadan yeniden öpüşmeye başladılar. Emre'nin ağzına Adriana'nın ağzından ve burnundan akan kan bulaştı. Ancak bu sefer öpüşmeleri kısa sürdü. Adriana, yüksek sesle inlemeye başlarken Emre, her zaman geldiğinde yaptığı gibi uçkuru çözülmemiş Türkçe küfürleri sıralamaya başladı. Emre küfür ederek kendinden geçerken Adriana'yla uyum içinde hızlıca ileri geri salınmaya başladılar. İkisi de sanki bir uçurumdan bağıra çağıra zevkten zevke sıcacık ve ıslak şehvetle yuvarlandılar. Emre, her zamanki gibi sevişirken kendisini kaybetmiş, vahşice davranışını kontrol edememişti.

Aradan ne kadar zaman geçmişti, bilmiyordu. Gözlerini açtığında Emre, kendisine baygın ve yorgun gözlerle bakan Adriana'nın yüzünü bir kediyi sever gibi eliyle okşadı. Kaşlarının, burnunun, gözlerinin ve dudaklarının ve pıhtılaşmış kanların üzerinde parmaklarıyla gezinirken Emre, "Bu kadına seks çok güzel yakışıyor. Seks sanki bu ülkede yaşayan kadınlar için var!" diye düşündü.

Hayatı boyunca sayısız kadınla birlikte olmuş, değme hayat kadınlarıyla sevişmiş, her türlü seks partilerine katılmıştı ama Adriana gibi sevişen birisini tanımamıştı. Adriana, sevişirken sevdiği bir erkekle seviştiğini belli ediyordu. Bedeninden duygularını hissediyordu. Nasıl yapıyordu, bilmiyordu ama Adriana, diğer tüm kadınlardan farklıydı. Ne yapsa etse, kopamıyordu Adriana'dan…

Adriana eğildi, Emre'yi dudaklarından öptü. "Bir daha yüzüme vurma. Bana da vurma…" dedi.

Emre duygusuz bir sesle yanıt verdi:

"İyi de önce sen bana vurdun…"

Adriana özür diler gibi konuştu. Sesinde pişmanlık duyuluyordu.

"Vurmadım. Seni uyarmak istedim. Canımı çok acıtmıştın. Vurmasaydım, etimi koparacaktın."

Merhamet duymuştu.

Emre gülümsedi. Kendisinin bu duygusallığına bazen kendisi de şaşırırdı. Bir adamı öldürecek kadar acımasız olduğunu biliyordu. Hiç olmadık bir anda elinde olmadan duygusallığa kapılırdı. Oysa hayatı boyunca duygusallıktan nefret etmiş, sevgi nedir tanımamıştı. Sevgi sözcüğünden de nefret ederdi. Adriana'yı da sevmiyordu, âşık da değildi ama onunla olmaktan hoşlanıyordu, onu istiyordu.

Emre'nin sesi iradesi dışında çıkmıştı, bir başkası konuşuyor gibiydi. Dalgındı. "Ne kadar güzel yüzün var, Adriana…" dedi.

Emre, Adriana'ya yaklaştı, ilk kez görüyormuş gibi dikkatle baktı, ilk kez, sevgili gibi şefkatle dudaklarından öptü.

* * *

YÜZ

Bir insanın yüzü kalbinin aynasıdır derler. Çoğu insan büyük bir yüzsüzlükle diğer yüzsüz insanlara biat ederek hayatta hep köle ve onursuz olmayı seçer. Bu insanların kalbi yoktur, korkaktırlar. Hayatları hep el etek öperek soytarılık yaparak geçer, sevgisizdirler. Aşksızdırlar. Her gün bin kere öldüklerinden habersiz yaşadıklarını sanırlar. Bazı insanların da kalpleri kocamandır, cesurdurlar. Bunlar dünyanın en güzel yüzüne sahiptirler. Bu insanlar hayatın; toplumsal çelişkilerini ve yanılgılarını gün ışığına çıkartmak isteyenlere karşı çok acımasız davrandığını da bilir. Kendini sorgulayanlara hep bedel ödettiğini de… Bu insanlar ne aşktan ne hayatın bu zalimliğinden ne de ölümden korkarlar. Âşık yaşarlar ve aşkları için direnirler ve ölürler. Ne gelirse başlarına, aşk yüzünden gelir. Ya, böyle insanlardan biri hem bedel ödemeyi hem yüzsüz kalmayı da kendisi seçmişse? Çünkü onun kanıtı, aşk ve cesaretin geriye dönüşsüz sınanmasıydı.

Beyaz boyalarla son derece soğuk görünen küçük toplantı salonunun ışıkları söndü. Beyaz perdede, önce korkutucu ve kapkara bir kafatası silueti parladı, sonra yukarıdan aşağıya doğru yavaş yavaş inerek netleşti. Görüntünün bundan sonrası, doktorların bile dikkatini çekti. Bu bir kafatası değildi, bir yüz de değildi. Çok kısa kesilmiş saçlı bir kafa ve ortası boş bir karanlık olan bir yüz ortaya çıktı. Yüz, yarım bir yüzdü. Yüz olarak sadece bir baş, bir alın ve sağ göz vardı, gerisi yoktu. Karanlık bir kuyu yüzün ortasına yapışmıştı sanki. Üstelik bu yüz, yaşayan bir insana aitti.

Ankara Gazi Üniversitesi Hastanesi'nin 14. katındaki toplantı odasında yeni profesör unvanını almış, Plastik Cerrahi'de makaleleriyle adını duyurmuş Profesör Doktor Kemal Sırakayalı, arkadaşlarına bir fotoğraf göstererek çok önemli bir operasyonun ayrıntılarını anlatıyordu!

"Nâre Karayeloğlu, bir tıp öğrencisi. Yüzü kurşunlanarak bu hale gelmiş. Kurşunla yaralanma vakası. Anında müdahale edilmiş, meslektaşlarımız yaşatmayı başarmış. Yüzü darmadağın olmuş. Daha doğrusu yüzü yok olmuş. Gördüğünüz resimdeki gibi… Sol gözü yok, dudakları tamamen deforme, ağız yapısı yok. Üst çene ve burun tamamen eksik. Yemek yeme konusunda ciddi sıkıntıları var. Artık yapılacak tedavisi kalmamış. Yaşıyor ama yüzsüz bir şekilde, buna yaşamak denilirse… Oysa ben bu genç kızı doktor olarak aramızda görmek istiyorum."

Sonra sustu, Doktor Sırakayalı. Odadaki arkadaşlarını süzdü. Tek kelimelik bir soru sordu.

"Yapabilir miyiz?"

Odadaki beş kişilik uzman doktorlar, elleri göğüs hizalarında bağlı, suratları asık, konuşmanın bitmesini bekliyorlardı. Tek kelimelik soru bittiğinde herkes birbirine baktı, sonra hepsi sözleşmiş gibi, "Elbette… Yapabiliriz" dediler.

Herkesin yüzüne, kendine güvenin gülümsemesi yayıldı. Hastalarına her zaman bir arkadaş gibi yaklaşan ve onların duygularına da önem veren Profesör Doktor Kemal Sırakayalı da arkadaşlarının heyecanlarını görünce çok mutlu oldu.

Meslektaşları ve öğrencileri tarafından "Babacan" lakabıyla tanınan Profesör Doktor Kemal Sırakayalı, iş konusunda da bir o kadar disiplinli ve titizdi. Yapacaklarını bir mühendis mantığıyla tasarlar, o işi geceli gündüzlü çalışarak bir an önce sonuçlandırırdı.

"Güzel. O zaman hemen işbaşı. Önce ekip listesi hazırlansın. Ben hemen hastayla ve ailesiyle konuşmaya gidiyorum."

* * *

Profesör Kemal Sırakayalı, konuşması biter bitmez, hızlı adımlarla odadan çıktı. Numune Hastanesi'nde taburcu olmayı bekleyen Nâre Karayeloğlu'nun odasındaydı. Yanında, o hastanede çalışan sınıf arkadaşı Başhekim Profesör Nihat Güvenç de vardı. Nâre Karayeloğlu, odada yalnızdı, uyuyor gibi bir hali vardı. Odaya girenleri hissedince toparlanır gibi yaptı. Her zaman yanına geldiği için tanıdığı Güvenç Doktor, "Rahatsız olma kızım. Seninle konuşmaya geldik" dedi. "Bak Nâre, arkadaşım Güvenç bana senden bahsetti. Bunun için geldim. Seni kızı gibi sevmiş. Senin akıllı ve dirençli bir kız olduğunu söyledi. Başka bir hasta olsa, bizi anlamasını beklemezdik ama sen meslektaşımız sayılırsın. Seni mümkün olduğunca iyileştirdik. Ancak böyle dolaşmanı istemiyoruz. Yüzüne birçok operasyon gerekiyor. Eğer ileride şansın olup da bir organ vericisi bulunursa, sana yeni bir yüz nakletmeyi düşünüyoruz! Yüz naklinden sonra da uzun bir tedavi sürecin olacak."

Yüzünde maske olan Nâre Karayeloğlu konuşamıyor, yazarak derdini anlatıyordu. Eliyle yazarak yanıt vermek istediğini belirtince birkaç kâğıt ve bir kalem uzattılar.

"Hayatta yeterince yüzsüz insan var. Birisi eksik olsun. Ben yüzsüz olmak istemiyorum… :)"

Kemal Sırakayalı, heyecan içerisinde Nâre'nin yanına giderek yazdığı notu Güvenç doktordan önce alıverdi, çarçabuk okudu. Nâre'nin böylesine kararlı ve bilinçli olduğuna da şaşırdı ama sevindi de. Özellikle cümlesinin sonunda sosyal medyanın yaygınlaşmasıyla moda olan gülen adam totemini simgeleyen 'iki nokta ve parantez' işaretini görünce hayata sımsıkı bağlı bir genç insanla karşı karşıya olduğunu hissetti. Sevinci ikiye katlandı. Hastanın yaşamsal isteği, ameliyatın başarı oranını artırırdı. Eliyle Nâre'nin elini sıkmak isterken, başka bir kâğıda yazılan ikinci notun farkına vardı. Onu da hemen aldı, okudu.

"Ne olursa olsun bana bu ameliyatı yapın…"

Kemal Sırakayalı, notları katlayıp cebine soktu, Nâre'nin elini tuttu, eğildi, tek gözüne bakarak her şeyi anlamış gibi büyük bir olgunlukla fısıldadı.

"Sana söz veriyorum. Her şey istediğin gibi olacak, benim genç meslektaşım."

Nâre, bir not daha yazdı:

"İnsanlık nakli ameliyatı da yapabilir misiniz? İnanın tüm insanların buna ihtiyacı var :)"

Kemal Sırakayalı, kendini tutamadı, kahkahayı patlattı, eliyle Nâre'nin saçlarını okşadı.

"Biz ameliyatı yapmasına yaparız da 'insanlık' denen şey o kadar kolay bulunmuyor sevgili kızım. Bulsak yaparız. İnsanlığa sahip insan sayısı çok az çünkü. Dünya biraz yaşanabiliniyorsa bu insanlar sayesinde kızım."

Nâre'ye bu kadar kısa konuşma yetmişti. Özellikle 'meslektaşım' sözcüğü, ona dünyayı bağışlanmış gibi hissettirdi. İçine bir güven, bir güç doldu. Dayanılmaz sancıları vardı ama son derece rahatlamış gibi başını iyice yastığa gömdü.

Odadan çıkarken Kemal cebindeki notu eline alarak arkadaşı Nihat'a gösterdi, "Hasta kızımız istekli ancak birilerinden korkuyor gibi bir hali var" dedi.

Nihat da, kendisinden emin olmayan bir tavırla konuştu:

"Tam bilemiyorum. Hastaneye getirildiğinden bu yana akrabası diye sadece bir tek annesi olduğunu söyleyen bir kadının gelip gittiğini biliyorum. Bu durum bize de garip geldi. Şimdi yanımıza çağırtacağım, sen de gör."

* * *

KADİM ZAMANLAR SÖZÜ

RÜYA'NIN TANIKLIĞI

Rezan, ara vermişti. Bu aradan sonra üç-beş şarkı daha söyleyecek ve geceyi kapayacaktı. Bu son bölüme genelde dostlarının, arkadaşlarının özel beğenilerini sokuştururdu. Rezan, daha önceki sohbet ortamlarında çok yakın arkadaşlarının kendi sesinden hangi şarkıyı en çok sevdiğini aklının bir kenarına not eder, kendisini dinlemeye geldiklerinde de o şarkıları söylerdi. Rezan'ın arkadaşlarına ayrıca böyle bir jest yapması, herkesten çok kendisini mutlu ederdi. Rezan, kendisini dinlemeye gelen arkadaşlarına teşekkür borcunu onların isteği şarkıları söyleyerek öderdi.

Rezan ara verir vermez, doğruca Rüya'nın yanına gitti. "Hoş geldin kardeşlik" diyerek sarıldı, yanağından öptü. Başladılar konuşmaya.

* * *

Rezan'la Rüya'nın tanışıklığı yirmi yıl öncesine dayanırdı.

O yıllar çocuk sayılacak bir yaşta olan Rüya, Kızılay'da 1 Mayıs'ta düzenlenen korsan eyleme katılmıştı. Polis izinsiz eylemi dağıtmak istemiş, katılanlar direnince çok sert ve acımasızca saldırmıştı. O kargaşa arasında Rezan, polisten aldığı cop darbeleriyle yere baygın düşen Rüya'yı ezilmekten kurtarmıştı. O günden sonra Rezan, Rüya'nın bir abisi, Rüya da Rezan'ın bir kardeşi olmuştu.

* * *

Rezan son şarkısını da alkışlar arasında bitirdi. Rezan şarkısını bitirince barda oturanlar bir film bitmiş gibi gitmek üzere ayak-

landılar. Verandanın giriş kapısının hemen yanındaki masada oturanlardan alabros tıraşlı olanı, diğerine yavaşça seslendi:

"Hele ağe, bir içeriye bağ. Herkes ayakta. Gözden kaybolacağ… Çıkanları kontrol edesen…"

Kendisi de ayağa kalkarken ceketini düzeltti. Kimseye çaktırmadan sağ elini arkasındaki kabarıklığa doğru attı. Diğer arkadaşı da aynı şekilde davrandı ve sandalyeyi masaya doğru iterek bir adım geri attı, kendine rahat hareket edeceği bir boşluk alan yarattı.

Ayağa kalkanların akşamdan kalan sohbetlerini tamamlama telaşı, hesap ödemek isteyenlerin para hesabı, içtikleri bira nedeniyle işemek için tuvalete gidip gelenler nedeniyle bir kargaşa yaşanmasına neden olurdu. Rezan da çoğunluğunu sarhoşların oluşturduğu kalabalıktan Rüya'yı uzaklaştırmak için verandaya çıkmasını istedi. "Haydi gel, kardeşlik" dedi Rezan, "Verandaya çıkalım. Temiz havada bir kahve içeriz, konuşuruz, sana projelerimden bahsedeceğim. Yeni bir albüm yapmak için teklif aldım."

Rezan ve Rüya, konuşarak barın çıkış kapısına yöneldiler. O sırada Yusuf ve Nâre de etrafı kolaçan ederek kalktılar. Verandaya çıkınca, Rezan, temiz havayı ciğerlerine çekti, "Benimki iş değil ama ne yaparsın ekmek parası" dedi. Rezan daha sonra verandada oturmak için gözleriyle yer aradı. Barda çalışan arkadaşlarından Mehmet'i yanına çağırarak, "Mehmet, bize hemen bir masa ayarla. Git içeriden hemen bir boş masa kap gel, şurada bir boşluğa yerleştir. Gözünü seveyim, çok yoruldum" diye istekte bulundu. Rüya da gözleriyle masa ararken, çıkış kapısında iki tuhaf adamın ayağa kalktığını gördü. Mehmet'e eliyle boşalan masayı göstermeye çalışırken, birden alabros tıraşlı olanın elindeki silahı gördü, bilinçsizce "Silah var" diye bağırdı. Bağırmasıyla herkesin bakışları adamın elindeki silaha odaklandı. O sırada Rezan, politik geçmişinden kalan alışkanlıkla, son derece soğukkanlı bir şekilde Rüya'yı bir eliyle bilinçsizce arkasına doğru saklarken, elindeki rakı bardağını silahını kendilerine doğrultan adama fırlattı. Rakı bardağı havada uçarken birden ortalık silah sesleriyle inlemeye

başladı. Mermilerden sakınmak isteyen herkes âdeta yere uçarak yapıştı.

Yere yatmayanlar barın en fiyakalı yerinde oturan dört kişi ile kapının eşiğinde oturan iki kişiydiler. Hepsinin elinde silah vardı. Havaya ateş açan da bunlardı. Ellerindeki tabancayla kendilerine siper arayan dört kişi, ellerinde silahlarla sağa sola dönerek ateş etmek için nişan alan o tuhaf iki kişi birbirlerini aynı anda gördüler. Bir saniyeliğine duraksadılar, tuhaf tuhaf bakıştılar ve birden birbirlerine ateş açmaya başladılar. Yaylım ateşi başladığı an, dört kişiden Erzurum şivesiyle konuşan ve 70'lik rakı isteyen 'Seyfo' adındaki kişiyle ve o iki kişiden ismi 'Bozan' olan kişi anında yere serildi. İki kişi aynı anda yere serilince, kurşun sesleri de bıçak gibi kesildi, çatışanlar, verandanın duvarından sokağa atlayarak kayıplara karıştılar. Bar çalışanı Mehmet de yaralanmıştı. Daha ilk havaya ateş açıldığı sırada Mehmet'in omzuna kurşun isabet etmişti.

Ateş kesilince Rezan, ilk iş olarak kafasını koltuğunun altına sakladığı Rüya'ya, "İyi misin?" diye sordu, ayağa kaldırırken… Aralarında Yusuf ile Nâre'nin de bulunduğu kalabalığın ise nedense iki-üç dakika sonra akılları başlarına geldi, can havliyle ve neredeyse birbirlerini ezercesine yattıkları yerden ayağa kalktılar, barın içinden çıkmaya çalıştılar. Hepsi önce verandaya doluştular, ardından çıkış kapısından kaçtılar. Çıkış kapısındaki izdihamı görenlerden bazıları, az önce silahla çatışanlar gibi verandanın duvarından aşağıya atlamaya başladı.

Barın bulunduğu Olgunlar Sokak, aslında çok kritik bir bölgenin ortasındaydı. Kaleler gibi korunan bakanlıklara yakındı. Siyasi iktidarın ayrımcı ve dayatmacı politikalarına, insan hakları ihlallerine ve yaşam haklarının ellerinden alınmasına tepki gösteren vatandaşlar her gece o bölgede protesto gösterileri yapıyordu. Ayrıca, içki ve sigara yasağının daha sıkı kontrol edildiği öncelikli yerlerin başındaydı. Bu nedenle her gece oralarda devriye gezen çok sayıda resmî ve sivil polis ekipleri neredeyse hazır bekletiliyordu. Olay yerine çok kısa süre sonra çok sayıda polis ekibi doluştu.

Gelen polis ekipleri, olayın siyasi bir boyutu olmadığını öğrenince derin bir nefes alıyordu. Sıradan bir bar kavgasıydı onlar için; çatışanlardan iki kişinin ölmesine ve bir kişinin yaralanmasına rağmen… Yeter ki siyasi iktidara yönelik herhangi bir eylem olmasın… O silahlı çatışmada ve hengâmede barda olayla ilgisi olmayanların zarar görmemesi büyük bir şanstı.

Gazeteci Rüya Gökmen şanslıydı. Olay, ayağına gelmişti. Rüya, hemen yanında hiç eksik etmediği küçük fotoğraf makinesini çantasından çıkartarak yerde yatan ve az önce silahlı çatışmada ölen iki kişinin fotoğraflarını çekti. Nöbetçi Cumhuriyet savcısı, medyayı seven bir insandı. İlk bilgileri önce polislerden, sonra olay yerine iki saat sonra gelen nöbetçi Cumhuriyet savcısından aldı. Çatışmada ölenlerin nüfus kâğıtlarının fotokopisini almasına bile izin verdi. Savcının oracıkta yaptığı ilk soruşturmada edindiği bilgiye göre, olay çok karmaşıktı. Silahla çatışan tarafların birbiriyle en ufak bir bağlantısının görülmemesi bu karmaşıklığın bir parçasıydı sadece.

* * *

SİLAH ÇEKİLDİ Mİ TETİK DÜŞER

"He ağam…" diye başladı anlatmaya Kör İzo…

* * *

Böyle geceler kaçakçılık için birebirdi. Sınırda nöbetçi askerler el ayak çeker, yaya ve motorize devriyeler mümkün olduğunca azaltılırdı. Askerler nöbet yerlerinden sağa sola kıpırdamazlardı. Mayınlar, kaçakçılar için pek dert değildi, yeter ki önlerine çıkacak kimse olmasın… Aligor, Suruç'a yedi kilometre uzaklıkta zengin bir köydü. Zengin olmasının nedeni, kaçakçıların Suriye'ye sınır köy olan Türkçeleştirilmiş adı Mürşitpınar, asıl adı Kovanî olan Suriye sınırının sıfır noktasındaki köy üzerinden mayınlı tarlalardan geçerek Suriye'den getirdikleri kaçak malların dağıtım yeri olmasıydı. 'Jeep' marka ciplerin en eski modelleri günün 24 saatinde yolun kenarında beklerdi. Genelde askeriyede görülen bu tenteli 'jeep' marka cipler, sözümona Suruç'a adam taşımak için beklerdi. Taşırlardı da… Çoğunun asıl işi kaçakçılıktı. Aligor'la birleşen Suruç'ta kaçakçılık, sırtçı denilen hamallar, eşek ve katır, bir de bu ciplerle yapılırdı. Hatta birçok insanın ayağı bu nedenle mayından koptuğu için sakattı. Kaçakçılıkla uğraşan birçok insan, nerede mayın var nerede yok, bilirdi. Ama içlerinde Kör İzo gibisi yoktu. Karış karış mayınların yerini bilir, bilmese bile öylesine iz sürerdi ki, o tek gözüyle uzaktan baktığında bile mayın nereye konulmuş şıp diye anlardı. Onun bu sırrına kimse erişemezdi. Gecenin o karanlığında o mayın tarlasında öylesine rahatlıkla atlara ve insanlara yol bulurdu ki…

* * *

Cipin sınır köylerinden biri olan Masara köyüne varmasına daha vardı. Kör İzo, temkinli davranmayı severdi. Yolu biraz daha uzatmaya karar verdi, önce Atmanek köyünün etrafından dolanacaktı.

O aysız gecede, bir sınır köyü olan Masara köyünde cipler saklanacak, oradan atlarla karşıya geçilecek, mallar alınıp yine köye getirilecek ve ciplere yüklenecekti.

"He Ağam..." dedi, Kör İzo. "Bir öğlen sonrası Urfa'ya gitmiştiğ... Ben de baban da senin yaşlarında ha vardık, ha yoktuk…"

Kör İzo, tabakasından bir sigara daha çıkardı, yaktı, bir yudum çekti, dumanını savurdu.

"Heeeee…" dedi, Halil İbrahim, "Bir şey anlatacağsan, ille insanın burnundan getirirsen! Niye bu kadar naza çekisen? Ayıptır, lo…" diye şakayla karışık kızarak sataştı.

* * *

Halil İbrahim, tabancayla ateş etmesini de dayı diye bildiği Kör İzo'dan öğrenmişti. İz sürdüğü kadar nişancılıkta ve silah kullanmada üstüne adam olmayan Kör İzo, Halil İbrahim ile Halil İbrahim doğduktan bir-iki gün sonra çiftliğin kapısında bir kundağın içinde terk edilmiş bir şekilde bulunan Ömo'ya on yaşından itibaren silah kullanmasını öğretmişti. Ömo, ölene kadar Halil İbrahim'in bir gölgesi, gövdesine canlı kalkan olacaktı.

Ömo'nun yabancı göçerler tarafından bırakıldığına inanılmasının birçok nedeni vardı. 'Ne Aligor'da, ne Suruç'ta ne de çevre köylerde yaşayan bir genç kadının gizlice doğum yapması mümkün değildi. Yapsa bile, gayrimeşru bebeği Faik Ağa'nın çiftliğinin kapısına koymaya kimsenin cesareti olamazdı' söylencesi, sarışın olması ve kundağındaki notun kargacık burgacık bir Türkçeyle yazılması, Ömo'nun garip olma gerekçesinin kanıtlarıydı.

Ömo'nun gerçek adı Ömer'di. Yırtık pırtık kundağında, 'İsmi Ömer'dir' notu bulunmuştu, o kadar. Kimdi, neyin nesiydi, kim bırakmıştı, hiçbir zaman bilinemedi. O, Faik Ağa'nın çiftliğinde

yaşayan herkesin evladı gibiydi. Sessiz, cesurdu. Kundak içinde bulunduğunu ilkokula giderken diğer çocuklardan öğrenince içine kapanmış, kimseyle konuşmaz olmuştu. Herkese düşman gibi bakma huyunu da, silaha düşkünlüğünü de o çocuk yaşlarda edinmişti. Ömo, silah kullanmayı bilmeye can atıyordu. Öylesine istiyordu ki, büyüyünce intikamını kurşunla alacakmış gibi, ettiği yemini bir an önce yerine getirecekmiş gibi, Kör İzo'ya yalvarıyordu. Bıraksalar, yemeyecek içmeyecek, gece gündüz durmadan tabancayla atış talimi yapacaktı.

Ömo da Kör İzo'ya Halil İbrahim gibi dayı diyordu. Kör İzo, Faik Ağa'nın emriyle nüfusuna geçirmişti. Erkek evlada düşkünlüğüyle tanınan Faik Ağa da tüm zalimliğine rağmen, Ömo'yu uzaktan uzağa sevmiş, onu kollamıştı. Faik Ağa, Halil İbrahim'in doğumuyla birlikte kapılarında bulunan Ömo'yu Allah'ın kendilerini sınamak için gönderdiğine inanıyordu.

Kör İzo, Halil İbrahim'e ve aşiretin evlatlığı Ömo'ya silah kullanırken kendisinin inandığı üç kuralı öncelikle belletmişti. İlk öğrettiği şey, yürekle nişan alınması; ikincisi, silahını çektiği an, mutlaka tetiğe basılması; üçüncü şeyse karşısındaki insana silahını çekme fırsatı verilmemesiydi. Halil İbrahim ve Ömo, bu üç kuralı asla unutmayacaktı.

* * *

Halil İbrahim, öyküyü kaç kez dinlediğinin sayısını unutmuştu ama yine de her dinleyişinde heyecanını bastıramıyordu, bir an önce anlatmasını istiyordu.

* * *

İzzet Demir'in de boyu bosu yerinde, babayiğit bir adamdı. O bölgenin en iyi kaçakçı, en iyi kavgacı en mert insanlarından birisiydi, Kör İzo'ydu. Faik Ağa'nın aşireti içerisinde en güvendiği insanlardan birisiydi. Kör İzo'nun babası da Faik Ağa'nın babasının yanında azaptı. Faik Ağa'yla birlikte büyümüşlerdi. Kâhyası, arkadaşı, sağ koluydu. Ona çok güvenirdi. Çocukluğundan bu yana kendisini korur ve kollardı. Şimdi de Halil İbrahim'i büyütüyor, ağalığa hazırlıyordu.

En çetrefilli, vurdulu kırdılı olaylarında aşiretin en önden gideniydi. Gözünü budaktan esirgemez; bir olayda hemen "Kurşun bile benden korktu" der, "Kurşun benden korkmuşsa, ölüm de elbet korkar" diye böbürlenirdi.

O gece de kaçağa gittikleri diğer gecelerde olduğu gibi en öndeki cipi o kullanacak, arkasından beş cip de ayak izini takip eder gibi gidecekti. Kaçakçılık bir ekmek kapısından daha çok onlar için bir meslekti ve onlar da bu mesleğin ustalarıydı. Çocuk oyuncağıydı.

* * *

"Biz daha yeni delikanlı oluyoruz" dedi, Kör İzo. "İşte, Urfa'ya babanla birlikte ikimiz tek başımıza gittiğ. Kimseye haber vermediğ… Senin gibiyiz ha, genciz… Hatta senden daha genciz. Vurduğ mi devirirdiğ, demiri bükerdiğ…"

Halil İbrahim, sözünü kesti. "Anladığ, anladığ… Peki, niye kimseye haber vermediyiz?"

Kör İzo, kahkahayla gülecekti, kendisini zor tuttu. Yanıtını, o koca yaşından utanarak verdi.

* * *

GİZLİ BULUŞMALAR TARİHİ

Kor ateşi avuçlarına alarak sessizce
yüreklerine yerleştirenler vardı, o gece…
O geceye tanıklık etmek istemeyenler, ölü
kuklalar olarak tarihte yerini alacaklar…

Ciplerin farlarının ışığı, toprak yolu geceden yırtarak almaya başladığı sırada, arkada karanlığın içinde giderek ufalan tepedeki kale gibi ev sanki daha da siyahlığa yapıştı, görünmez hale geldi. Çok değil kısa bir süre sonra Halil İbrahim'in kapısını çarpıp çıktığı üç katlı betonarme binanın kapısından bu kez daha ince bir karaltı, dışarıya süzüldü. Sessiz adımlarla derin bir kuyuya düşmüş gibi karanlığa gömülen avludan geçti, yüz metre ilerideki tek katlı uzun toprak yapının açık olan kapısından girdi.

* * *

Toprak yapı, dışarıdan yekpare gözüküyordu. Oysa içi, tren kompartımanı gibi tepesi yuvarlak kapı boşluklarıyla birbirine bağlantılı iki odadan oluşuyordu. Toprak yapının tavanı, tahta direklerle örülürdü. İçeriden tahta yuvarlak direkler açıkça görülürdü. Kış gelmeden dam önce samanla loğlanırdı, sonra kalın naylon çekilir üzerine büyük taşlar konulurdu. Toprak yapının tek ana girişinde tahtadan bir kapı vardı. Bu kapıdan geçenleri kocaman bir mutfak karşılardı. Mutfak sadece yemek yapılan yer değil, gündüzleri kadınların oturma odası ve aynı zamanda yemek yenildiği yerdi. Mutfak da boncuklu perdeyle kapatılmış kapıyla

kilere açılıyordu. Mutfağın avluya bakan bir penceresi de vardı ama kilerde pencere yoktu. Loş, her vakit ekşimsi ama insanın iştahını açan kokuların sindiği kilere serin olsun diye pencere yapılmamıştı. Hatta yazın o sıcağında kiler, kadınların sığındığı tek yerdi. Çoluk çocuk doluşurdu. Kilerdeki sedir de gündüzleri uyunacak en güzel yerlerinden biriydi.

* * *

İnce uzun karaltı, toprak binaya girerek tahta kapıyı ses çıkarmaması için büyük bir özenle kapattı. Böylelikle kilidi ve sürgüsü olmadığı için her daim açık duran kapıdan birisinin girmesi halinde, sesini duyabilecekti. Karanlıkta, alışkın adımlarla ancak yine son derece dikkatli bir şekilde mutfaktan ikinci odaya geçti, sedire oturmadan önce, görme özürlü gibi eliyle boşluğu yokladı, sağa sola uzattı. Kısık sesle, "Geldin mi!" diye seslendi. Yanıt alamadı. Bir kez daha seslendi. "Geldin mi!" Yine yanıt almayınca, durdu. Kafasını uzatarak ortalığı dinledi. Yapabilseydi, köpekler gibi kulaklarını dikecekti, öylesine dikkat kesildi.

"Buradasın" dedi. Sesinde gülümseme tınısı vardı. "Buradasın… Görüyorum."

Birden birisi el ve ayak bileğinden yakalayınca içgüdüsel olarak hafif bir çığlık attı.

"Yalancı" dedi. Bir erkek sesiydi bu. Kısık sesle konuşuyordu. "Hani görüyordun. Aklına gelmedi değil mi, sedirin altına saklanışım."

* * *

Çocukken de sedirin altında saklanmayı severdi. Oyun oynamasa bile Yusuf, sedirin altına girer, saatlerce oradan çıkmazdı. İlkinde evdekiler Yusuf'u saatlerce aramıştı, adının defalarca seslenilmesine karşın sesini çıkarmamış, kimse bulamamıştı. Sonra kendiliğinden ortaya çıkınca sedirin altı da böylelikle deşifre olmuştu. Nâre ile ilk yakınlaşması da orada, yıllar önce yine on yaşındayken olmuştu. Kız çocuklarının erkek çocuklarıyla oynamasına izin verilmediği için avluda kız kıza saklambaç

oynayan Nâre, kilere kadar gelmiş, sedirin altında saklanmıştı. Kız çocuklarının tek başına kilere girmesi yasaklanmıştı. Ancak Nâre'nin dik başlı, isyankâr, hiçbir otoriteyi kabul etmeyen bir yapısı vardı. Oyunda ebelenen Yusuf'un kız kardeşi Züleyha'nın gelip kendisini orada arayamayacağını biliyordu Nâre. Bir süre saklanacak. Herkes bulunduktan sonra kendisi yavaşça mutfağın kapısından avluya bakacak, sonra gidip sobe yapacaktı. Oyunun başında kilerin olduğu binaya girme yasağı yeniden hatırlanacak, tartışmalara neden olacaktı. Oyunlarda ya Nâre'nin dediği olurdu ya da oyun bozulurdu. Hele yenilgiye hiç tahammülü yoktu. Bu nedenle genelde, Nâre'nin de yer aldığı oyunlar yarıda kalırdı. Kilere saklandıktan az bir süre sonra Yusuf da hiçbir şeyden habersiz gelmiş, sedirin altına girdikten sonra son anda duvarın dibine iyice pusan Nâre'yi görmüştü. Küçükken iyice çelimsiz, zayıf, kuru biri olan hatta oğlan çocuğuna benzeyen Nâre, gülerek eliyle 'sus' işareti yapmıştı. Yusuf, çok heyecanlanmış, çok şaşırmıştı. Sedirin altından çıkmak istemiş, Nâre elinden tutmuş, izin vermemiş, kendisi çıkmıştı.

İşte o gün bugündür, Nâre ile Yusuf birbirinin yüreklerine bir kor gibi düştüler. Bu kor, fakülteye gidene kadar için için yandı. İkisi aynı anda Hacettepe Tıp Fakültesi'ni kazandılar. Fakülteyi kazanana kadar gündüzleri aynı çiftlikte yaşamalarına, aynı okulda, aynı sınıfta okumalarına rağmen başbaşa gelerek karşılıklı konuşamamışlardı. Kızlarla erkeklerin bir araya gelmesi hoş karşılanmazdı. Hele, bir erkek bir kızla ister bir köşede olsun ister herkesin içinde olsun baş başa konuşamazdı. Bu durum orada yaşayan insanların ruhlarına pusmuş bir yasaktı. Hep birlikte okulun bahçesinde dolaşamazlardı. Oysa lisede olmalarına rağmen, şiir, roman, öykü ve politik kitapları okuyan, entelektüel bilgileri gelişmiş gençlerdi çoğu. Ancak, sadece sınıfta öğretmenleri tartışma açtığı takdirde, düşüncelerini tartışabilirlerdi. Böyle anlarda da kızlar yine sessiz kalırdı. Nâre ile Yusuf, bu yasağı çocuk iken kırmışlar, sobe oyunundan sonra kilerde buluşmayı alışkanlık haline getirmişlerdi. Kilerde buluşulacak an, genelde 'kaçağa' gidildiği andı…

Nâre ile Yusuf, fakülteyi kazanınca rahat nefes aldılar. Ankara'da ikisi de aynı bahçe içerisinde ama ayrı yurtlarda kalmalarına rağmen sabahtan akşam yatana kadar her an birlikteydiler. Fakültenin hazırlık bölümünü ikisi de başarıyla atlattılar ve o yıl birinci sınıfa başladılar. 1. dönem vize ve finallerden sonra bir haftalığına izne Aligor'a geldiler. Nâre ile Yusuf, Ankara'ya ayrı ayrı gelir, ayrı ayrı giderlerdi. Geliş gidişleri Nâre'nin uçakla, Yusuf'un ise otobüsle olurdu. Ankara'da her an birlikte olduklarını kimseye söylemediler.

Aligor'a geldiklerinin üçüncü günüydü. O gece kaçağa gidileceğini anlayınca dayanamadılar, eski günlerde olduğu gibi kilerde buluşmaya karar verdiler. Bu buluşma da işte bu buluşmalarından biriydi.

* * *

Çocukluk zamanında olduğu gibi her baş başa kaldıklarında ikisinin de içi titriyordu. Çok heyecanlıydılar.

"Bu karanlıkta sedirin altına saklanışın nereden aklıma gelecekti, deli? Hâlâ çocuk gibisin" dedi Nâre.

Yusuf, duymazdan geldi.

"Unutmadın değil mi, Hacettepe Tıp Fakültesi'ni ilk tercih yapma kararını burada vermiştik. 'Fakülteye gidince, her şey farklı olacak, bak göreceksin' demiştim. Neyse, sana Nikitin'in Ekonomi Politik kitabını getirdim. Sınıfsal çelişkiyi anlamadan hayattaki diğer çelişkileri yorumlayamazsın. Bunun için de ekonomi hakkında bilgi sahibi olmamız lazım."

Nâre elini uzatarak Yusuf'un elindeki kitapları aldı, "Unutmadım. Eğitimdeki eşitsizliği kapatmamız için, o kolejlerde okuyan çocuklarla yarış edebilmek için gecemizi gündüzümüze kattığımızı unutmadım. Öğretmenlerimizin mesai saatinde dersane gibi bize eğitim vermelerini, endişelerimizi unutmadım..." dedi. Nâre, "Bu kitabı da hemen okuyacağım sağ ol" diyerek teşekkür ettikten sonra sustu. Bir an doğan sessizliği Yusuf bozdu:

"Nâree!" dedi, Yusuf. Öyle içtenlikle söylemişti ki… Nâre, neredeyse kendini tutamayıp Yusuf'un boynuna sarılacaktı. Kendini gizleyerek yanıt verdi. Sesi de biraz sert çıktı:

"Ne var!"

Yusuf, Nâre'nin bu duygusal değişikliğini farkına varmadan sözüne devam etti:

"Burada yakalanmaktan korkuyorum. Yakalanırsak ne olur halimiz… Bir daha burada buluşmayalım. Bu son olsun."

"Eskiden de durmadan bunu söylerdin. Korkma. Biz büyüdük. Ne yapıyoruz ki burada? Hem merak etme yakalanmayız. Peki, bu son buluşmamız olsun. Bir daha gelmeyelim."

İkisi de sustular. Nâre'nin sırtından elinde olmadan bir ürperti geçti. Bu düşünceden sıyrılmak istercesine konuyu değiştirmek istedi, aklına gelen ilk şeyi söyledi:

"Gezi olayları, muhalif tepkiyi kitlesel hale dönüştüren en büyük etken oldu. Gençleri artık kimse küçük görmez…"

Sonra, içinden gülerek, düşündü; "Sanki şimdiye kadar bu konuyu hiç konuşmadık. Bazen ne kadar salak oluyorsun Nâre? Okulda, o eylemlere katılan biz değildik sanki?"

Yusuf, politik konuları severdi, atladı:

"Cin şişeden çıktı… Türkiye'de Gezi'yle başlayan süreç…"

Nâre, Yusuf'un konuşmasını hemen kesti. Sesi bu kez utangaçtı:

"Biraz da kendimizden konuşsak…"

Ortalık karanlık olmasaydı, Nâre, Yusuf'un suratının kıpkırmızı olduğunu görecekti. Görünce de çok gülerdi. Yusuf, karanlığa sevindi. "Nâree, ne var, kendimizden konuşacak…" dedi.

"Haydi! Kaçma, Yusuf. Aşktan konuşmak istiyorum. Desem ki bu coğrafyada aşk bilinir mi, ne yanıt verirsin?" diye sordu Nâre. Yusuf sesini çıkarmayınca kısık sesle bir daha sordu:

"Yusuf, yine korkuyorsun?"

Nâre yanıt beklemeden konuşmaya devam etti.

"Bu kadar çok temkinli olma. Sen ki bana ilk politik öğretileri aşılayan kişisin. Bak ne kadar kadim uygarlıklar gelip geçmiş.

En büyük aşklar bu coğrafyada yaşanmış. Peki, şimdi sevgiye ve aşka neden bu kadar yabancıyız? Neden aşk haram edildi? Neden sevgiden konuşulmuyor? Çünkü konuşan dışlanır, küçük görülür, değil mi? Çünkü sen bile aşktan konuşmayı kendine yediremiyorsun."

Yusuf sinirlendi:

"Nâree! Bir daha sakın böyle konuşma. İçimde bir huzursuzluk var…"

Nâre, Yusuf'un üstüne gitti:

"Sevgisiz, aşksız… Böylesine nasıl yaşıyoruz?"

Yusuf büyük bir olgunlukla yanıt vermeye çalıştı:

"Bu nasıl bir soru? Anlamadım. Kastın bizlerin, yani Kürtlerin aşkı bilmediğiyse büyük yanılgıya düşersin. Böyle bir genelleme yanlış. Aşkla yaşamayı kim bilmez ki? Ancak, bizim yaşam biçimimiz böyle. Her ne kadar biz gençler bunu değiştirmeye çalışsak da bizi biz yapan bu geleneksel yapı. Töre, ne bizim ne Faik Ağa'nın suçu. Faik Ağa, Kör İzo ya da bu coğrafyada yaşayan insanlar buna sahip çıkıyor, böyle yaşamaya inanıyor, biz gençler karşı çıkmıyoruz. Hem böyle her yerde ulu orta konuşma, bir genç kızın böyle konuşması doğru karşılanmıyor. Soru yanlış…"

Nâre çemkirdi:

"Hayır. Soru doğru. Sen sorumun bütünlüğünü anladın ama böyle bir soruya bile hoşgörüyle yaklaşamıyorsun. Kürtlerle ne ilgisi var? Belki bizde bu sorun daha yoğun ama bu ülkenin genelinde yaşanılan bir gerçekten söz ediyorum. Anlamazdan geliyorsun. Asıl yanlış olan, senin önyargın. Zaten varlık nedenimiz, bizi bir zincir gibi kuşatan, hiçbir şekilde kırılmayan bu paslı zincir… En aydın insanlarımızın bakışı bu. Yanlış olan bu… İstediğimiz kadar okumuş, aydın, politikleşmiş olalım; toplumsal, yaşamsal, politik özgürlükleri savunalım. İş, böyle bir konuya gelince feodal kimliğimiz nasıl da ön plana çıkıyor. Aşk konusu bu sorunlardan ayrı bir yerde tutuluyor, hatta görmezden

geliniyor! Niye bir kızın aşktan konuşması doğru olmasın? İyi ki cinsellik konusunu açmadım… Kim bilir sen de beni nasıl görürdün şimdi? Maazallah!"

Yusuf:

"Her toplumun kendine göre toplumsal yaşam biçimi ve değerleri var. Bu coğrafyada değişik uluslar var. Bunların her birinin elbette kendine göre değer yargıları var. Bir daha söylüyorum, aşk konusunda böyle bir değerlendirme yapmak doğru değil ama için rahat olsun. Bu topraklarda da aşk en güzel şekilde yaşanır. Yaşanmasaydı, Mêm u Zin yazılır mıydı?"

Nâre:

"Bak bunu doğru söyledin. Bu coğrafyada çok büyük aşklar ve onların öyküleri vardır. Ama neden? Çünkü yaşanan aşk yoktur, aşka kavuşma isteği vardır. Her aşk bir hüsrandır. Aşkı yaşamaya özlem vardır. Aşka ulaşılmadığı için âşıklar pek yamandır. Bu kişiler, aşkını yaşayan değil, aşkını yaşamak istedikleri için dünyaya meydan okuyan kişilerdir. Evet, dünyanın en iyi aşk şiirleri, destanları, klamları neden doğuda yazılmıştır? Bunun nedenini hiç düşündün mü? Bu bile toplumun aşka bakışının çelişkisinin kanıtıdır. Çünkü aşk, bizde hep acıdır, hüsrandır, yaşanmamış yaşatılmamıştır, engellenmiştir. Örneğin, senin kız kardeşin Bejna'nın bir erkek arkadaşının olduğunu bilsen ne yaparsın? Hatta bizim gibi buluştuğunu öğrensen…"

Yusuf, yumruk yemiş gibi sersemledi. Ense kökünden sırtına doğru bir ürperti geçti. Nâre'nin bu çıkışından hoşlanmadı. İçinden, "Ben başka, kız kardeşim başka. Elbette hesap sorarım. Kız kardeşimden hesap sorarım" diye geçti. İçinden geçenlere kendisi de şaşırdı ama böyle düşündüğü için de benliğinin garip biçimde gururla sarıldığını duyumsadı. Eveledi, geveledi, ağzından sadece "İyi de kadının önemli bir statüsü var" diye bir cümle çıktı.

"İkisini karıştırma. Ayrıca o da tartışılacak ayrı bir konu. Bu konu da irdelendiğinde konuşacak çok şey var. Benim söylemeye çalıştığım başka. Bana neden yanıt vermedin? Bana doğru söyle. Kız kardeşine içinden kızdın değil mi? Buna dikkat bile

etmedin, ben 'erkek arkadaşı' dedim, 'sevgili' demedim. Kız kardeşini duyunca kavramları farkına varmaya bile hoşgörün yok. Bak bu kadar okumuşluğuna ve törelerin yanlış olduğunu kavramana rağmen erkek olarak kendini aşamıyorsun. Kız kardeşinin, benim gibi bir ilişkisi olsa bunda ne kötülük var? Onun hakkında olumsuz düşüncen bana bakışını ortaya koyuyor. Beni ne hale soktuğunun farkında mısın? Peki, şu genç yaşımızda bizi böylesine düşündüren, bilinçaltımıza yerleşen değerler ne? Bizi bu kadar politikleştiren dayatmalar ne?"

Nâre'nin bildiği her şeyi paylaştığı tek insan Yusuf'tu. Kız kardeşi konusunda kendini ele vermenin acısıyla sordu:

"Neymiş bu değerler?"

"Feodalizm sadece, toprak sahibi olmak, köy sahibi olmak mı? Hayır. Feodalizm, insanın kendi beyninde yarattığı erkek egemenliğinin yaşam biçimine dönüşmüş en yalın resmidir. Bu sorun, bu nedenle, bizim gibi ülkelerin ve bu ülkelerde yaşayan ulusların baş çelişkisidir. Tüm baskın erkek toplumlarda, kadınları ikinci plana itmeye haklı gerekçe göstermektir. Neymiş kızlar, kadınlar aşktan, cinsellikten konuşamazmış. Niye? Önce erkeklerin kafasından bu vahşi güdü yok edilmeli. Sosyolojik boyuttan söz ediyorum. Sen de bu kafadan olursan elbette biz daha böyle korkarak, köşe bucak saklanarak buluşuruz. Bazı değerleri inkâr ederek yaşamak kolay, elbet… İnkârcı düşüncelerle hangi sorunu çözebilirsin? Biliyorum, bu sorun, Anadolu'nun, Mezopotamya'nın kısaca bu coğrafyanın sorunu… Din, töre, gelenek, görenek, yaşam alışkanlığı, ekonomi, politika, kültür o kadar çok faktör var ki! Buralarda aşk, toplumsal özgürlük çığlığına dönüşüyor! Neden bir başkaldırış olarak algılanıyor, ona bu kadar çok yük biniyor? Böyle algılandığı için mi tarihin her döneminde feodal toplumlarda aşka karşı geliniyor, eritiliyor, yok edilmeye çalışılıyor? Beni anlıyor musun?"

Yusuf araya girdi, "Madem öyle, neden ayrıştırıyorsun?" diye bir kez daha sordu.

Nâre, soruyu duymazdan geldi. Sanki kafasından geçenleri bir an önce söyleme telaşındaydı.

"Farkında olmadan ayrıştıran sensin. Benim aklım almıyor, nasıl olur da aşkı, salt erkek kadın arasında yaşanması gereken ilişkiyi salt bir erkeğin hakkı olarak algılarsınız? Demek istediğim, aşk; hem kadın ve erkek olmadan hem de toplumsal boyutunu inkâr ederek yaşanmaz. Aşkı anlamsız bulan, aşka hoşgörüyle bakmayan, aşkı inkâr eden insanlar toplumun diğer sorunlarını çözebilir mi? Sevgisiz yaşayan bir toplum ve onun yöneticileri, hangi soruna insancıl bakabilir ki? Örneğin bir savaşı en çok kim istemez? Bir anne, bir sevgili. Neden? Bir savaş sonucunda elde edilecek milyarlarca dolarlık kanlı ve haksız rant onun umurunda olmaz. Onun karşı çıkma nedeni, savaşı isteyenlerin ya da zenginlerin çocuklarının savaşa niçin gitmediği ya da savaşın hangi gerekçeyle çıktığı değil, salt sevgisini yitirme korkusudur. Aşk, insanların insanca yaşama düşüncesinin en derin boyutudur. Bireyle başlayan aşkta, tek başına yaşandığı görünse de orada bireysellik yoktur, kolektif ruhun güzellemesi yaşanır, öğrenilir. Aşkın dili, yaşamsal gerçekliğin ardındaki gerçekliktir. Aşkı, salt cinsel ve namus davası boyutunda görenler, aşkı bilmeyenler, toplumsal sorunları bu insani değerle algılayamaz. Algılaması mümkün değil. Salt, katı ve politik çıkarlar doğrultusunda çözüme yaklaşmak, bu çözümlerin çıkmaz sokakların adresi olmasını doğurmadı mı şimdiye kadar?"

Yusuf, "Senden iyi politikacı olur" diye takıldı. Nâre aldırmadan konuşmaya devam etti.

"Bak, bizi burada yakalarlarsa ne sanırlar? İkimizi de kurşunlara dizerler. Neymiş. Töre böyleymiş. Neymiş, ağalığa uymaz, erkekliğe sığmaz. Ne töresi, ne erkekliği ne ağası? Bizi burada konuşmaya iten ne? Fakülteyi kazanmışız, tek başımıza Ankara'ya okumaya gidiyoruz, aynı okulda, aynı sınıfta okuduğumuzu biliyorlar ama yine de buraya gelince birbirimizi tanımazlıktan geliyoruz. Lisede beraber üniversite sınavına hazırlanmamıza bile izin vermediler. Ne olurdu sanki lisede beraber okula gidip gelseydik, sınıfta yan yana otursay-

dık. Bahçede yan yana dolaşsaydık. Olmazdı. Ne olurdu? Namus davası olurdu. Eeeee…. Ankara'da ne yapıyoruz? Namus şimdi elinizden gitti mi? Bu nasıl bir mantık? Anlamadığım şey, senin de bu davranışları haklı gören bir yanın olması. Bunca okuduğun, öğrendiğin, tartıştığın, savunduğun, inandığın bilgilere ne oldu? Bu kafayla bu toplumu nasıl kurtaracaksın? İnanamıyorum, Yusuf! Buraya gelince bambaşka bir insan oluyorsun!"

Yusuf, Nâre'nin bu dik başlılığına hem sinirlenirdi, hem de istemezdi ama bu tavrı hoşuna giderdi. Nâre kendini haklı gördüğü anlarda kendini tutamazdı. Yusuf, yanıt verdi: "İşte bu… Sebep bu. Sen istediğin kadar feodal de, yaşantımızın nasıl olacağını belirleyenler, karşı çıkamayacağım kadar yakınımızdalar."

"Ya… Aynen böyle, Yusuf… Ben seni çok seviyorum, Yusuf. Biliyorum sen de beni seviyorsun. Var mısın, el ele tutuşarak babamın karşısına çıkıp, 'Biz, fakülteyi bitirince evleneceğiz' demeye… Madem töre. O zaman anneni babanı göndertip beni neden istetmiyorsun?"

Nâre'nin bu çıkışına Yusuf çok şaşırdı. İlk kez, birbirine aşkları yüksek sesle dile geliyordu. Nâre, sevgisini o kadar doğal söylemişti ki, sanki yıllardır aşklarını dile getirmişlerdi. Yusuf, heyecanını yenmeye çalıştı. Beceremedi. Kekeledi:

"Evet, ben de seni çok seviyorum. Ama biz çıkamayız. Bir ağanın karşısına nasıl çıkılır? Nasıl çıkarız karşılarına… Baban ağa olmasa bile ikimiz nasıl el ele tutuşuruz, herkesin içinde… O an bizi vururlar."

Nâre, Yusuf'u "Bu nasıl bir çelişki? Deminden beri ne konuşuyoruz? Gördün mü? Çünkü sen beni yeterince sevmiyorsun" diye yanıtladı.

Yusuf, "Ne yani, şimdi Faik Ağa'ya karşı mı gelelim? Delirdin mi sen, Nâree! Şu anda böyle bir şeyi kabul etmesek de boyun eğmekten başka ne yapabiliriz. Herkesten önce babam, beni keser" dedi.

"İnsan aşkı uğruna her şeyi göze alır, Yusuf. Unutma bunu, Yusuf!"

Nâre, daha da konuşacaktı ki, dışarıdan ses duydular. İkisi de sustu. Nefes almaktan çekiniyorlardı. O ses kayboldu, yine de ortalığı dinlediler. Bir kedi ya da fare, bir haşere olmalıydı.

Nâre, bu kez Yusuf'un yanına biraz daha sokulmuştu. Karanlıkta birbirlerini görmüyorlardı ama soluklarının tınılarından, nefes alışlarından neler düşündüklerini anlıyorlardı.

Nâre, elini yavaşça uzattı, Yusuf'un elini tutmak istedi. Yusuf, bunu bekliyordu ama yine de elini bir ateşe değmiş gibi geri çekti. Öyle panik içinde geri çekmişti ki, ikisi de korktu. Kendilerini birden siyah rengin her tonundaki suskunluğun içinde buldular. Hatta kıpırdayamıyorlardı bile… Yüzleri sararmıştı, kanları çekilmişti. Bir ölü olmuş da oturuyorlardı. Karanlık, kükreyip kükreyip üstlerine doğru geliyor, başlarından giriyor, ayak uçlarından çıkıyordu. Dönüp dolaşıyor yeniden bir semenderin ağzından fışkırıyor, karanlık bir çemberin içine giriyorlardı. O karanlıkta suskunluk aniden girdap oluyor, Nâre ile Yusuf'u içine çekiyordu. Nâre yalvarıyordu, Yusuf yalvarıyordu. Ne bilinç, ne hayata meydan okuyuş… O an tüm dünyada sadece ikisi yaşıyordu. Kendileriyle savaş halindeydiler.

Nâre, pattadak, "Hayır. Olmaz, Yusuf" dedi.

Yusuf, anlamasına anlamıştı ama yine de şaşırarak sordu. "Ne olmaz?"

"Böyle olmaz, işte" diye ısrar etti, Nâre. "Ne yapıp edelim, nişanlanalım."

Yusuf, çaresiz bir ses tonuyla konuştu:

"Ne yapayım?" dedi. "Senin haberin yok ama ben bunları düşünmedim mi. Anama çoktan söyledim seni. 'Sakın kimseye söyleme. Evimizi başımıza yıkarlar. O ağa kızı. Biz kimiz? Onların kapısına sığınmış rençperiz. Babanın üzerinde onca hakkı var. Unut bu sevdayı oğul' diyor. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Nâre, kendi kendine söylenir gibiydi:

"Görüyorsun değil mi, kendi sorunumuzda ne kadar çaresiziz? Haberin olsun. Babam, tutturmuş, nişanlanayım diye. Başımı bağlamak istiyormuş, fakülteyi bitirince de evlendirecekmiş

beni. Muhittin Ağa'nın Orta Doğu Teknik Üniversitesi Makine Mühendisliği bölümünde okuyan oğlu Abdülkadir'e verecekmiş diye duydum. O da önümüzdeki sene mezun olacakmış."

Yanıt vermesine fırsat vermeden Nâre'nin ağzından bu kez de "Kaçalım…" sözcüğü parlayıp sönünce kıskançlık tarafından yalanan Yusuf, iyice sendeledi.

"Neeee?" dedi, Yusuf. Şaşırmaktan çok korkmuştu. "Nasıl kaçarız? Nereye kaçarız? Ne diyorsun sen, Nâree!"

Nâre de kızdı:

"Yusuf, ben seni niye sevdim ki? Bilemiyorum. Her şeye yok diyorsun."

"Kaçarsak, bir daha iflah olmayız. Bizi öldürmeden bırakmazlar. Biz bir daha buluşmayalım."

Yusuf ağzından nasıl çıktığını bilmediği 'Biz bir daha buluşmayalım' sözcüğünün aslında 'ayrılalım' anlamına geldiğini ikisi de biliyordu. Yusuf, çok korktu.

"Gerçekten mi?"

"Yani… Burada buluşmayalım. Ben önce okumak istiyorum, sen de okumak istiyorsun. Halil İbrahim abine söylersen o sana yardım eder. O seni çok sever, bilirsin."

Konuşurken, içinden bir şey koptu Nâre'nin… Konuşmaya devam etmek istiyordu, yapamadı. Sesi çıkmadı. Kanı kaynadı. İçi bir hoş oldu. Kendine hâkim olamadı. Nâre, karanlıkta birden yanında oturan Yusuf'a sarılmak istedi. Kollarını uzattı, Yusuf'un boynuna dolayacaktı. O sırada Yusuf da eğilince Nâre'nin nemli dudakları kendi dudağına değdi. O gece, birbirini sevdiklerini söyledikleri gibi dudakları da ilk kez birbirine değiyordu.

Nâre ile Yusuf öylece kaldılar. Dünya öyle kaldı. Dünya sustu, onlar sustu. Dünya zamansız bir çağa girdi, onlar zamansızlığı yaşadı. Tüyleri diken diken oldu. Can çekişselerdi, keşke. Bunca acının her türlüsünü duymazlardı. Ötesi olamazdı. Soluyorlardı. Göğüsleri körük gibi bir iniyor, bir şişiyor. Göğüs kafesinin içindeki tüm organları, kör bıçakla doğranıyordu. Başlarından aşağıya siyim siyim bir elektrik akımı bardaktan boşanırcasına dökülü-

yordu. Vücutları bu elektriği hissettikçe zangır zangır acıyla zevk arası titriyordu. İkisinin de kasıkları zonkluyor, karın kasları bir içlerine çekiliyor, bir zonkluyordu.

Aniden kapının gıcırtısı gibi bir ses duydular. İkisi de irkildi. Ansızın gözlerine tutulan el fenerinin ışığı karşısında bir av hayvanı gibi dondular. Dudaklarını çekmeye fırsat bulamadılar.

* * *

KADER'İN KADERİ

O gün avluda düğün gibi hazırlıklar yapılıyordu. Sabah sabah kazanlar kaynıyor, kuzular çevriliyor. Avluda kurulan taht gibi yine tahtadan yapılmış minderli büyük koltuğa oturan Faik Ağa, iki yaşındaki Halil İbrahim'i kucağına almış, hazırlıkları seyrediyor, bir yandan talimatlar yağdırıyordu.

Kader, içeride doğumdaydı. Ebeler gelmiş, Kader'i doğurtuyordu.

Faik Ağa'nın ikinci karısı Kader'di. Daha önceki karısı Muhabbet Hanım, hiç çocuk doğuramamıştı. Kör ocak oluşuna herkesin, yanaşmaların bile arkadan kendisine güldüğünü görüyordu sanki. İlk karısı Muhabbet de ağa kızıydı. Muhabbet Hanım'ın babası Feridun Ağa'nın yedi erkek evladı ve biricik kızı vardı. Diğer ağaların aksine Feridun Ağa, kızının üzerine titrerdi. Evin tek kızıydı, çok kıymetliydi. Baba evine çoktan gönderirdi ama Feridun Ağa'yla çatışmayı göze alamadı. Feridun Ağa da çevresinde kendisi gibi çok acımasız bir ağa olarak tanınırdı. Güya Faik Ağa, Feridun Ağa'nın kızıyla evlenerek bölgede daha güçlü olmayı hesaplıyordu. Çocukları olsaydı, sırtını yere getiren olmazdı. Kara talih. Olmadı. Çocuksuz da olmazdı. Soyu kuruyacaktı. Sokakta yürüyemez olmuştu. Herkes kendisinin kısır olduğunu düşünüyor, erkekliğiyle alay edildiğini biliyordu. Köyde, kasabada dolaşırken başı hep önündeydi Faik Ağa'nın. Muhabbet Hanım'ın üzerine çoktan kuma getirmesine getirirdi ama açıkça korkuyordu. Kuma getirdiğinde Muhabbet Hanım evi terk ederse aşiretiyle

çatışmaya girmekten korkuyordu. Çünkü bir zalimin hakkından ancak bir benzeri zalim gelirdi. Zalimler de bu nedenle asla çatışmayı göze alamazlardı.

Muhabbet Hanım'ın birlikte doktora giderek muayene olma isteğini Faik Ağa hep reddetti. Kazara kendisinde bir şey çıktığında elâlemin yüzüne nasıl bakardı? Yerin dibine girse yine kaçamazdı bu rezilliğinden… Sonra suçun Muhabbet Hanım'da olduğuna o kadar çok inanmıştı ki… Muhabbet Hanım da inatlaşmış, suçun Faik Ağa'da olduğuna inanmıştı, hep. Muhabbet Hanım, aradan on yıl geçtikten sonra suçunun kendisinde olmadığını kanıtlamak için doktora gizlice giderek muayene olmaya karar verdi. Çocuğunun normal yollardan olmayacağını, belki tüp bebek yöntemiyle hamile kalacağını öğrenince vicdanını rahatlatmak için kocasına on yıl sonra kız aramaya kalktı. Evladına kız arar gibi ağasına kız aradı, sonunda da buldu. Faik Ağa'yı Kader'le evlendirdi.

Kader daha 14 yaşındaydı. Babası da ağaydı ama Gaziantep'te bir pavyona dadandığı için elindeki arazileri satmış, parasız kalmıştı. Muhabbet Hanım, bunu duyunca el altından giderek Kader'i istetmiş, bütün köyü satın alacak kadar başlık parası ödemişti. Pavyoncu ağa, onca parayı görünce küçük kızı Kader'i vermiş gitmişti. Vermek değildi bu, satıp gitmişti.

* * *

Kader evlendiği yıl Halil İbrahim'i doğurdu. Faik Ağa, sevinçten deliye döndü. Halil İbrahim'in doğumunu yedi düvele duyurdu. Açları kırk gün kırk gece doyurdu.

Hem kendi köylerinde hem de Kader'in köyünde üç gün üç gece düğün yaptırdı. Çiftlik gibi evlerinin avlusunda düzenlenen düğünün ilk gecesi, çok gösterişliydi. Sıra sıra kazanlarda yemekler pişiyor, kuzular çevriliyor, davullar, zurnalar çalınıyordu. Sabahın erken saatlerinde başlayan düğünde havaya sıkılan mermilerin haddi hesabı yoktu. Düğüne gelenler, otomatik tüfeklerle havaya ateş açarak karşılanıyor, gelenler de bellerinden çıkardıkları envai çeşit tabancalarla havaya ateş açarak karşılık veriyordu. Bazen de

davul zurnanın coşkulu ritmini duyup da aşka gelenler; aralarında rengârenk giysili kadınların da yer aldığı upuzun govende[1] duranların önüne geliyor, iki üç şarjör boşaltıp, rahatlayıp gidiyordu. Bu silah seslerini duyanlar uzaktan bir çatışmanın olduğunu sanırdı.

Düğünün ilk gününde kimler yoktu ki? Bölgenin tüm aşiret reisleri oradaydı. Şanlıurfa'dan vali bile geldi. Valiyle birlikte İl Jandarma Alay Komutanı, İl Emniyet Müdürü de geceye katıldı. Ağa'nın davet ettiği kaymakamlar, savcılar, hâkimler de gecede yer aldı. Düğün yapılırken kırk kapı yabancılar bile geldi, ziyafete katıldı. Gelenin gidenin hesabı yoktu.

Düğünün yapıldığı gece, Kör İzo ailesinin kaldığı toprak müştemilatın kapısının önüne konulan ve ismi 'Ömer' olduğu anlaşılan bir erkek bebek de sevinçlerine sevinç kattı, o düğüne Tanrının gönderdiği bir lütuf oldu.

* * *

Faik Ağa, bir daha oğlan çocuğu olsun diye Kader'i daha lohusalığında hamile bıraktı. Sık sık doktor kontrolünden geçiriyor, bazen Şanlıurfa'ya gidiyorlar, bazen de kadın doktor eve geliyordu. Kader, ikinci ayında düşük yaptı. Düşük yaptığı bebek oğlandı. Düşük yaptığı için Kader'i suçladı. Faik Ağa, buna çok üzüldü ama ne doktorları ne de başka kimseyi dinledi. Kısa bir süre sonra Kader'i bir kez daha hamile bıraktı. Onun derdi, Kader'in sağlığı değildi, erkek çocuğuydu. Sağlıklı bir oğlan çocuğuna daha sahip olmak istiyordu. Aşiret reisi de olsa, çok sayıda erkek evlada ihtiyacı vardı. Ne kadar çok erkek, o kadar güçlü aşiret reisliği demekti. Hele bu güç kendi evlatları olursa… Aşireti bu oğlan evlatları yönetecekti.

Bu kez her şey normal seyrediyordu ama Faik Ağa bir yandan çekiniyordu. Yeni doğacak çocuğun cinsiyetinin öğrenilmesini istemiyordu. Kendisi de istemiyordu. Kader hamileliğinin altıncı ayındayken ne olduysa oldu, bir gün Faik Ağa, birden celallendi. Kör İzo'ya arabaları hazırlanması talimatını verdi, Şanlıurfa'ya gidecekti. Merdivenlerden koşar adım çıkmaya başladı.

1 Govende (Kürtçe): Halay.

Kader, en üst kattaki en geniş salonda uyukluyordu. O küçük bedeni iki yılda üçüncü hamileliği kaldıramıyordu. Bir yandan Halil İbrahim'le uğraşırken diğer yandan karnındaki bebeği sağlıklı şekilde doğurmak için çaba gösteriyordu. Doktorun tavsiyesine uyarak devamlı yatıyordu. Faik Ağa odaya pür telaş girince Kader korktu. Babasıyla aynı yaştaki bu adamdan korkuyordu.

Faik Ağa, "Kader! Hazırlan, doktora gidiyoruz" dedi, emir verircesine. Kader, sesini çıkarmadan, yataktan güç bela kalktı, takatsizdi, Halil İbrahim'i Faik Ağa'ya uzattı. Faik Ağa, Halil İbrahim'le oynarken Kader siyah çarşafını giydi. Sonra Faik Ağa'nın peşinden seğirtti.

Her zaman gittikleri kadın doktora gittiler. Kadın doktor, muayeneden sonra Kader'in bir erkek çocuk daha doğuracağını müjdeledi. Faik Ağa ne yapacağını şaşırdı. Dansöze para yapıştırırcasına cebinden çıkardığı desteyi kadın doktorun başından aşağı döktü. Faik Ağa, doktorun bu hamileliğin de riski olduğunu, Kader'e iyi bakılması ve devamlı kontrol edilmesi gerektiğini söylediğini duymadı.

Aligor'a geldiklerinde talimatlar verdi. Kurbanlar kestirdi. Oğlunun ismini "Muhammed" koyduğunu o gece ilan etti herkese.

O günden sonra Muhammed sanki doğmuştu, öylesine herkesin dilindeydi. Bir Halil İbrahim yukarı, bir Muhammed aşağı… O koca aşirette, o koca evde bu ikisinden başka kimse yoktu. Bütün konuşmalar da bu iki erkek çocuk üzerineydi.

* * *

Kader'in doğum yapmasına daha on beş gün vardı. Sancısı geceden başladı, gün ağardığındaysa dayanılmaz oldu.

Faik Ağa, sabah ezanında bir yandan ebeleri çağırttırırken diğer yandan da düğün hazırlıklarının hemen yapılmasını istedi. Ebeler bir koşu geldi. Üç ebe, avluya girerken sabahın köründe düğün gibi hazırlıklara girişildi.

Muhabbet Hanım, Faik Ağa'ya korkarak yanaştı, "Ağam, ne olur ne olmaz, bir de doktor hanımı çağırsak" dedi.

Muhabbet Hanım, Faik Ağa'ya hem sözünü dinlettirirdi, hem de saydırtırdı. Evliya sözlü, peygamber sabırlı, yüce gönüllü kadınlardan birisiydi. Çocuk yaşındayken evlenmişti. Kolay değil, kaç yıllık karısıydı. Şimdi karısı değil, koruyucusu, annesi gibi olmuştu. Çok akıllıydı. Öngörüleri çok sağlamdı. Öte yandan gören daha yaşlı sanırdı ama şimdiye kadar onca haksızlığa karşın bir tek ağzını açmamış, Faik Ağa'nın bir dediğini iki etmemiş, ona hep hak vermişti.

Bir araba da hemen Şanlıurfa'ya kadın doktoru almaya gitti.

Aradan dört saat geçmişti. Ne Kader doğurabiliyordu ne de doktor hanım gelmişti.

Faik Ağa giderek telaşlanıyordu ama bozuntuya da vermek istemiyordu. Fakat sabahki neşesinin kaybolduğu yüzünden belli oluyordu. Yüzündeki endişe her şeyi ele veriyordu.

İçeride ne olup bittiğini öğrenmek istiyordu ama kendini frenliyordu. Arada sırada binadan Muhabbet Hanım çıkıyor, yanına geliyor, kendisine bilgi veriyordu ama iki saate yakın onun da içeriden çıkmaması endişelerini arttırdı. Az önce rençperlerin karılarından biri telaş içinde önünden koşarak geçmiş, binaya girmiş, ebelerden biriyle yine koşarak çıkmış, kaldıkları müştemilata doğru koşmuşlardı. Ne olduğunu anlamadı, anlamak da istemedi.

Bir yarım saat kadar bekledi. Dayanamadı, içeriye bir kız çocuğunu gönderdi. Kız çocuğu da belli bir süre çıkmadı. Birden bir bebek sesi duyuldu.

Faik Ağa, derin bir nefes aldı. Davulculara, zurnacılara işaretini verdi.

Avlu birden düğün yerine döndü.

Az sonra Muhabbet, alnındaki terleri silerek odadan çıktı. Çekine çekine Faik Ağa'ya doğru yürüyordu. Yürümüyordu. Bir adım atıyor, iki adım geri gidiyordu sanki. Koca kadın daha da yaşlanmıştı. Faik Ağa gülümseyerek bakıyordu ona. Muhabbet Hanım, geldi, kulağına bir şeyler fısıldadı.

Faik Ağa'nın benzi uçtu. Eliyle davul zurnaları susturdu. Kucağındaki Halil İbrahim'i uzatarak verdiği Muhabbet Hanım'a

gitmesini söyledi. Muhabbet Hanım, büyük şefkatle Halil İbrahim'i kucağına aldı, eliyle saçlarını düzeltti, yanağına öpücük kondurdu ama yerinden kımıldamadı.

Faik Ağa, Muhabbet Hanım'ın yüzüne dik dik bakarak oturduğu yerden kalktı. Muhabbet Hanım'ın yüzündeki endişeyi görünce, duyduğundan daha kötü bir şey olduğunu anladı. Muhabbet Hanım, kafasını iki yana sallayarak tam ağzını açmıştı ki, avludan içeriye büyük hızla kadın doktoru taşıyan araba girdi, tam yanlarında durdu. Doktor, arabadan "Kusura bakmayın, ameliyatım vardı, uzun sürdü. Hasta nerede?" diye sordu. Muhabbet Hanım, büyük bir sakinlikle binayı gösterdi. Doktor elinde çantasıyla hızlı adımlarla Kader'in doğum yaptığı binaya doğru yürüdü. Muhabbet Hanım, doktorun arkasından gitmedi, Faik Ağa'nın yüzüne, ortasında üç noktalı dövme olan iki kaşını öyle bir çatarak baktı ki… Donuk gözlerle kımıldamadan duran Faik Ağa, birden bağırarak , "Zahmet etmişsiniz, gelmişsiniz. Geç kalınmıştır. Olan oldu. Siz geri dönün" diyerek kadın doktorun binaya girmesini engelledi. Eliyle arabaya binmesini işaret etti. Doktor, tek kelime bile söyleyemeden arabaya bindi. Faik Ağa'nın suratından düşen daha havadayken binbir parçaya bölünüyordu. Kadın doktoru getiren sürücü, arabayı döndürme yerine geri vitesi taktı, hızla götün götün Faik Ağa'nın şerrinden kaçtı.

Faik Ağa, toz içinde arabanın avlunun kapısından çıktığını gördü, aniden döndü, kendisi binaya hızlı adımlarla girdi, arkasından Muhabbet Hanım seğirtti. Faik Ağa, doğum yapılan üçüncü kata çıktı, destursuz içeri girdi.

Odada her yer kan içindeydi. Leğenler, kanlı lekelerle bezenmiş beyaz bezlerle dolmuştu. Kader'in yattığı yün yatak, belden aşağısı hep kandı. Faik Ağa'nın içeriye girdiğini gören ebeler, içgüdüsel olarak ellerine geçirdikleri temiz bir çarşafla Kader'in üstünü örtmeyi akıl ettiler.

Faik Ağa, odanın ortasındaki yatakta, rengi solmuş, küçülmüş ama uyuyor gibi duran genç ve güzel Kader'e baktı. Hüzünlendi.

Kader, Nâre'yi doğururken kan kaybından ölmüştü. O sırada kulağına bir bebek sesi çarptı. Gözleriyle sağa sola bakındı, eli kuşağına gitti, nagantını çıkardı.

Muhabbet Hanım, anladı, atladı önüne, Faik Ağa'nın ellerini tuttu, öpmeye başladı. Yalvarıyordu:

"Kurban olam Ağam. O bir sabi. O biçare. O melek. Ne günahı var? Allah yazmış bir kere, Kader'in kaderini. Bu kadar zalim olma."

Faik Ağa robot gibi davranıyordu, iteledi Muhabbet Hanım'ı. Muhabbet Hanım, kendisinden beklenmeyen sert bir sesle bağırdı:

"Faik Ağa! Faik Ağa! Kendine gel. Sen bir ağasın. Öfkene duman yakma! Şerre teslim olma! Böyle zulüm ağalığın şanından değildir. Böyle bir masumun kanına bulaşmak sana yakışır mı? Kendine gel. Cehennem bile senin azabına az gelir. Yedi sülalen lanetlenir, soyuna halel getirme…"

Muhabbet Hanım, Faik Ağa'nın ellerini bırakmış, karşısına dikilmiş, iki eliyle elbisesinin göğüs yakasından tutmuş, bağırıyordu:

"Faik Ağa! Vurunca eline ne geçecek? Bak Kader'in kanına. Yeterince kan aktı. Daha kan istiyorsan beni vur…"

Faik Ağa'yı durduran, kendine getiren Muhabbet Hanım'ın en son sözüydü.

"Kız çocuğu olmayan bir erkek, susuz bir dağa benzer. Suyu yoksa o dağa dağ denmez. O dağ, dağlıktan çıkar. Evin yapılsın, zulmün artmasın. Kendine gel."

Faik Ağa, 36 yıldan bu yana kendisiyle hep alçak sesle konuşan Muhabbet Hanım'ın bu meydan okuyuşuna şaşırdı, biraz da korktu. Tabancasını yeniden kuşağına soktu, arkasını döndü ve odadan çıktı. Odadan çıkarken, Muhabbet Hanım'ın sözleri kulaklarında çınlıyordu. Çok etkilenmişti.

"Kız çocuğu olmayan bir erkek, susuz bir dağa benzer. Suyu yoksa o dağa dağ denmez. O dağ, dağlıktan çıkar..."

* * *

Nâre ismini de kendisine analık yapacak, öz annesini aratmayacak Muhabbet Hanım koymuştu. Halil İbrahim'i de sevecek, koruyacak, ona annelik yapacaktı ama Nâre'yi başka sevecekti. Kader, onu dünyaya getirmişti ama doğar doğmaz öldürülmesini engelleyen de Muhabbet Hanım'dı. Nâre'yi yani Nâre'sini ikinci kez doğuran oydu. Yaşanan acıları hatırlatırcasına ateşte yanan anlamında 'Nâre' ismini seçmişti ama ona hep 'Nâree' diye seslenecekti, yakınları da bazen onu "Nâree" diye çağıracaktı.

Muhabbet Hanım, nereden bilecekti ki, Nâre, ismi gibi hayatı boyunca acılar içerisinde kıvranacak, kor ateşlerde yanacak, narin bir dal gibi kırılacaktı. Anasının adı Kader'di, onun adı ise kaderi olacaktı.

Kör İzo'nun karısı Anzılha Hatun da aynı saatlerde iki kız çocuğundan sonra Yusuf'u dünyaya getirmişti.

* * *

BAĞIŞLAMA! BAĞIŞ ÖLÜMDÜR

Kapı tıklandı. Başhekim Profesör Nihat Güvenç, "Gir" diye bağırmadan, kapı açıldı. Özel kalem müdiresi Aysel, monoton ve bıkkın bir sesle "Görüşmek istediğiniz hastanın annesini getirdiler" dedikten sonra kapıyı tamamen açarak yana çekildi.

İçeriye yöresel giysileriyle yaşlı bir Kürt kadını girdi. Başında büyük bir tülbent gibi örtü vardı, suratının etrafını sarmıştı ama yüzü tamamen gözüküyordu. Tülbent çenesinden tutuyordu. Kaşlarının ortasındaki üç noktalı koyu mavi dövme Muhabbet Hanım'ı daha heybetli yapıyordu. Çekinerek odaya girdi ama başı dikti. Mağrur ve insanlara tepeden bakar hâli vardı. Nihat Güvenç ve Kemal Sırakayalı, ayağa kalkarak oturması için koltuğu işaret etti. Muhabbet Hanım, bir şeyi itekliyormuş gibi eliyle işaret ederek oturmayacağını belli etti.

Güvenç Doktor, kapının eşiğinde bekleyen Aysel'e "Şeyhmus da gelsin!" diye talimat verdi. Aysel, kapıyı kapatır kapatmaz yeniden açıldı. Özel kalemde memur olarak çalışan Şeyhmus sanki kapının eşiğinde bekliyormuş gibi içeri girdi.

Başhekim Nihat Güvenç, arkadaşı Kemal Sırakayalı'ya dönerek, "Haydi sor, merak ettiklerini. Şeyhmus Kürtçeye çevirecek" dedi.

Profesör Kemal Sırakayalı, hastanın Şanlıurfalı olduğunu daha önce duymasına rağmen biraz şaşkındı ama hemen toparlandı, durumu normal karşıladı. Şeyhmus başladı çevirmeye:

"İsmin ne?"

"Möhübet" diye yanıtladı. Şeyhmus çevirdi:

"Muhabbet."

"Sen Nâre'nin annesi misin?"

Şeyhmus sordu. "Qalti (teyze), sen Nâre'nin neyi olursun?"

"Yok. Ben analığım. Nâre'nin annesi kuma gelmiştir."

Şeyhmus, "Ben üvey annesiyim" diye çevirdi.

"Nâre'nin senden başka kimsesi yok mudur?"

"Yoktur, valla. Anası doğururken öldü. Ben büyüttüm. Ben anası oldum hem Nâre'nin hem Halil İbrahim'in."

"Babası yok mu?"

Muhabbet Hanım, Profesör Kemal Sırakayalı'nın bu sorusunu anlamadı. "Yoktur" diye yanıt verdi. Şeyhmus, Muhabbet Hanım'ın soruyu anlamadığını anladı, açıkladı. Muhabbet Hanım, doğru yanıt verdi.

"He… Vardır. Ama gelmemiştir. Burada yoktur."

"Niye gelmedi?"

Muhabbet Hanım başını öne eğdi, sustu.

Sırakayalı, soruyu yineledi.

Muhabbet Hanım, yine yanıt vermedi.

Şeyhmus, biraz mahcup bir şekilde izah etmeye çalıştı!

"Efendim, Nâre'nin yani Nâre'nin babası bir ağa. Bir aşiret lideri… Gelmesi doğru değil. Hatta Nâre'nin yaşamasını bile istemiyorlar. Tedavi edilmesini bile istemiyorlar."

Sırakayalı anlamamıştı. İki elini yana açarak, "Nasıl yani? Bir baba, kızını nasıl böyle bırakır? Diyelim ki kızı dünyanın en kötü suçunu işledi. İnsan bu haldeyken bağışlamaz mı?" diye sordu.

Şeyhmus, doktorun bu azarlar gibi konuşmasını üstüne alındı. Feodal damarı tuttu. Diklenir gibi yanıt verdi:

"Bizim oralarda bağışlanmak olmaz. Bağışlanmak ölümle olur. Bu töredir. Başka bir şeye benzemez."

Başhekim Profesör Nihat Güvenç, Şeyhmus'un daha fazla konuşmasını istemedi, eliyle susturdu. Arkadaşı, Sırakayalı'ya 'Ne yapacaksın?' der gibi baktı.

Sırakayalı, Güvenç'in bu bakışındaki soruyu anladı, yeniden Muhabbet Hanım'a döndü:

"Hanım. Hasta kızımıza belki ileride yüz ameliyatı yapacağız. Kendisi her şeye hazır, her ameliyata izin veriyor. Kızınız 18 yaşına girmek üzere. Yasal olarak bir sorun yok. Bir de usulen size de soralım istedik. Siz de izin veriyor musunuz? Şimdi biz kızımızı bu hastaneden diğer hastaneye taşıyacağız. Bak bunun da bir canı var. Sen bir anasın. Ne diyorsun?"

Şeyhmus Kürtçeye çevirdi. Muhabbet Hanım'ın gözlerinden iki damla yaş aktı. Çok utandı. Başını arkaya çevirdi, saçlarını örten tülbent ile sildi. Kafasını 'Evet' der gibi salladı. Sesini Şeyhmus bile zor duydu.

Sırakayalı ve Güvenç, bu karara sevindi ama sevinçlerini belli etmedi.

* * *

AYNADAKİ HÜZÜN İKİZDİR
YA DA ATEŞTEN DOĞAN SORULAR

Gözlerini aniden açtı. Vücudunun her hücresinde acı hissediyordu. Duyduğu acının tanımı yoktu. Acılar, teninde geziyor, bazen yükseliyor, bazen şiddetleniyor, bazen azalıyor, değişkenlik gösteriyordu.

Yaşamayan bu acıyı anlayamazdı. Beyni de acılara teslim olmuş gibiydi. Elinde olmadan inlemeye, kuş gibi çırpınmaya başladı.

Hemşireler bir yandan doktor çağırırken kendini dinledi. Acının merkezi sol kolundaydı. Zonkluyordu.

Acısı, o yama çıkartılan yerden, durgun bir göle taş atarsın da suyun üstünde oluşan halkalar gibi sol kolundan vücuduna genişliyordu.

Yanık acısı mı? Kırık acısı mı? Bunları bilmiyordu ama emin olduğu şey, acıya dayanamadığıydı.

Doktorlar koşuştu, hemşireler telaşlı şekilde başına üşüştü.

Yüzüne yama yapmak için deri aldıkları kolunun sargısını açtılar. Pansuman yapmaya başladılar. Acısı dehşet bir acıya dönüştü. Terliyordu. Sırılsıklam oldu. Beyni zonklamaya başladı. Görüntüler bir kayboluyor, bir geliyordu. Acısına dayanmak için diğer koluyla bir yerlerden destek almak istedi, sonunda yatağa tutundu.

Bir yandan için için ağlıyordu. Canı yanmaya devam ediyordu.

Doktor ve hemşirelerden acısını dindirmedikleri için nefret etti. Yanan canı daha çok yanıyordu.

* * *

O acıdan uzaklaşmak amacıyla bilinçaltı bir davranışla kafasını çevirdi. Tek gözüyle baktı. Karşısındaki o muydu? Görüntü; bir sis perdesinin arkasındaydı, iyice bulanıktı, sonra flulaştı, giderek netleşti. Birden acıları hafifler gibi oldu. Hayatta tek güvendiği insan gelmişti. Gülümseyen ve sevecen bakışlarıyla yaklaştı. Yatağı sımsıkı kavrayan ellerini çözdü, avuçlarının içine aldı. Yüzüne hayran hayran baktı. Sonra bir elini, yüzündeki tek sağlam yerine alnına yapıştırdı. Acısı daha da dindi. Rahatladı.

Doktor ve hemşireler pansumanını bitirmişti. "Şimdi daha iyi olacaksın" diye teselli ettikten sonra yanından ayrıldılar. Bir hemşire gitmedi, pamukları ve sargı bezlerini topladı, yastığını düzeltti, koltukaltlarından girerek dik durmasını sağladı. Acısının kurumaya yüz tutan bir gölün suyunun çekildiği gibi azaldığını kademe kademe hissediyordu. Kendine geliyordu.

Rüya, yeşil gözleriyle Nâre'ye o kadar tatlı, öylesine merhametle ve öylesine gülecen bakıyordu ki... Nâre de Rüya'ya minnetle gülümserken, "O gece iyi ki olanlar oldu. İyi ki Rüya abla oradaymış" diye düşündü. Öz ablasını bile bu kadar sevmemişti. Nâre, kendisini hem bir kadın olarak anlayan hem de başına gelenlerden kendisini sorumlu tutmayan hem de hayata karşı direnmesini sağlayan Rüya'yı her gördüğünde seviniyordu. Rüya'dan güç alıyordu. En büyük dayanağı oydu. Rüya, Ankara'ya getirildiği ilk günden bu yana yanındaydı. Hastaneye ilk koşan oydu. Rüya, kendisine bir arkadaşı, bir akrabası gibi yaklaşıyordu.

Uzun süreden bu yana aklında olan bir şeyi istedi Rüya'dan. Bir ayna… Rüya şaşırdı. Böyle bir şeyi hiç beklemiyordu. İtiraz etmeden 'olur' dedi ve Nâre'den izin istedi. Doktorların odasına giderek bu isteği iletti, 'onay' aldıktan sonra Nâre'nin yanına döndü.

Rüya, çantasından küçük aynasını çıkardı. Nâre'nin yüzüne tuttu. Nâre, kayıtsız bir şekilde aynaya bir an baktı, hiç tepki vermedi. Sağ eliyle aynayı itekledi. Başını kenara çevirdi. İçin için ağlamaya başladı. Nâre, Rüya'nın ağladığını görmedi.

* * *

– Ankara'ya götürülmesi gerek, hemen Ankara'ya…

– Ankara'ya kadar yaşar mı?

Hayal mi görüyorum? Hafızam mı silindi? Kafamın içi boş bir kutu gibi... Ne kadar rahatım. Pamukların üstündeyim. Vücudumu niye hissetmiyorum? Bu sesler ne böyle? Kim? Sahi ben kimim? Ben neredeyim? Beni sedyeye mi alacaklar? Hastanedeyim. İyi de neden hastanedeyim? Ha, bu annemin sesi… Muhabbet Ana, niye ağıt yakıyor? Babam nerede? Baba niye kıydın bana? Değer miydi? Halil İbrahim, her zamanki gibi bana nasıl da sevecen bakıyor, gülüyor? Annem… Yüzünü hiç görmediğim annem, seni çok özledim. Aaaaa… Halil İbrahim abimin yanındaki kadın, yoksa annem mi? Yüzünü göremiyorum. Niye beni istemiyorlar? Onlara gitmek istiyorum. Annemi kucaklamak istiyorum. Kokusunu duymak istiyorum. Abimin yine saçlarımı okşamasını istiyorum.

– Yaşar, eğer şansı varsa… Biz elimizden geleni yaptık…

Niye bu kadar çaresizim? İçim geçiyor.

Bir arabadayım, galiba. Beni nereye götürüyorlar? Neden gözlerimi açamıyorum. Bu sesler… Gözlerimi açtım mı? Açtım. Neden göremiyorum? Neden her yer karanlık? Konuşmak istiyorum. Sesim çıkmıyor. Dilim. Dilim boşlukta… Ağzım… Sanki bir kör kuyunun içindeyim. Arabada değilim. Öldüm mü acaba? Bu öten sesler ne? Nefret ederim böyle mekanik seslerden… Bırrr… Peki, bu insan sesleri ne böyle? Anlamsız sesler. Burası öteki dünya dedikleri yer mi? Peki, neden cennette değilim? Cehennem olsa, ateşlerde yanardım, zebaniler olurdu. Cennet olmalı. İyi de cennette melekler olmalı, her yer güzel olmalı, burası karanlık. Burası neresi? Hareket etmeliyim. Kollarım… Kollarım gelmiyor benimle.

– Kendine geliyor, doktora haber verelim.

Niye etraf böyle karanlık? Yaşıyor muyum ben? Bunlar doktor olmalı. Yüzlerini niye seçemiyorum? Göremiyorum ki… Kollarım kıpırdamıyor… Bağlamışlar mı? Yüzümde neler var? Yüzüm nerede? Yüzümle ilgili neden hiçbir şey hissetmiyorum? Vücudumun

her yanını, her hücremden fışkıran her türlü acıyı hissediyorum ama yüzümü hissetmiyorum. Boğazımda ne var? Bu şey ne? Nefes almam için mi? Ama benim midem çok bulanıyor. Doktor beyler, hemşire hanımlar çok acı çekiyorum, çok acı… Her yanım acıyor, yırtılıyor, yanıyor. Yüzüm nerede? Ben doktor olduğumda asla hiç-bir hastama acı çektirmeyeceğim. Hastalarımın acısı benim acım olacak, onların acısını hissedeceğim.

– Ölümü yendi!

– Mucize…

Yeniden dirilmek böyle bir şey mi? Acıları yeniden hissetmek midir, dirilmek? Yaşamayı istediğinde ille birileri canına yeniden kast eder mi? Oysa ben annemin gözlerini hiç görmedim. Baba, en son gördüğüm gözlerin, senin gözlerin oldu, baba. Baba sana bakarken çok yorgundum. Işıklar da öyle… Babam hatta ışıklar bize kırgındı. Baba, sana bakarken ben çok üşüyordum. Şimdiki gibi… Çok üşüyorum. Baba, ben denizi hiç görmedim. Baba nasıl da sıcak oluyor, değil mi yazları, buralar. Baba, senin gözlerine bakarken güzel bakabildim mi? Yusuf çok güzel baktığımı söyler. Ben sana meydan okuyordum. Baba, hangi kutsal kitaplarda yazar, bir kızın babasının gözlerine bakarak ölüme gittiği? Baba, ben gözlerde hiç sönmeyen ışıkların dinine inanıyorum… Bu dinin kitabı da yok. Böyle bir din de yok ama ben inanıyorum. Böyle bir dine inanmak, hurafelere inanmaktan daha iyi değil mi, baba? Bak, ben senin yerine de kırıp döktüm, hayatımı, hayatlarımızı, bir bir… Rahat mısın baba? Baba, yaşarsam, bir daha senin yanında gözlerimi bile kırpmayacağım. Yemin ediyorum. Kırparsam eğer, gazel olayım. Kırparsam o uzun kirpiklerime Yusuf'un gözleri bir daha değmesin… Kaçırma gözlerini baba… Bak kızın, başı dik… Korkma baba… Hesabını yapmışsın… Çünkü bu hesap yapmak gibi... Ölçüp biçmişsin, akıl oynatan hesaba vurmuşsun… Hadi baba, nasıl olsa yaşanmış son bir iki dakikam daha olacak. Kaçırma gözlerini baba… Beni anlamadın. Canım canından öpecek seni… İzin ver, baba! Son bir kez sarılayım sana… Sahi baba, bana niye şimdiye kadar sarılmadın, kucaklamadın, öpmedin, sevmedin? Bir tek abim saçlarımı okşadı, o da bayramda…

Baba, bir insan bir kurşunla bir kere vurulur, bir kere ölebilir. Bir insan her gün kalbinden vurularak her gün ölür mü? Ben her gün öldüm. Her gün kalbimden vuruldum, öldüm yaşarken. Bunun ne demek olduğunu sen iyi bilirsin, baba…

Rüya, o her zamanki merhametiyle, kederlenen Nâre'ye, "Yoruldun, daha sonra devam edersin anlatmaya… Şimdi istersen dinlen" dedi.

"Hayır. Bu yaşananlar, benim yüzümle birlikte hayatın bir başka yüzü bilinsin istiyorum. Bu acılara, bu işkenceye niye katlandığımı sanıyorsun, Rüya abla. Karşılarına dimdik çıkmak için..."

"Bu nasıl söz… Senin gibi bir kız bunu nasıl söyler? Sen hepimizden güçlüsün. Acele etme. Daha konuşacak çok vaktimiz var."

"Yok. Şimdi konuşmak istiyorum. Yoksa vazgeçtin mi romanımı yazmaktan? Hani, adı 'Yüzsüz Hayat' olacaktı. Ne güzel bir isim. Hayatın gerçekten yüzü yok, biliyor musun Rüya abla?"

"Biliyorum Nâre. Hayatın yüzü yok. Ona yüz takanlar insanlar. Ne yazık ki hayata maske takanların da gerçekten yüzleri yok. Onlar da yüzsüz, onlar da maskeyle dolaşıyor. Ama bu başka şey… Bak, başına gelenler kötü bir şey. Yine de iyimser olmak gerekiyor. Hayatta kalmanı ben çok anlamlı buluyorum. Sana hemen nakledilecek yüz bulunması da… Mucizelere inanmam… Sen mucizesin. Bunlar bir işaret. Gelecek ve yaşayacağın güzel günler adına bir işaret. Sen buna inan…"

Rüya yutkundu, son sözcükleri yuttu. Nâre, Rüya'nın bu düşünceli tavrının farkına vardı.

"Aman Rüya abla... Benim yüzüm diye bu sözlere üzüleceğimi mi sanıyorsun. Boş versene… Sen bana, her zaman ne diyordun? 'İnsanın yüzü yüreğinde, beyninde… Böyle demiyor muydun? Ben bu kitabın bunun için yazılmasını istiyorum işte. Hayatı ve insanları, nasıl bir toplumda yaşadığımızı, bu toplumun kof değer yargılarını sorgulamak için. Töre denilen en ilkel davranış uğruna insan hayatlarının nasıl yok edildiğinin anlatılmasını istiyorum. Yüzsüzlüklerini yüzlerine çarpmak için…"

Rüya gülümsedi:

"Senin bu inatçı yönünü çok seviyorum, çok. Şimdi iyi dinlen. Bir dahaki buluşmamızda ilk kendine geldiğinde neler hissettiğini anlatacaksın, unutma!"

Nâre, Rüya'ya sadece o güne kadar neler yaşadığını anlatmadı. Yaşadığı her anı, duygularını an be an paylaşacaktı.

* * *

"Biz bu yüz nakli operasyonunu ilk kez yapacağız. Türkiye'de ilk kez… Biliyor musunuz, hastamız bir tıbbiyeli! Onu fakültesini bitirip aramızda görmeyi istiyorum… Eminim ki o çok iyi bir doktor olacak…"

'Babacan' Kemal Sırakayalı, konuşamadı. Duygulandı. Sesi ağlamaklıydı. Titremesi duyulmasın diye sustu ama gözlerinin yaşla dolmasını engelleyemedi. Tıp alanındaki başarılarıyla, merhameti ve sevecenliğiyle Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde ismi her geçen gün efsaneleşiyordu. Hemen kendini toparladı.

"Hemen klinik çalışmalara başlamalıyız. Hepimiz bu konuda kendimizi göstermeliyiz. Unutmamalıyız ki, bu hastayla ilgili çok uzun, çok önemli bir tedavi sürecine başlayacağız. Bu süreç, kariyerimizi etkileyebilir. Hepinizden böyle sorumlu davranmanızı istiyorum."

Profesör Doktor Kemal Sırakayalı, Nâre Karayeloğlu'yu ameliyat edecek ekip arkadaşlarını son kez uyarıyordu. Sözüne ara verdi, herkesin gözlerinin içine baktı. Konuşmaya devam etti:

"Son bir şey daha… Çok özel bir şey paylaşmak istiyorum sizinle. Bu operasyonun mutlak başarılı olmasını istiyorum. Kesinlikle başarılı olmalıyız. Bu operasyon, bizim gibi bir ülkede tıp alanında önemli bir gelişme sağlayacak, ama bunun başka bir anlamı olacak, insanlık adına… Ben, bu nakil ameliyatla hastamıza değil ama birilerine 'insanlık' nakli yapmış olacağımıza inanıyorum. Herkes kendini böyle hazırlasın…"

* * *

KÖR İZO, KÖR İZO! GÖZÜN KÖR OLA...

Kör İzo'yu bıraksalar kahkahalarla gülecekti. O koca adam, o dertten yüzü kırış kırış çizgilerle kaplı adam, üst dudağını dişlerinin arasında ezerken kalın bıyıklarını da eziyordu.

Halil İbrahim, iyice gıcık oldu. Hani, büyüğü olmasa elinin tersiyle yumruğu çakacaktı, o kadar çok sinirlendi. "De hadiii, lov. Anlatacağsan anlat!"

"Beyim, hâşâ huzurdan anlatacağam ama utanirem."

"Yav… sanki daha önce anlatmamışsen. Anlat işte…"

"Yoğ … Yoğ… Daha önceki anlattığım hepsi yalandır ha..."

"Hakkeet?"

"He valla… Billa, hakket…"

"Yani seni, şimdi çocukken kimse pusuya düşürmemiş, heee…"

"Heeee…"

"Yani sen, şimdi kan davası yüzünden gözün kör olmamış, heee…"

"Heeee…"

"Yani senin şimdi gözünü kurşun kör etmemiş, heee…"

"Yok… Etmiş…"

"Nasıl olir? Hem etmiş hem etmemiş…"

"Anlatacağam."

"Şimdi bir şey diyeceğam. Büyüğümsen. Baba yadigârısen. Sen şimdiye kadar tüm bu milleti kandırdın, iyle mi?"

“Biraz iyle…”

“Beni de kandırdın. Babamı da, heee…”

“Seni heee, Faik Ağamı yoğ…”

“Nasıl yoğ?”

“Vışşşş… Faik Ağa’ya yalan söylemeğ olir mi heç? O gerçeğin hepsini bili. Benim böyle yalan söylememi o istedi zaten.”

“De, hadi…”

“Deyeceğim de bu söylediğim aramızda kalacağ. Kimselere söylemeyeceğsan, begim.”

“Söz. Ağa sözü…”

* * *

“İzzeeeeeet! İzzeeeeet! Beni bekle…”

“Buyur Faik ağam.”

“Neredesin? Önümde yürüme, gel beraber yürüyağ. Biz kardeşiz...”

“Olsun. Sen benim ağamsan.”

“Bu kadar hızlı yürüme… Beni bekle.”

“Yavaş yürüyeceğam ağam… Tamam duriyam ağam…”

“Harman işi tamam mı?”

“Heee, tamamdır. Babam bitirdi…”

“Bak hele, sana ne diyeceğam…”

“Emret ağam…”

“Yine Urfa’ya gidağ mı?”

“Ne yapacağ?”

“Elinin körü. Hani bir kere gitmiştig ya… Kerhaneye… Gidağ karı s...”

“Ağam, baban duysa beni keser…”

“Yok, kimseye haber vermiyağ. Gizlice gidağ.”

“Peki, ortalıktan kaybolunca kime ne diyecağ?”

“Ben söylerem bir şeyler. Yarın sebahtan gideğ… Önce balıklı gölde kayığa bineğ, önce ciğer yiyağ, önce künefe yiyağ, sonra da

kerhaneye gidağ, sonra hamama gidağ, cenabet cenabet dolaşmıyağ, sonra lehmacun yiyağ…"

* * *

Halil İbrahim gülmeye başladı.

"Demek babamla Koşuyolu'na gittiyiz ha… Vay… Vay…"

Kör İzo, utandı, mahcup oldu, sustu.

"Xâlo İzzet, utanma… Utanma lov… Çok sık mı giderdiyiz? Hadi anlat."

"Yok, begim. Çok sık gitmezdik… Gençlik işte…"

"Eeeee… Sonra ne oldi, xâlo İzzet?"

"Bak, begim. Kimseye anlatmağ yok. Faik Ağa duyarsa vallahi billahi ikimizi de keser."

Halil İbrahim bir kahkaha patlattı.

"Yok xâlo, söz verdik ya… Ayıp edisen…"

* * *

"İzzeeeettt… Daha önce geldiğimiz avrat kaç numaradaydı? Ben yine o karıya gidecağam. Muamelesi çok iyiydi, ha! İyi …ikişir…"

"Ağam… Senin paralı olduğunu bildi, ona göre davranir. Dikkatli ol. Seni soyup soğana çevirmeye…"

"Kimi kandıracağ…?"

"Ağam, işini bitir, hemen gidelim."

"Acele etme…"

"Ağam bunlar belalıdır…"

"Onlar belalıysa biz de belalıyız. Sen de her geldiğimizde çok korkirsen. Böyle korkan bizim İzzet mi?"

"Yok ağam, bunlar başka türlü belalı…Sakız gibi adama yapişirler…"

"Aha burası. Bu ev. Tanıdım. Hadi sen de gir. Girmisen mi? Heç olir, sen girmisen. Gel buraya, al şu parayı… Olur mu öyle? Erkek adamsın…"

* * *

Kör İzo sustu. Gevezelik ettiğine pişman gibiydi. Anlatmaktan vazgeçmiş gibiydi. Halil İbrahim, meraklandı. "Sonra ne oldi, xâlo İzzet?"

Kör İzo, yalvarırcasına konuştu:

"Valla ben ayıp etmişem. Anlatirem ama ayıp edirem…"

"Yoğ... Yoğ… Ayıp etmisen. De hadi…"

* * *

"İzzet Ağa'yla her geldiğimizde gittiğimiz eve gittik. Kadın oradaydı. Faik Ağa'yı görünce tanıdı. Ben de bir kadın buldum. Odaya çıktık. Ben işimi bitirdim, dışarı çıktım. Salonda Faik Ağa'yı bekliyorum. Birden, kadın çığlık çığlığa bağırarak odadan çıktı. Faik Ağa'ya küfür ediyor. Faik Ağa da hiç istifini bozmadan odadan çıktı. Affedersin evin iki tane pezevengi geldi, ellerinde silah ağamın üstüne yürümeye başladı. Bende gençlik kuvveti var, kim ağama yan gözle bakar! İkisini anında yere serdim, bir nara patlattım. Herkes anladı, ağamın ağa olduğunu. Kimsenin kıpırdamamasını istedim, ağam önde ben arkada evden tam çıkıyorduk ki, affedersin ağamın yattığı kadının, tam kapının eşiğinde pezevengin tabancasını almış nişan aldığını gördüm. Hemen ağama siper oldum, gayriihtiyari elimi kadına doğru uzattım, kadın o sırada tetiğe bastı. Kurşunun sol elimin avucunda olduğunu hissettim, yakaladığımı sandım, yakalayamamışım, kurşun sol elimi parçalamış, gözüme saplanmış, göz bebeğimi yırtmış, geçip gitmişti. Ben kadına doğru yürüdüm, elindeki silahı aldım, tokadı patlattım. Ağa bir gör, kan nasıl akıyor, hem elimden, hem gözümden, oluk oluk… Hemen hastaneye gittik. O günden beri gözüm kördür ama öldürmeyen Allah öldürmüyor, mucize olmuş. Ama ben kurşunu yakalamasam, benim kafam darmadağın olurmuş."

Halil İbrahim, Kör İzo'nun daha önce anlattığını anımsayarak kıyaslama yaptı.

"15-16 yaşlarında kan davası nedeniyle karşı aşiretin bir adamı tarafından cadde ortasında pusuya düşürüldüm. Kanlım, elli metrelik mesafede tabancasını ateşlediği zaman ben havada kurşunu yakalamaya çalıştım. Yakalamasına yakaladım da namussuz kurşun elimi deldi, kaşıma saplandı ama nasıl olduysa göz bebeğimi de parçaladı. Lakabım o günden sonra 'Kör İzo'ya çıktı."

* * *

Halil İbrahim, gülsün mü, üzülsün mü bilemedi. Şimdi anlattığı daha önce anlattığından daha etkiliydi. Dayı olarak bildiği İzzet kâhyanın bu davranışı karşısında duygulanmıştı. Herkesin 'Kör İzzet' olarak bildiği Kâhya İzzet Demir, gerçekten çok güvenilir bir adamdı. Ailesi için yapmadığını bırakmamıştı. Daha ne olsun. Ölüme bile göz kırpmadan giden bir adamdı.

Halil İbrahim'in birden aklına geldi:

"Peki, kadın niye babama bağiriydi? Parayi mi az verdi?"

"Heç olir mi iyle şey? Ağalığa erkekliğe sığar mi?"

"Ya ne oldi?"

Kör İzo yanıt vermedi. Halil İbrahim üsteledi.

"Ağam, Halil İbo Ağam. Söylemesem biye kızmasan değil?"

"Yoğ valla, kızaram. Bana güvenmisen? Bu kadar şeyi anlattın. Valla ayıp edersin, anlatmazsan!"

"Şeyyy" dedi, Kör İzo, "Faik Ağa, kadınla önce normal yatmiş, sonra arkadan da istemiş. Avrat nazlanmış, cilve yapmış, işi yokuşa sürmüş, çok para istemiş. Faik Ağa da şak diye fazlasıyla parayı çıkartıp vermiş. Kadın zar zor rıza göstermiş…"

Kör İzo yeniden sustu. Halil İbrahim yine kızdı:

"Adamın kafasını bozma, de hadi anlat. Ne taze gelin gibi nazlanisan…"

Kör İzo yutkundu, çekinerek anlatmaya başladı:

"Amma velakin, Faik Ağa'nın takım taklavatı çok büyüğ ha… Zorlamış… Acımış… Kadın sonra korkmiş, vazgeçmiş. Ancak Faik Ağa vazgeçmemiş. Parayı aldın, malı ver demiş. Kadın da bunun üzerine yataktan kaçmış… Ama ilk zorlayışta kadının … ötü yırtılmış ne? Olay da bundan kopmuş…"

Halil İbrahim gülmekten altına işeyecekti. İki kat olmuş, gülmekten katılaşmıştı. Nefes alamıyordu. "Vay reziller vay!" deyip deyip nefesini son anda alıyor, yine gülüyor, yine katılıyordu.

* * *

EMRE'NİN SON SINAVI

Emre telefon sesine gözleri kapalı ve güçlükle uzandı. Otelin uyandırma servisinden arıyorlardı. Öğlen olmuştu. Sabaha kadar sevişmişlerdi. Yorgundu. Gözlerini ovuşturdu, yatakta gerindi. Gerinirken vücudu, kolları ve bacakları kadife gibi tene çarptı.

Emre, yanında anadan doğma ve çaprazlama yatan Adriana'ya baktı. Boynunda, sırtında ve kalçalarındaki morluklar dikkatini çekti. Dün akşam yapmış olmalıydı. Hap, içki Emre'nin kafasını yine uçurmuştu, işkence eder gibi sevişmişti yine. Kafası dumanlı olduğunda bunu abartıyordu, elinde olmadan. Yine ısırarak döverek sevişmiş olmalıydı. Bir kez daha pişman oldu. İçgüdüsel olarak yüzüne baktı. Rahatladı. Adriana'nın yüzünde bu kez kan yoktu. En azından bu sözü tuttuğu için mutlu oldu. Saate baktı. Randevusuna daha bir buçuk saat vardı. Adriana'yı uyandırmamaya özen göstererek yanağından öptü, saçını okşadı. Yataktan fırladı, banyoya girdi. Saatine baktı. Randevusuna daha vardı. Giyinmeye başladı.

* * *

Emre, elindeki şık çantayı masanın üzerine yavaşça koydu. Toplantıya geç kalmamış, ancak en son gelen kendisiydi. Çok şık giyinmişti. Akşam o hoyrat ve sapıkça sevişen adamdan eser yoktu. Ciddi, ne yapacağını bilen, kararlı yüzüyle anında herkesin dikkatini çekti.

Toplantı, karayollarında yapılacak çok büyük ihale öncesi, Veronica Milce Caddesi üzerinde bir binada, başbakanlıkta

görevli bir üst düzey kadın bürokratla yaptığı toplantıydı. Kadın, Moldovalıydı ama soğuk ve donuk ifadesiyle, iriliğiyle tipik Ruslara benziyordu. Kurt gibi, işinin ehliydi. Tüm gelişmekte olan ülkelerle Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği bloğundan ayrılarak bağımsızlığını kazanan ülkelerde sıkça yaşanan, hatta olağan hale gelen 'rüşvet' pazarlığı yapacaktı. Emre'nin bu ülkeye daha önce birkaç kez gelip gitmesi, üst düzey bürokratları tanıması işini kolaylaştırıyordu. Şu anda toplantıya girdiği kadın, Başbakandan sonra devlette sözü geçen ikinci kadındı. Başbakana bile etki yapardı. Emre, daha önce de bir devlet binasının ihalesini bu kadından kapmıştı. Bu kez de karayolları ihalesi için Kişinev'deydi. Meblağ çok büyüktü. Bu nedenle rüşvetin pazarlığı uzun sürdü. Altı saatlik bir görüşmeden sonra rüşvetin miktarı, nasıl verileceği, ihale koşulları ve en önemlisi ihale bedeli gibi konuların tümü konuşuldu. Anlaşma yapılmış gibiydi.

* * *

Bu ihale çok önemliydi. Uluslararası birçok büyük firmanın takip ettiği, almak istediği ihaleydi. Onlar da rüşvet dağıtıyordu ama hiç biri Emre gibi pazarlık yapamıyordu. Emre, salt bu ihale için son altı ay içerisinde Kişinev'e 17 kere gelmiş, üçer beşer gün kalmış, ilişkilerini nakış gibi dokumuş, daha önceki bağlantısını pekiştirmiş, şimdi de bu çabasının karşılığını almaya çalışıyordu.

Bu işler pis işlerdi. Her an canından olabilirdi, ihale mafyasının bir numaralı hedefi durumundaydı ama bağlı olduğu grubun gücüne güveniyordu. Onlara çalıştıkça kimse yan gözle bakamazdı ve üstelik bu işten aldığı komisyon yedi sülalesine yeterdi. Yine de her an çok dikkatli ve tetikte olmak gerekirdi. Emre, toplantıdan çıktığında seri adımlarla toplantı binasını terk etti, kendisini bekleyen arabaya bindi, en lüks lokantanın adını verdi. Çantasını açtı, ambalajından yeni bir telefon çıkardı. Telefonundaki kartı değiştirdi. İstanbul'u aradı. Türkçe bir şeyler konuştu. Kapattı. Yüzünde zafer kazanmış bir komutanın edası vardı. Değiştirdiği kartı, un ufak parçaladı, attı.

Bu iş, son işiydi. Her şey istediği gibi gidiyordu. Yüzü gülüyordu.

* * *

Boynundaki morlukları kapatmak için şık bir fular takan Adriana, masada bekliyordu. Kendisini görmemişti, sessizce yaklaştı, ensesinden öptü. Adriana irkildi. Aniden döndü, o iri yeşil gözleriyle Emre'yi görünce rahatladı, gülümsedi. Dün gece, kendisiyle sapıkça ve vahşi bir hayvan gibi sevişen adamın kendisine böylesine centilmence sürprizler yapmasına da bayılıyordu. Şirin mi şirin, masum ve kendisine sevgi dolu gözlerle bakan bir erkek vardı karşısında. Emre'yi çılgınca sevdiğini bir kez daha anladı.

Emre, tüm neşesiyle karşısına oturdu.

"Ne düşünüyorsun? Dalmışsın…"

"Seni… Aşkımızı…"

* * *

Adriana doktordu. Emre'yle iki yıl önce, rastlantı eseri uçakta tanışmışlardı. Çocuk doktoru Adriana, İstanbul'da uluslararası bir seminere katıldıktan sonra Kişinev'e dönüyordu. Üç koltuğun arasında otururken, sonradan gelen Emre, rahatsız olmaması için pencere yanındaki kendi yerini önermişti. Adriana, pencere kenarında uçmayı sevdiği için bu öneriye çok sevinmişti.

* * *

"Sevgimden kuşkun mu var?" dedi Emre. Gözlerinde mutluluk vardı.

"Gözlerindeki sevgiyi görebiliyorum. Ama bu sevginin sürekli olabileceğini göremiyorum. Ben senin buradaki metresin miyim? Bana bir orospuymuşum gibi davranıyorsun. Buradaki tüm kadınların fahişe olduğunu mu sanıyorsun! Bizim bir erkeği sevmeye, sevip de sevişmeye hakkımız yok mu? Sizin ülkenizde kadınlar sevdikleriyle sevişmiyor mu? Belki burada bedenini satan kadınlar çok ama bir düşün; burada kadınlar bedenini satıyorsa aç kaldığı için… Evlerine gittin mi? Köşe başlarında vücudunu satan o genç kadınların ve ailelerinin nasıl yaşadıklarını gördün mü? Hangi kadın zorunlu olmasa para karşılığında bir erkekle yatar? Bu fuhuş sektörü nasıl tüketim ve sömürü çarkının en kirli

hallerinden biriyse, bu erkekler de bu çarkın en pis dişlilerinden biridir. En ilkel anlamda söylemek gerekiyorsa, para karşılığında kadınlarla seks yapan erkekler, aslında bu vahşi sistemin mastürbasyon yapmasını sağlıyorlar."

"Yapma, Adriana! Yine başlama… Son kez söylüyorum. Bana bir daha böyle kötü söz söyleme. Seni orospu olarak görseydim, böyle mi davranırdım? Bir daha bu sözü sarf etme. Sen benim sevgilimsin. Sistem bu. Kim karşı çıkabilir ki? Hem bu konunun bizimle ne ilgisi var?"

"Haklısın ilgisi yok. İnsan yine de sorgulamadan edemiyor. Örneğin seni de ben kendime soruyorum. Kimsin? İstanbul'da kiminlesin? Yanıtım yok. Çünkü seni yeterince tanımıyorum. Bana kendini tanıtmaktan hep kaçındın. Bu nedenle kaygılıyım, kızgınım. Senin Kişinev'deki sevgilin değil, bir ömür boyu sevgilin olmak istiyorum. Seninle yaşamak istiyorum. Seninle evlenmek istiyorum."

"Daha önce de konuştuk. Şu işimi tamamlayayım…"

"İnanmıyorum sana. Sen benimle ciddi değilsin. Ciddi olsaydın, beni bir kere olsun İstanbul'a götürürdün. Ben geleyim dedim onu da istemedin. Benim İstanbul'a gelmemi neden engelliyorsun? Oysa senin nasıl yaşadığını görmeyi o kadar çok istiyorum ki…"

"Bana inan. Ben de seni sevdim. Bak tedirginliğim, böyle çelişkili davranmamın seninle bir ilgisi yok. Bu iş biraz tehlikeli… Bu iş diğerlerine benzemiyor. Bu yüzden böyleyim. Yoksa seni sevdiğimden emin ol. Sana söz veriyorum, az kaldı. Bu işi de atlatayım, artık başka bir iş yapmayacağım."

"Ailemi gördün, tanıdın. İnan, onlar da seni çok sevdi. Gördün, işte. Ailem varlıklı. Onlar ölünce evin tek evladı olarak her şeyleri bana kalacak. Benim işim de iyi. Sen gel buraya, burada beraber yaşayalım. Ben ailemle konuştum. İnan annem de babam da aynı şeyi düşünüyor. Hatta benim İstanbul'a gitmemi hiç istemiyorlar."

"Evet, çok iyi ailen var. Ama ben buraya yerleşemem."

"Hep böyle mi olacak? Kişinev'e geldiğinde mi beni hatırlayacaksın…"

"Bu nedenle mi her gün iki kere üç kere arıyorum? Nereye gidersem gideyim, hep aklımdasın. İnanmıyorum ya…"

"Sen beni sevmiyorsun…"

"Nereden çıkartıyorsun Adriana! Nasıl kanıtlayayım sana?"

"Tamam o zaman. Evlenelim. Beni de İstanbul'a götür. Orada yaşarız."

"Bilmediğin o kadar çok şey var ki… Bilmeni de istemiyorum. Ama çok riskli bir iş… Tereyağından kıl çeker gibi bu işi de bitirmeye çalışıyorum."

"Neyi bilmiyorum, Emre? Evliysen söyle. Ama sen bana söz verdin. Benimle ciddi olduğunu söyleyen sensin. Benimle evlenmek istediğini de… Hep bir karanlık yönün var, hep bir gizem. Emre, sendeki bu sır ne? Neden korkuyorsun? Neden tehlikeli bu iş? Sonuçta bir ihale…"

"Bana biraz zaman tanı. Az kaldı. İnan her şeye az kaldı sevgilim. Söylemek istemiyorum ama çok az kaldı. Bazı şeyleri bilmemen inan senin için çok daha iyi. Ben de bir ömür boyu seninle yaşamak istiyorum."

"Ailem seni yarın akşam yemeğe bekliyor…"

"Olmaz…"

"Neden olmaz? Annem senin için garden parti veriyor. Hazırlıklara başladı bile!.."

"Ben bu akşam İstanbul'a gideceğim ama iki gün sonra döneceğim. Döndükten sonra olur. Biliyor musun, bundan sonra sen benim hep yanımda olacaksın. Seni dünyada istediğin yere götüreceğim. İstediğin yerde yaşayacağız. Çocuklarımız da olur. Ben de artık bir ailem olsun istiyorum. İnan seni çok mutlu edeceğim, çok mutlu olacağız."

* * *

BİR İNSANIN KENDİ YÜZÜYLE YÜZLEŞMESİ

Bir insan hayattan mı daha çok korkar, kendi yüzünün görüntüsünden mi? Nâre ne toplumla ve hayatla yüzleşmekten ne de korkularından korktu. Peki, bir insan, hayatın, kendi yüzünden bir irin gibi sızacağını düşünebilir mi? Nâre, yüzünün ilk görüntüsünden korkmadı ama hayatın ve diğer insanların tüm pisliklerinin yüzüne yapışarak onu yok etmeye çalıştığını geç de olsa anladı. Ancak onun bu korkularına en ağır bedeli yaşatan yine kendisi oldu. Bir sürüngen gibi yok edilen yüzünün içine saklandı.

* * *

İki siyah gömlekli adamın ne işi var başımda. Bunlar mı doktor? İyi de doktorlar beyaz gömlekli olur. Ellerinde neşterlerle ne yapacaklar? Bu benim yüzüm mü? Ne kadar temiz. Bembeyaz. Ne kadar güzel bir yüze sahibim. Yusuf, yüzüme mi âşık oldu yoksa düşüncelerime mi? Ama o benim çocukluk aşkım. Yusuf da mı burada? Hani nerede? O karaltı Yusuf mu? Neden hep öyle uzakta? Niye yanıma gelmiyor? Yusuf, kömür karası zeytin gözlerime bakmayı çok sever. Gelsin, baksın. Bu siyah gömlekli adamlar ne yapıyor böyle? Neşterle neden sol gözümün etrafını çiziyorlar? Nasıl da kızardı… Sol gözüm… Sol gözüm yok oldu? Şimdi de yüzüm yok oluyor. Yakalayın şu adamları… Yüzümü benden çaldılar. Yusuuuuuffffff! Kaçmalarına izin verme… Yusuf, aşkına sahip çıkamadın. Aşkınla direnemedin. Niye karşı gelmedin törelere… Niye kaçtın? Erkekler, aşkı yaşamaktan neden bu kadar yorgun ve korkak? Yusuf! Ne yaptımsa sevgiye, hayata ve sana sahip çıkmak için yaptım, Yusuf!

Yüz nakli nasıl olacak? Burnuma gözüme de protez takacaklarmış? Kimse anlamaz mıymış? Ben anlayacağım ama burnumun ve sol gözümün protez olduğunu. Bu yetmez mi?

Peki, bu yoğun bakımdan ne zaman çıkacağım? Bu kadar uzun yoğun bakımda kalınır mı? Hiç düşünmüyorlar mı beni? Hiç akıllarına gelmiyor mu, ölen hastaları görmekten bıktığım? İyileşmeyeceksem beni de bıraksınlar, öleyim. İyileşeceksem bir an önce iyileştirsinler, çıkarsınlar beni buradan. Evet, artık iyice inandım. Ben bu hastaneden bir daha çıkamayacağım. Çıksam ne olacak ki? Biliyorum, sonunda öldürecekler beni. İntihar mı etsem? Yok, bu kadar çabuk pes etmek yok. Benim adım Nâre. Ben ateşten doğdum. Ben ateşin kızıyım. Ne olursa olsun, hangi acı olursa olsun dayanmalıyım.

* * *

Bana yüz nakli yapılacak! Başkasının yüzü mü bana nakledilecek? Olur mu öyle şey? Ben bir başkasının suratıyla mı yaşayacağım? Olsun.

Ya Yusuf beğenmezse! Yusuf. Neredesin Yusuf? Özledim seni Yusuf. Gelme, korkak Yusuf, gelme. Neler çektiğimi, ne acılar yaşadığımı görme. Görme beni Yusuf, bu yüzsüzlüğümü görme. O bakmaya kıyamadığın, o hayran hayran baktığın yüzüm yok. Bana baktığında sen bir daha aynaya bakamazsın. Bana baktığında asıl sen ve tüm insanlar kendi yüzlerinden utanacak. Yusuf! Yusuf! Gelme, beni görürsen yüreğinin olmadığını görürsün… Erkekliğin kas gücünden ve sikten oluşmadığını anlarsın… Yusuf, bu nedenle mi gelmiyorsun bana? Beni hiç merak etmiyor musun? Gücün yoktuysa niye sevdin beni ha, niye?

Kabul etmeliyim. Çılgınca bir fikir ama kabul etmeliyim. Yüz nakli için uygun muymuşum? Ne kadar şanslı mıymışım? Hemen yüz bulunmuş bana! Yüz nakli önemli değil, ondan sonraki tedavi mi önemliymiş? Plastik cerrahlar, böbrek ve karaciğer nakli sorumlusu, nefrolog, immünolog, fizik tedavi uzmanı, psikiyatrist, sosyal hizmetler uzmanı, nakil koordinatörü ve tıbbi etik uzmanı, hepsi bu ameliyatı mı bekliyormuş? Ben de okulu bitirince plastik cerrah olmalıyım… Plastik cerrah olunca, ne nakiller yapacağım, göreceksiniz…

Offff! Yeniden mi kan ve doku testleri yapılacak? Doku tipimi belirlediler. Psikiyatristler mi beni muayene edeceklermiş? Neden? Psikolojim iyi değil mi? İyi. Siz gidin babamın psikolojisini düzeltin! Siz gidin, feodal yaşantının, cahilliğin psikolojisini düzeltin; törelerin psikolojisini inceleyin! Sahi, Yusuf'un psikolojisi nasıl, ne yaptı acaba? Dönem derslerini seçti mi?

Ben ne zamandan beri bu hastanedeyim? Ne kadar iyi bir doktor, Kemal Sırakayalı… Bana bir hasta gibi değil, öğrencisi gibi davranıyor. Söylediklerini iyi dinlemeliyim. İleride okuluma döndüğümde bana bu bilgiler çok lazım olacak. Yüz nakli için dünyada yapılan tüm nakiller de göz önünde bulundurulduğunda en uygun aday ben seçilmişim. Psikiyatrik açıdan da uygunluğum sorgulanmış ve onaylanmışım. Bana ne zaman psikolojik test uyguladılar? Ben hep aynı Nâre'yim… Yüz naklini yaparken, bana bir zarar verilmeyecekmiş. Başarısız olsalar bile, nakledilen bölüm çıkartılacakmış. Ben, nakil öncesi hale dönecekmişim, yani olmayan yüzüme, yani yüzsüzlüğüme geri dönecekmişim. Biraz sabır göstermeliymişim. Daha ne kadar sabredebilirim ki? Evet, şimdi ameliyata mı geldi sıra? Bunun için mi bu kadar hızlı tetkikler yapılıyor?

Rüya abla, ha sahi haberin oldu mu? Bana nakledilecek yüz bulunmuş. Bütün prosedürler tamam. Tüm belgeleri az önce imzaladım. Nakil için hazırlıklar yapılıyor. Donörüm de Ankara'daymış. Kimdir bu, çok merak ediyorum. Doktorlar benden de kaygılı. Bu ameliyatın riskleri varmış. Ben hayatla ölüm arasındaki riski çoktan kucakladım… Bundan ötesi ne olabilir ki? Zerre kadar hiçbir şeyden korkmuyorum. Hani ameliyatta bana bir şey olma ihtimaline karşın ben de organlarımı bağışlayacağım. Donörüm nasıl tüm organlarını bağışlamışsa ben de öyle yapacağım. Kim bilir kaç kişinin hayatı kurtulacak? Rüya abla, içimden hep gülmek geliyor. Şimdiye kadarki tüm ameliyatlarıma girmeden önce ağlardım. Bana narkoz verdiler. Şimdi uyurum. Uyanınca yeni bir yüzle uyanacağım.

* * *

Uyandırıldığımda ellerim bağlıydı. Sakin olmam istendi. Solunum cihazına bağlamışlar beni. Boğazıma nefes almam için

yine tüp takmışlar. Gözlerim kapalıydı ama çevremde neler olup bittiğini görüyordum. Sanki başka bir Nâre, kuşbakışı hem kendimi hem diğer insanları, neler yaptıklarını seyrediyordu. Bazen karanlığa düştüğüm zamanlar oluyordu. Kâğıt kalem istedim. Gözüm açıldığında etrafı bulanık gördüm. Ne kadar bir süre geçti, bilmiyorum. Ellerimi niye çözmüyorlardı, bilmiyorum. Haklılardı. Belki de farkında olmadan elimi yüzüme götürmemden, yüzümle oynamamdan korkuyorlardı. Çok kaşıntı oluyordu. Bu kaşıntıya dayanmak mümkün değildi. Kaşıyarak ameliyat yerimi yırtıp atmak istiyordum, öyle kaşınıyordu. Öylesine karıncalanarak kaşınıyordu ki, bana nakil edilen yüzü yırtıp atabilirdim. Bana yüz nakli yapan Kemal Bey, ne de güzel şeyler söyledi bana. Her şeyin mükemmel olduğunu, yeni yüzümün bana çok yakıştığını söyledi. Şimdi benim yüzümde bir başkasının yüzü mü var? Şimdi ben başka bir kadın mı oldum? Dişler de nakledilmiş. Çok sevindim. Yüzüm çok güzelmiş. Ben hiç merak etmiyordum. Sonunda bir ölünün yüzünü taşıyordum, aslında ben. Daha önce yaptıklarını yeniden yapmaya başladılar. Yeniden yürütmeye başlamışlardı. Yaptığım her hareketi kameraya alıyorlardı. En nefret ettiğim şeyi, yani ağızdan beslenemeyen hastalara takılan beslenme tüpünü yeniden taktılar. Bundan hemen kurtulmalıydım. Benimle ne kadar çok ilgileniyorlar. Doktorların biri gelip diğeri gidiyordu. Uzaydan gelmişim gibi davranıyorlar. Yüzüme bakıp bakıp gidiyorlardı. Ameliyat oldum ama bunca ilacı ömrümün sonuna kadar kullanacakmışım. Ben uyumak istiyordum. Uyuyup bir an önce zamanın geçmesini istiyordum. Uyumak istedikçe uykularım kaçıyordu. Geceleri sabah olmuyordu, gündüzleri gece… Bu yüz, bu yeni yüz bana yeni bir hayatı nasıl getirecekti? Zaman geçtikçe doktorlarımın yüzündeki ciddi ifadeler de artıyordu, neden acaba? Doku tutmuş, ameliyat başarılı geçmişse sorun neydi? Sorun ben miydim? Bir hafta geçti ameliyatımın üzerinden. Ben hâlâ yüzümü merak etmiyordum. Yüzüm nasıl olursa olsun, bir boşluktan iyi olacaktı. Kimse beğenmesin, sevmesin. Yusuf, beni severdi. Yusuf beni beğenirdi. İçimden çığlıklar attım. Sesim çıkmıyor ama ben hep çığlık attım. Biliyorum, o çığlığı bir tek ben duysam da o çığlık

benim çığlığımdı. Bu çığlığımı bir tek Yusuf duyar, biliyorum. Bu çığlığımı bir tek Yusuf duysa, bana yeter…

Bütün bu yaşadıklarım, meğer yalanmış. Koşarak banyoya gittim, elimi yüzümü sabunladım. Yüzümü havluyla kurularken, yaşadıklarımın bir kâbus olduğunun farkına vardım. O güzel yüzümü, elimle okşarken birden çok acı yaşadım. Yüzüme pansuman yapıyorlardı. Acıyla uyanmam bu yüzdenmiş. Herkes rüyasında yüzünün olmadığını görür, korkarak uyanır, yüzünün yerinde olduğunu görünce derin bir nefes alır, ben ise rüyamda yüzümü görmüş, uyanınca da olmadığının farkına varmıştım. Yani ben kâbusu herkes gibi uyurken değil, ayıkken yaşıyordum.

Saniyeler, dakikalar geçtikçe kendimden daha da korkuyorum. Korkularıma nefreti de katıyorum. Kendimden nefret ederek korkuyorum. İnsanlar, dağılmış ve parçalanmış yüzümü merak edecek. Sirkteki bir maymun gibi görmek isteyecekler beni.

Ne yaptımsa toplumun bu köhne, bağnaz ve yobaz değer yargılarından kurtulmak içindi, ne yaptımsa… Bunu da başaramamıştık. Gördün mü baba? Ağalar da töreler de başarısız olurmuş! Bir dayanışmaya bir paylaşmaya gelince kimse ortalıkta gözükmez ama ancak bol bol konuşur, dedikodu yaparlar. Bunun için mi kıydın kızına, baba? Bu mudur, toplumun ahlakı? 'Ne derler?' korkusu değil mi bizi yok eden, yöneten. Bu insanlara inat yaşamalıyım. Yüzsüzlüğüm onların yüzsüzlüğü… Bana baktıkça kendi yüzsüzlüklerini hatırlasınlar.

Başıma gelenler, sıradan bir olay değil ki… Bir dayatma sonucu ya da onların istediği olsun diye yaşanmadı. Aksine, onları kendi vicdanlarında mahkûm etmek için yaşadım. Bu olay bir 'korkaklık' olarak nitelendirilir mi, Rüya abla? Bu olay, bir meydan okuyuş değil mi, Rüya abla? Tedavim uzun sürecekmiş. Sürsün. Ben daha dirençli olmalıyım. Bu insanlara inat, bu insanların garip, çağdışı düşüncelerini yüzlerine vurmalıyım, yüzsüz kalışımla… Yüzsüzlüğüme bakıp kendilerini hatırlamalılar… Asıl şimdi benim için yeni bir hayat başlıyor. Asıl bundan sonra direneceğim. Madem bu olay bu amaçla yaşandı, o halde bu ama-

cımdan vazgeçmemeliyim. Rüya abla, istediği kadar zor olsun… Belki de daha çok acı çekeceğim ama bunu yapacağım. Nasıl daha önce verdiğim kararın doğru olduğuna inanıyorsam, şimdi de bu kararımın o doğru kararımın bir devamı olduğuna inanıyorum. Asıl şimdi benim için hayat yeni başlayacak. Önüme çıkan engelleri yıkıp başaracağım. Varsın olsun, yüzsüz olayım ama adım, töreyi yok eden olarak anılacak. Bu yaşadığım; hep reddetsem de inanmasam da, hani bir insanın hayatında 'kader' anları olur ya, işte bu karar anım da bu anlardan bir tanesi. Çaresiz kalmayacağım. Tedavimin uzun sürmesine de aldırmayacağım, hissediyorum hayatım hep bu gel-git'lerle geçecek. Ölümle hayat arasında olmak gibi bir şey bu… Ne öleceğim ne yaşayacağım… Rüya abla, psikolojik olarak öyle zor günler geçiriyordum ki. Hiç kimse hissetmiyor. Hissetmesini de istemiyorum. Psikiyatristler ne anlayacak beni? Acımı, bu toplumun ruhumu nasıl bir vampir gibi emdiğini, hangi psikiyatrist anlar? Rüya abla, bir tek sen bil, yeter. Bu bir sınav, hayatla bir sınavım... İnsanın topluma meydan okumasının sınavı… Bu, okullarda girdiğim sınavdan daha farklıydı. Yüzde kaç başarma şansım vardı, bilmiyordum. Bakalım, zaman kimden yana olacak?

Ameliyat yerim çok kaşınıyor, çıldırıyorum. Yüzümün içinde o kaşıntı yok muydu, beni deli ediyordu? Kimseye söyleyemiyordum. Yapmaya çalıştıkları burunda şişlik ve kızarıklık vardı. Bunu hatırlamaktan nefret ediyorum. Ameliyattan birkaç gün sonra burnuma "sülük" denen hayvanı tedavi amaçlı kullandılar. Çok korktum. Yüzümde saatlerce dolaştılar. Islak ıslak. Kanımı emdiler. İlk kez böyle korkuya kapılmıştım. Hatta hiçbir şeyden, şimdiye kadar hiçbir şeyden korkmadığım kadar bir korkuya kapılmıştım. Korkuma engel olamıyordum. İlk denemelerimizde korkudan aklım gitti. Hıçkıra hıçkıra ağladım. Burnumdan ya da ağzımdan içeri girer diye panik halindeydim. Düşünün, yüzünüzde ıslak ıslak böcekler dolaşıyor ve kanınızı emiyor…

Rüya abla! Yusuf nerede? Niye gelmiyor? Ben onu çok özledim. O beni özlemedi mi? Rüya abla, rüyamda hep Yusuf'u görüyorum. Rüya abla, bana Yusuf'tan bir haber getir, ne olur!

Rüya abla, bizim oralarda insanlar neden sadece bizim bildiğimiz bilinmedik bir alfabeyle konuşur? Neden töre denilen dil bu kadar yaman, bu kadar kemiksiz? Neden biz bu dili, bir ateşe dokunur gibi konuşuruz, dokunuruz ona. Ruhumuzu bir şeytana satar gibi bedenlerimizi neden teslim ederiz töreye? Töre yoksa neden yaşam yok gibi yaşanır?

Yaşamın hangi sayfasında yer aldığımızı hiç sorguladın mı, baba? Yaşam bize neden en zor okunan sayfalarını ayırır? O satır aralarında bize biçilen sözcükler, neden bu kadar katı, acımasız? Geleneklere mi sığar, yoksa maskelere mi ağar, bu töreye dair sözcükler… Aç kurtlar gibi neden kanla çentik atar, hayatımıza? Bu, bizi kuşatan değerler, devenin hörgücü gibi sırtımıza yapışıp inancımızı oluşturan yüklemler mi olmalıydı, ille? Mademki kadim yaşanmışlığın her boyutuna inanmak gerekiyor, mademki bu toprak seni çekiyor, tek inandığımız bu olmamalıydı.

… Bir kere olsun aşka, sevdaya inanmaktan başka elimizden bir şey gelmeseydi. Bunca yaşanmışlığı insanın insana devrettiği hatırlattığı kendimizi anlamak olmalıydı, bir kere olsun kendimizle yüzleşmek. Bak, ben denedim, baba?

"Gerçekten denedim, Rüya abla… Çok ağrım var…"

Rüya, Nâre'nin alnından öptü, "Şimdi ilacın etkisi kendini gösterir, ağrıların diner. Çok yoruldun. Haydi dinlen" dedi.

* * *

SON DURAĞIN BAŞLANGICI AYN-EL ARAP

Halil İbrahim, kahkahalarla gülmeye devam ediyordu. Kör İzo'nun söylediklerini tekrar ederek gülüyordu. Kör İzo, yaklaşık on dakika sonra büyük bir ciddiyetle, Halil İbrahim'i dürttüğü eliyle sınırı işaret etti. Kovanî'yle aynı hattaydılar. Mayınlı araziye girmek üzereydiler. Üç-beş dakika sonra Suriye'ye Ayn-El Arap'a giriş yapacaklardı.

Anlattıklarına çoktan pişman olan Kör İzo, gülmekten bir türlü kendini toparlayamayan Halil İbrahim'i yok saydı, pür dikkat yola baktı. Dizginlerini tuttuğu atın boynunu okşadı. Halil İbrahim'in de gülme krizi geçmişti, aynı ciddiyetle kör İzo'yu takip etmeye başladı. Kör İzo çökünce, hepsi çöküyordu. Hepsi bir kedi gibi, sessizce hareket ediyor, eğilerek rayların üzerinden hareket edercesine yürüyorlardı.

Kör İzo adamlara doğru yürüdü.

"Karşıya geçişte de dönüşte de beni iyi takip edin. Ben durana kadar kimse durmayacak. Kıdım kıdım yürüyeceğim. Hızlandığım yerde siz de hızlanacaksınız. Kör gidiş yapacağım. Ben ne yaparsam ama ne yaparsam aynısını yapacaksınız. Ses takibi yapacağız. Böyle yaparsak ne kadar karanlık olursa olsun, birbirimizi görürüz. Malı Reşo'yla Mıho'nun atlarına yükleyeceğiz. Dönüşte Mıho ve Reşo, en arkadan gelecek. Silahlarınızı hazır edin. Ne olur ne olmaz…"

* * *

Ayn-El Arap, Kovanî'nin tam karşısında küçük bir Suriye kasabası olmasına karşın, orada oturanların büyük çoğunluğu hep Kürt'tü. Hatta Kovanî'de ve köylerinde oturanlarla birçoğunun yakın akrabası Ayn-El Arap'ta, Ayn-El Arap'ın hemen bitişiğindeki Kobani'deydi. Ancak büyük kaçakçılık işini organize edenler Arap aşiretleriydi.

Bu seferlik alış verişi de Suriye'nin en büyük kaçakçı aşireti olarak bilinen Beşaret aşiretinin adamlarıyla yapacaklardı. Çay, tütün kâğıdı, sigara ve kadife kumaş alacaklardı. Mal alacakları yer, Ayn-El Arap'ın ve Kobani'nin beş-on kilometre ötesinde iki-üç topraktan oluşan mezra gibi yerdi.

On altı at, sekiz katır da onlarla karanlıkta süzülüyordu. En önde Kör İzo ve atı, arkasında diğerleri geliyordu. Kör İzo o kadar dikkatli yürüyordu ki, beş yüz metrelik yolu yarım saatte aldı. Bir iki metre gidiyor, dikeliyor, o tek gözüyle karanlığın içine bakıyor, bakıyor, sonunda tam sağına dönüyor, iki-üç metre yine başı önde gidiyor, sonra yine duruyor, yine dikeliyor, bu kez sağa sola sapmadan direk yoluna devam ediyordu. Gözleriyle sanki karanlıkla konuşuyor, yolu öğreniyor, öyle gidiyordu. Suriye'ye sorunsuz geçtiler. Kaçak mal yükleyecekleri yere gitmek ise çok kolaydı. Dümdüz bir yoldan gidiliyordu. Güvenlik açısından sorunları da yoktu. Mezraya vardıklarında beklendiklerini gördüler. Hal hatır sorduktan sonra Halil İbrahim çantadaki parayı uzattı. Parayı sayan ve sahte olup olmadığını test eden adam işaretini verdi. Aniden bulundukları noktadan beş metre ötesinde tarla yarıldı. Üstü toprakla kamufle edilmiş büyük bir kapak yukarıya doğru açıldı. Sırtlarında yüklerle insanlar yeryüzüne çıkmaya başladı. Özel olarak yapılmış bodrumdan merdivenlerle çıkan sırtçılar, malları atlara büyük bir profesyonellikle yüklemeye başladı.

Kaçak mallar yüklenirken, farları sönük lüks siyah bir cip, karanlığın içinde ortalığı toza katarak hızla geldi ve sert bir fren yaparak önlerinde durdu. Cipten, bir keresinde babası Faik Ağa'nın misafiri olarak Aligor'a gelen, yörede tanınan Fassal aşiretinin büyük oğlu Seyyid indi. Seyyid, 40 yaşlarında, Fransa'da

Paris'te Sorbonne Üniversitesi'nde ekonomi okumuş birisiydi. Doğruca Halil İbrahim'in yanına gitti. Halil İbrahim de onu tanımıştı. Arap giysileri içerisinde olan Seyyid, gece ve ortalığın zifiri karanlık olmasına rağmen gözüne taktığı rayban marka gözlüğünü çıkardı, "Selamünaleyküm" diyerek hal hatır sormadan konuşmaya başladı. Acelesi var gibiydi. Şoförü, cipin kontağını kapatmamıştı.

"Sizinle bu son işimiz. Durumları biliyorsun. Buralar çok karışık. Beşar Esad'ın işi bitik. Fazla dayanamaz, yönetimi yakında düşer, kendisi de kaçar. Beşar'la savaşan El Kaide ve bu yöreden sorumlu El Nusra'nın iktidara gelmesi an meselesi. Bilirsiniz bizim için kim olduğu önemli değil, bize kim para kazandırırsa, onun yanında oluruz. Her şey Özgür Suriye Ordusu'ndan sorulacak. Eninde sonunda onlar iktidara gelecek… El Kaide ve El Nusra kaçakçılık işine de el attı. Birçok yerde kaçakçılığı onlar da yapıyor. Malum, para lazım… Biz istemedik ama 'Ya işbirliği yaparsınız ya da bu işi hiç yapamazsınız' dediler. Biz de kabul etmeye mecbur kaldık. Bize de pay verecekler. Kimlerle iş yapacaklarına, nereden ve nasıl kaçakçılık yapacaklarına kendileri karar vereceklermiş. Kürtlerin kaçakçılık yapmalarını yasakladılar, izin vermeyecekler. Daha çok para kazandırıyor diye şimdilik mazot ve sigara kaçakçılığı yapacaklarmış. Artık öyle at, katır sırtında üç-beş kişiyle değil. Bin-iki bin kişiyle, büyük partilerle alenen yapmaya başladılar bile… Sonra kaçakçılık güzergâhını da değiştirdiler. Dediğim gibi buradan bu bölgeden kaçakçılık yapılmasına izin vermeyecekler. Kusura kalmayasınız. Dikkatli olun…"

Seyyid sözünü bitirir bitirmez, Halil İbrahim sinirli bir sesle sordu:

"Onlar kim? O kadar kolay mı? Kimden cesaret alıyorlar bunlar? Siz nasıl rıza gösterirsiniz? Kaçakçılık olmasa bölge halkı ne yapar?"

Seyyid, umursamaz bir tavırla konuştu:

"Bunlar nereden mi güç alıyor? Kim olduklarını siz bizden iyi biliyorsunuz! Bunlar yakında Suriye'yi yönetecek, sen ne diyor-

sun? Hem bunlara sizinkiler de büyük destek veriyor… Asıl bağlantıları sizin oralardan… Sizinkilerden güç alıyorlar. Bunların sırtları artık yere gelir mi sanıyorsun? Bu nedenle artık her şey bunlardan sorulur. Onlar ne derse o olacak! Onun için size söylememi istediler. Artık Kürtlerin bu işi yapmalarını istemiyorlar. Faik Ağa'ya söylersin. Bu iş sadece kaçakçılık işi değil…"

Halil İbrahim, Seyyid'in bu meydan okuyuşuna çok sinirlenmişti. Kör İzo yanına gelerek sakinleştirmeye çalıştı. Halil İbrahim, arkasını dönerek arabasına giden Seyyid'e seslendi:

"Madem öyle güçleri varsa gelip bizi engellerler… O kadar kolay mı? Söyle onlara, insanların ekmekleriyle oynamasınlar."

Seyyid, cipine binmeden önce Halil İbrahim'e baktı, önce duymayacağı sesle, "Pişman olacaksın. Bu işler sandığın gibi örgüt işi değil. Bu Kürtler de amma inatçı oluyor. Aklınız varsa boyun eğersiniz" dedi ve sonra yüksek sesle bağırdı:

"Dikkatli olun dikkatli! Bu işler çocuk oyuncağı değil… Benden günah gitti."

Cipin içinde uydu telefonuyla konuşan Seyyid, Halil İbrahim'in önünden geçerken yüzüne bile bakmadı. Halil İbrahim'in canı, az önceki konuşmadan çok sıkılmıştı, "Bunlar Suriye'de yönetimi ele geçirdiklerinde bölgenin hali ne olurdu? Kürtleri ne yaparlardı? Kaç Halepçe yaşanırdı, kim bilir?" soruları ardı ardına beyninde fırtınalı bir havadaki şimşekler gibi çakıyordu Halil İbrahim'in. Özellikle Seyyid'in "Sizinkilerden güç alıyorlar" sözüne de takılmıştı. Halil İbrahim, "Bu ateşin Türkiye'ye de sıçraması kaçınılmazdı. Şimdiden sıçramıştı, işte…" diye düşününce ürpermesini engelleyemedi. Sırtından yalım gibi bir yılanın ensesinden girip bacağından çıktığını sandı. "Bunlara da güven olmuyor. Menfaatleri neredeyse kendileri de orada. Sözümona Suriye'de yönetime karşı savaşıyorlar. Her şeyi nasıl da ranta dönüştürüyorlar. Ne de olsa kılıfları hazır" diye düşünmeye devam ederken Ömo kendisini uyardı. Malların yüklenmesi bitmişti. Türkiye'ye geri dönüş için kendisini bekliyorlardı. Kimseye bir şey belli etmek istemedi.

Konuşmaların içeriğinden haberi olmayan Kör İzo ise yine gergindi. Onun gerginliği, bir kurdun havayı koklaması gibiydi. Dönüşe geçmeden adamlarına çok daha dikkatli olmasını öğütledi. Silahların namlusuna mermi sürüldü, eller tetikteydi.

Geldiği yoldan geri dönmek, mayınlı tarlada gidebilmenin en güvenceli yoluydu. Kör İzo da öyle yapacaktı. Mayınlı sahaya tam girecekti ki bir köpek gibi huysuzlandı. Durdu. Karanlığın içinden Türkiye'ye doğru baktı. Karanlıkta, Türkiye tarafından nöbet tutan askerlerin siperlerinde birbirini kontrol etmek için bağırışlarını dinledi. İki eliyle yüzünü bir suyla yıkıyormuş gibi sıvadı. Dua ediyordu. Sonra tepesinde güneş varmış gibi sağ elini gören tek gözüne siper etti, bir daha karanlığa baktı. Peşindeki Halil İbrahim'e ve Ömo'ya "Ağam, sen en arkaya geç. Ömo, benim yanıma gel" dedi. Sıkı sıkıya tuttuğu dizginleri, Ömo'nun eline tıkıştırdı, arkalara doğru gitti, aşiretten bir iki adamın yerini daha değiştirdi. Geri geldi, kafilenin başına geçti. Ömo'nun elindeki dizginleri aldı, "Çatışmaya hazır olasın" dedi. Onun korkusu mayın değil, pusuydu. Mayınlı sahaya indi. Tarlayı yarıladı ki, birden durdu. Kendini tutmasa, koşarak geçecekti. Bir sağa bir sola birer adım attı, geri geldi. İçinde garip bir his vardı. Dizginleri ellerine iyice yapıştırdı, başını karanlığa dayadı, gecenin sessizliğiyle konuşuyordu, "Bu kadar sessizlik hayra alamet değil" dedi. Kendisi bile sesini zor duydu. Sanki karanlığın içine atılmak, karanlık olmak istiyordu. Geriye yaslandı yine ileriye başını uzattı. Kör İzo, bir kez daha geriye gerildi, arkaya baktı, karanlıkta kendisini görmeleri zordu ama eliyle herkesin çökmesini istedi. Herkesin geri geri gitmesini isteyecekti. Yapamazdı, biliyordu. Geri geri gitmek mayın dolu tarlada çatışmaktan daha zordu, intihardı.

Çöktüğü yerden ayağa iki büklüm kalktı, bir daha dikilerek karanlığın içine bakmaya başladı. Bu kez kulaklarını kabartmış, etrafı dinliyordu. Halil İbrahim'le birlikte Kör İzo tarafından silah kullanmayı öğrenen Ömo da ikirciklendi, elindeki kalaşinkofu yukarıya doğru kaldırdı, her an çatışacaktı. İki adam nefes almadan karanlığı dinliyordu. Kör İzo, hafiften kımıldayan Ömo'ya bakmadan eliyle kımıldamamasını işaret etmişti. Tısladı:

"İleride bir karaltı var…"

Sesi öyle kararlı ve donuk çıkmıştı ki, onca çatışmaya giren Ömo, sırtının ürpermesini engelleyemedi.

"Ne yapalım… Geri mi dönelim…?"

Kör İzo, kendi kendine fısıldaşıyordu. Kör İzo, bu geriye dönelim sözünün anlamsızlığını biliyordu ama aklına da başka bir çözüm gelmemişti.

Kör İzo, eliyle 'gideceğiz, başka çaremiz yok' dercesine bir ileriye uzattı, bir yana doğru…

Ömo'ya baktı. "Gözünü seveyim, beni bu gece mahcup etme…" dedi.

Ömo, o gencecik yüzüne kaşlarını çatarak ciddi hava verdi. Kalaşinkofu eliyle sıktı.

Kör İzo başladı yürümeye, diğerleri de…

Milim milim ilerliyordu.

Türkiye'ye girmesine, mayınlı tarlanın bitmesine beş on metre kalmıştı ki, bir cayırtı koptu.

Pusuya düştüler.

Her yandan mermi yağıyordu.

* * *

"Nâree!.."

"Yusuf!.."

"Siz ne yapıyorsunuz, burada?"

* * *

Gerçekten o andan itibaren bir 'av hayvanı' gibi yaşayacağını bilen Nâre ile Yusuf, ölümün de kendilerine bir kardeş gibi yaklaştığının farkına varacak halde değillerdi. Gecenin karanlığıyla küllenmiş ve üzerleri topraklarla örtülmemiş ölülerin sıram sıram dizildiği bir mezarlıkta, defin için açılmış dasdaracık bir çukurda sıkışmışlardı. Nefes almaya dermanları, kıpırdamaya güçleri olmayacaktı.

El fenerinin ışığı, tavandaki sarı ampulün ölgün ışığıyla yer değiştirdi. Nâre ile Yusuf, bunun da farkında değildi. Ölgün bir ışığın başlarına parmakla dokunarak başlarından aşağıya dökülmesine aldırmadılar, kıpırdamadan durdular.

Binbir bedduayla havada ıslık çalarak uçan ve sanki gitgide çoğalan bir batman tükürük ortadan bir bıçak kesiyormuşçasına eşit şekilde ikiye ayrıldı ve her ikisinin suratına yapıştı.

"Tuuu! Allah belanızı versin! Siz ne bok yiyorsunuz böyle…"

Yusuf'un çileli annesi Anzılha'nın teni, uzun süre gömülmeyi bekleyen cesetlerin tenine büründü, pörtleyen gözlerinin damarlarına bir yanardağdan sızan alevin renginde kan oturdu. Hiddetinin şiddeti dudaklarının ellerinin ve bacaklarının titremesinden apaçık ortadaydı. Bu yedi aylıkken doğan şiddet, kan akıtmaktan yorulmamış ve etleri çürüyen pis kokulu bir leşe dönüşmüş törenin tiksinti veren töreninin ilk habercisi, zavallı Anzılha da ilk kurbanıydı! Bağırmasaydı. Birazdan kopacak kıyamet yaşanmayacaktı.

Yusuf, annesinin bağıracağını anlayınca o donuk halinden kurtuldu, ileri atıldı, eliyle ağzını kapatmaya çalıştı. Başaramadı.

"Ahoooo… Ahoooo… Yetişin… Namus elden gidiyor…"

"Trillli li liliiiii…. Bu da mı gelecekti başımıza…?"

Yusuf yalvardı:

"Anne ne olur, sus. Kanımıza mı susadın?"

Anzılha, o cahilliğe bukağılanmış aklıyla; yiyeceği ekmeği kana, içeceği suyu kadim ağıtlara katacağını bilmeden dağdağalı matemini göğsüne, saçına başına devirerek canhıraş şekilde o toprak damdan dışarıya çıkmak için geri döndü, ok gibi fırladı. Annesi bağırırken söylenmiyordu da, sanki evrat çekiyordu. Hep aynı sözcükleri kullanıyor, hep aynı cümlelerle ağıt yakıyordu:

"Ahoooo… Ahoooo… Yetişin … Namus elden gidiyor…"

Anzılha'nın bu sonu yok çırpınışının ardında yatan işte bu ölüm korkusuydu. Yusuf'la Nâre'nin öldürülme korkusu. Anzılha, yüreğine düşen ve giderek vücuduna yayılan bu zehri saklayama-

dı. Avluya çıktığında gecenin derinliğine; avazını, çıktığı kadar dalgalanmaya bıraktı.

* * *

Yusuf, Nâre'ye döndü:

"Hadi, çabuk kaçalım."

Nâre, kendisine uzatılan eli yakaladı. "Bu kıyafetle mi?"

"Buluruz bir şeyler…"

"Nereye?"

"Nereye olacak önce amcalarımın köyüne oradan da Ankara'ya."

"Peki, bunların elinden nasıl kurtulacağız?"

"Bırak şimdi bunları, hadi kaçalım."

* * *

Anzılha, bir irin gibi akan gecenin ortasında oturmuş, başıyla bir ileri bir geri sallanarak ileniyordu.

Faik Ağa, Muhabbet Ana ve kim varsa palas pandıras koşarak geliyordu. Kaçağa gidildiği gece tetikte olan rençberler, ellerinde silahlarla Anzılha'nın başına anında bittiler. Olup biteni anlamaya çalıştılar.

Faik Ağa, Anzılha'nın bir köpek gibi uluyarak ilenmesine içerledi.

"Sus be kadın… Olanları anlat… Ne oldu, bilelim…"

Anzılha tam ağzını açmıştı ki, büyük dış kapı açıldı, aniden farlarını yakan dört cip karanlığı ışığa ve tozu dumana katarak içeri daldı. Kör İzo'nun kullandığı cip, kalabalığın önünde sert bir fren yaparak durdu. Anzılha da sustu. Anzılha'nın dövünmesinden bir şey anlamayan kalabalık, ciplerin böyle gelmesinden daha da şaşkına döndü. Kör İzo, cipi durdurmasıyla aşağıya atlaması bir oldu. Faik Ağa'yı bile görmezden gelerek arkadan gelen ciplere doğru bilinçsizce koştu. Diğer ciplerden inenler telaşla üçüncü cipe koşunca, Kör İzo da oraya yöneldi. Faik Ağa, meraklanan

azapları, rençperleri yardı, ciplere doğru yöneldi. Ciplere yaklaştıkça ciplerin üzerindeki kurşun deliklerini farların ışığında bile rahatlıkla gördü. Üçüncü cipin arkasında bir kargaşa yaşanıyordu. Aniden ortalıkta feryatlar yükselmeye başladı. Ağıtlar tutuştu.

* * *

Faik Ağa, üçüncü cipe hızlı adımlarla varmaya çalışırken o kalabalığın arasında sakin olan iki insan vardı sadece. Nâre ile Yusuf, sanki curcunanın arkasına sığınmışlardı. Kimse onları görmedi. Avludan dışarıya süzüldüler.

Faik Ağa, üçüncü cipe yaklaştı, havada asılı kalan feryat figanları da itekledi. Yerde kanlar içinde yatan iki kişiye baktı. Biri oğlu Halil İbrahim'di, diğeri attığını vuran aşiretin oğlu Ömo'ydu.

Faik Ağa, bir sendeledi. Ayakta durmaya çalıştı. Dayanamadı. Dizlerinin üzerine düşerken Muhabbet Hanım çoktan cesetlerin üzerine kendini atmış, diğer kadınlarla birlikte yüzünü, başını tırmıklıyor, göğsünü dövüyor, saçını başını yolluyordu.

Her bir kadının pavkırırcasına çıkardığı sesler, yan yana dizilmiş her bir ocaktan çıkan dumanlar gibi önce bir avlunun üzerinde başıboş dolaşıyor, sonra birbirine kavuşarak sarmal bir şekilde gökyüzüne yükseliyordu.

* * *

KOD ADI EMRE

Adriana, Emre'yi uğurlamak istedi, birlikte havaalanına gittiler. Adriana, iki güne kadar yeniden kavuşacağını bilmesine rağmen, Emre'yi şimdiden özlemişti.

Veda zamanı Emre'ye sarıldı, Emre'nin en sinirlendiği şeyi yaptı, herkesin içinde dudaklarından öptü. Emre, boynuna sarılmış Adriana'nın kollarını sert biçimde çözdü.

"Sana yüz bin kere dedim, yapma bunu… Herkesin içinde beni dudaklarımdan öpme."

Adriana bu azarı duymazdan geldi, bu kez kollarıyla beline sarılarak başını göğsüne yasladı.

Adriana, bu hareketi öylesine saf, öylesine içten yapmıştı ki, Emre, çok az yaşadığı duyguyu bir kez daha hatırladı. Merhameti. Sarıldı Adriana'ya… Emre, ilk kez içinden kendisine Adriana'yı sevdiğini itiraf etti. Beraberliklerinin başlangıcından o güne kadar ne Adriana'ya ne kendisine duygusunu dillendirmişti. Yeri ve zamanı olduğunu düşünmeden bu duygusunu Adriana'nın da duymasını istedi. Pişmanlık, dünyanın en kötü insanının bile duyması gereken son bir haktır. Üstelik kim olursa olsun bu haktan yararlanmayanın sonradan mutlaka pişman olacağı bir haktır bu. Emre, işte bu son hakkını kullandı. İki eliyle Adriana'nın kafasını tuttu. Gözlerinin içine baktı. "Adriana!" dedi, "Beni iyi dinle. Seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum. Tamam mı? Seninle evleneceğim. Beni bekle."

Adriana, kulaklarına inanamadı. Gözlerinden yaşlar süzüldü.

* * *

Uçak saat 22.00'a doğru Atatürk Havalimanı'na indi. Emre, bu kez VIP yolcusu olarak uçmasının konforunu yaşadı. Havalimanının o kaotik ve curcunalı ortamına girmeden pasaport kontrolünü yaptırdı ve valizini aldı. Dışarı çıktı. Arabasına binmek üzere Buissines Class yolcular için ayrılan otoparka doğru yürüdü. Yanına saçları çok kısa kesilmiş, atletik yapılı ve kendi boyundan da uzun iki takım elbiseli adam yaklaştı. Biri "Emre Bey!" diye seslendi. Emre hiç oralı olmadı. Adam bir kez daha, "Emre Bey!" diye seslendi. Emre yine oralı olmadı. Bu kez aynı adam, "Serhat Bey! Bir dakika lütfen…" diye sert bir ses tonuyla konuştu. Emre bu kez durdu, döndü, adamların yüzüne merakla baktı. Emre ismi, yurtdışında ve yurtiçinde kullandığı kod isimdi. Türkiye'de iki üç kişiden başkası gerçek ismini bilmezdi. Herkes kendisini "Emre" diye bilirdi, gerçek ismini, 'Serhat' ismini kullanmazdı.

"Buyurun. Benim Serhat. Ne istiyorsunuz?"

Kendisine her iki isimle seslenen adam, ceketinin iç cebinden bir kimlik çıkardı. İstihbarat Teşkilatı'nın kimliğiydi bu. Adam bu kez çok daha nazikti:

"Serhat Bey… Serhat Soytah değil mi efendim? Sizinle biraz konuşmak istiyoruz. Şu Moldova'daki ihale konusunda…"

Emre, daha doğrusu Serhat, kimliği gördükten sonra rahatladı. Kafasına dank etti. "Bu şirkette mi, devletin kurdurttuğu şirket… Ben de diyordum, bizim patronlar niye bu kadar cesur. Oh, rahatladım" diye düşündü. Aynı firma elemanı rahatlığıyla "Elbette… Yarın ben gelirim, istediğiniz yere. Olmaz mı?" diye sordu. Aynı adam, yine aynı kibarlıkla yanıt verdi:

"Hayır, efendim. Kesin emir aldık. Şimdi konuşacağız. Konuştuklarımızı hemen bu gece rapor edip sunacağız."

"Bu kadar acil ne var ki?"

"Bu devlet meselesiymiş. Sizden alınan bilgiler başbakanlığa sunulacak…"

Emre, istihbarat görevlisinin kendisine bu kadar açık bir

şekilde bilgi vermesini hoş karşılamadı. Daha önce Ukrayna'dan ve Kuzey Irak'tan dönüşünde de benzer bir olay yaşamıştı. Her büyük ihaleden sonra yurda döndükten sonra devlet yetkililerine bilgi vermeye alışkındı. Tüm dünyada olduğu gibi bazı uluslararası şirketler devletin kontrolünde, devletle bağlantılı şirketlerdi. Kendisini bildi bileli böyle bir şirkette çalışıyordu. Şimdiye kadar hiçbir sorun yoktu. İlk kez uçaktan iner inmez gözaltına alınır gibi olmuştu. Hem, resmî görevliler bilgi vermekten kaçınırlar, bir şey sorulduğunda "Bilmiyoruz. Gidince öğrenirsiniz" diye kestirip atarlardı.

İki adam, Emre'nin konuşmasını beklemeden hemen önlerinde duran arabaya binmesini işaret etti. Emre, arabanın arkasına oturduğunda iki adamın sağlı sollu olarak arabaya binerek kendisini ortaya aldığını gördü. Araba hareket etti. Kendisiyle konuşan adam, ceketinin yan cebinden bir göz bağı çıkardı. "Gittiğimiz yeri siz de bilmek istemezsiniz, değil mi?" dedi. Yarım saatlik bir süre sonra, araba durdu. Bir asansöre bindiler. Alt katlara doğru inerek dehliz gibi yerlerden geçtiğini hissetti. Sonunda bir odaya girerek bir sandalyeye oturttular. Göz bağı çözüldüğünde etrafı kolaçan etti. Bomboş bir odaydı. Oturduğu sandalyenin karşısında bir sandalye daha vardı ve odada başka bir şey yoktu. Tavana baktı. Tavanda odayı aydınlatan çıplak bir ampul ve yanında kamera olduğu belli olan ayrı bir siyah cam küre vardı. Garipsedi. Ayağa kalkmaya yeltenmişti ki, kendisini getiren iki kişi, eliyle oturmasını işaret etti. Tam o sırada kapı sert biçimde açıldı, boyunlarında gevşetilmiş kravat, gömleklerinin kolları sıvanmış birbirine benzeyen üç adam hızlı adımlarla odaya daldı. Kollarını birbirine bağdaştırarak Emre'nin önünde durdular. En öndeki adamın davudi sesi vardı.

"Serhat ya da Emre sen misin?"

"Benim…"

"Her neyse… Kişinev'de ihale için yaptıklarını ne yapacağını ve bağlantılarını en ince ayrıntısına kadar hemen anlatmanı istiyoruz. Toplantıda neler konuştunuz? Rüşveti nasıl ve ne zaman dağıtmak üzere anlaştınız? Bu rüşveti hangi banka üzerinden

aktaracaktınız? Rüşveti altın olarak mı yoksa döviz olarak mı ödeyecektiniz?"

Emre, hepsini anlattı.

Davudi sesli adamın sesi bu kez biraz daha yükseldi:

"Adriana'yı ne zamandan beri tanıyorsun?"

Emre sinirlendi:

"Adriana'yı iki yıldan bu yana tanıyorum. Onun bu işlerle bir alakası yok. Onunla evleneceğim."

"Peki…" dedi, oradaki insanların şefi olduğu belli olan adam. 'Peki' derken sonundaki 'i' harfini çok uzatmıştı. "Pekiiiii, rüşvet toplantısından sonra dışarıya çıktığında, hiç kullanılmamış telefonla ve kartıyla kiminle konuştun? Neden kartı ve telefonu hemen imha ettin?"

Emre şaşkındı. İnkâr etti:

"Sen kimi kandıracağını sanıyorsun. Demek konuşmadın!"

Adam, yanındaki adama eliyle ver işareti yaptı. Küçük bir teypti bu. Adam düğmeye bastı. Emre'nin ve karşısındaki kişinin tüm telefon konuşmasının sesi odaya yayıldı.

"O aklınla bir devletle oyun mu oynayacaktın yoksa?"

Adam daha sözünü bitirmeden, Emre'ye elinin tersiyle yumruk tokat karışımı sert bir şamar indirdi. Emre, şamarın etkisiyle yere kapaklandı. Kendisini getiren iki adamın desteğiyle ayağa kalktı ve bu kez sandalyeye zorla oturtuldu.

"Senin konuştuğun bu kişiyi bilmesine biliyoruz da… İhaleyle nasıl bir bağlantısı var, onu çözmeye çalışıyoruz."

Emre, adamın soru sormasına fırsat vermeden konuştu:

"İhaleyi onlar da almak istiyorlardı. Oradaki devlet yetkilileriyle rahatlıkla bağlantı kuran ender insanlardan birisiyim. Konuştuğum kişi, arkasında Amerikalılarla Kanadalıların oluşturduğu konsorsiyum olan bir Türk firmasının sahibi. İhaleyi kendilerinin almasını istiyordu. Bu nedenle rüşvet miktarını ve anlaştığımız teklifi öğrenerek ona göre davranacaklardı. Ayrıca kendilerine çalışmamı istediler."

"Sen de anlaşma yaptın. Bu teklifi kabul ettin, öyle mi?"

"Hayır. Yemin ederim ki doğru söylüyorum. Anlaşma yapmamıştım. Sadece rüşvet parasının miktarını söylemiştim. İhalenin muhammen bedelini dahi söylemedim. Bunun için bile dünyanın parasını teklif ettiler bana."

"Böyle davranmanın sana pahalıya mal olacağını tahmin etmedin mi, yakışıklı? Bekleyeceğiz. Doğru söyleyip söylemediğin kısa sürede ortaya çıkacak nasıl olsa…"

Emre bu kez suratının ortasına çok sert bir yumruk aldı. Yumruğun etkisiyle yeniden sandalyeden yere düştü. Kırılan burnundan oluk gibi kan akıyordu.

Adamın hiddeti geçmemişti, geriye dönerken kendisini getiren iki adama talimat verdi:

"Benden emir bekleyin."

* * *

YUSUF VE BABA VE BİR AYRILIĞIN YÜZÜNÜ TAŞIMAK

Oysa biz birbirimizi ne kadar çok sevmiştik. Ömür denen örgüye denk düşmeyen bir aşktı bizimkisi; zamana ve mekâna ve hayata koca bir umut çivisiyle çakılan… Biz öğrenmiştik, aşkın ne olduğunu. Aşk ne kadar verirsen o kadar almaktır. Aşk, ne kadar kendini kendinden azaltırsan o kadar çoğalmaktır. Aşk, en yalnızlığınızda, en korunmasızlığınızda suçlanan bir alfabede her harfi umuda çevirmektir. Aşk, yaşamda var olmanın doğru orantısıdır. Aşk, bir insanın ömrüne sunduğu tüm sanatların en güzel toplamıdır.

Rüya abla! Bunca acı çekiyorum ama hiçbiri Yusuf'un verdiği acı kadar büyük değil. O olaydan sonra Yusuf'tan hiç haber alamadım. Beni hiç aramadı. Bir haber bile göndermedi. İstese, beni görmeye gelirdi ama gelmedi. Bunu Yusuf'a yakıştıramadım. İnsan bu kadar mı korkar? Belliydi. Benimle konuşurken hep korkularından, kaygılarından söz ederdi.

Neden kaydını Diyarbakır Tıp Fakültesi'ne aldırdı. Sen nasıl öğrendin? Burada kalsaydı, ne olurdu? Benimle aynı şehirde olmaya tahammül mü edemedi? Bunu kendisine nasıl yakıştırır? Ben onun için nelere katlandım? Kaç bin yıllık töreye direndim. O ne yaptı? Hemen kaçtı yanımdan. Çok zoruma gidiyor, çok…

Rüya'nın yüreğinde bir şeyler koptu, Nâre'yi dinlerken… Sesini hiç çıkarmadı. Nâre, hüzünleriyle anlatmaya devam ediyordu.

Beni gömdüğünü sandın değil mi Baba? Kim bilir bir mezar taşımın olmaması için beni lanetledin de! Oysa sen gömüldün. Haydi diril Baba. Haydi dirilin törenizle… O topraklarda bu güneş yeniden ışıyacak, ay yeniden doğacak, bir tek siz yeniden yaşamayacaksınız. Ben şimşeklerden korkmayacağım ama siz gökyüzüyle yeryüzünün arasında olmaktan korkacaksınız. Kendinizi hep sıkıştırılmış hissedeceksiniz. Bir baba, eğer kızını öpemiyorsa, sevemiyorsa, koklayamıyorsa… Baba! Baba, benim elmam ne zaman kızardı? Biliyor musun, sınıfta bir an önce elması kızarması için en çok parmak kaldıran bendim, senin kızındı, Baba… O zaman neden toplumun binlerce günahının küllerini üzerime serptin Baba? Niye iade ettin, Tanrı'nın bakire dualarını yazdığı pulsuz mektuplarını… Belki bu kez işe yarardı, Baba, günahkâr tövbeleri ezberlerken…

Rüya, Nâre'nin söylediklerini bir yandan teybe kaydediyor, diğer yandan her sözcüğü yazmaya çalışıyordu.

Yusuf'um yaşadığımız bu açmazı bana nasıl tanımlarsın? Bizim bu aşkımız teçhizatsız çıkmaz bir yol, deme sakın. Yusuf'um var olmaktı bizimkisi, bir yıldızlara ulaşma denemesiydi. İyi ki denedik, bu insanları, aşkı, birbirimizi… Yoksa bilcümle inatlar, isyan karası bu beklentiler elimizde kalırdı. Haraç mezat satılırdı, kıyıda köşede, bir eskici pazarında. Vurulup da ölmediğim suç değil. Vurulup da ölmediğimin kendisi bir suç, gizlenmiş, yüceltilmiş diğer suçlar gibi. Bir aşk nasıl suç olabilir, Yusuf? Niye suçlandık biz o zaman? Bu yaşanılanlar her neyse, insanca yaşama ütopyasının en saf halidir, inan buna Yusuf. Hadi cesaretli ol. Çık gel ya da öle kal. Felçli insan suretini yüreğinde saklayan insanlardan değilsin, sen. Bir kuş gibi çırpınarak tutundum sana, ütülmedim. Dön bana, zamana göz kırpalım, güneş ardımızdan doğsun. Hadi, Yusuf'um. Hüzün kimsesiz kalsın. Gel. Gel ki aşkın kazanılacak bir zafer olmadığını sessiz çığlıklarla kutlayalım. Hayasızca ruhlar, kaç para ki? Belki bundandır, boğazdan haram geçmemiş bir lokma… Belki bundandır insanlık soyunun var olma vakti yanlışlığı… Yusuf! Gel ki ruhlarımız onarsın bu insanlığı.

Rüya yazmaktan yorulmuştu, Nâre anlatmaktan bıkmamıştı. Dalmış, kendi kendine konuşuyor gibiydi.

Erkek eli elime değmeden büyüdük. Senin eline kadın eli değdi mi, Baba? Esirgeyen ve koruyan adına… Yoksa ne adına, tenimi tenimden mi sakındın? Tenimizi çıkarıp soyamayız ki, başka sahibi olup da kurtulmak istediğimiz bir şey de yoktu zaten. Senin, benim, hepimizin hayatlarının çalınması, törenin bir heykeltıraş gibi keserle insanlığımızı yontması kime ne yarar sağladı, Baba? Bir düşün baba! Bu kısırlık değil mi? Döl tutmayan kızgın avratlar, dölü olmayan ağzı köpürmüş herifler gibi… Toplumun kustuğu bu zehre, yeni doğan bebeklerin tenlerinin batırılmasının başka ne anlamı olabilir, baba?

Rüya, yeraltından doğmak için kendisine bir çıkış arayan gizli bir nehrin gözleriyle baktı Nâre'ye…

"Sana söz veriyorum, Yusuf'tan sana başka haberler de getireceğim."

O an aklına başka bir şey gelmedi. Elinden de başka bir şey gelmezdi zaten.

* * *

AĞAYA FERMAN OLMAZ

Halil İbrahim'le Ömo'nun delik deşik olmuş kanlı soykaları orada, avlunun tam ortasında asılı duruyordu daha...

Sanki cehennemden fırlayan bir çift göz o geniş avlunun boşluğunda havada asılı durmuş, herkesi gözlüyordu. Adımlar sayılarak atılıyordu. Yaşanan acı ve hüzünle bir virana dönen o yerde, herkes birbirinin nefesini emiyordu. Çıt çıkmıyordu. Kanlı kafataslar taşıyan bir fırtına, insanların kalplerini yerinden söküyordu. Can çekişerek soluyorlardı. Bütün renkler silinmiş, gökyüzü, yeryüzü dâhil her yer tılsımlı kül rengine dönüşüyordu.

Kırkları çıktığı gündü. Avluda Mevlit için hazırlıklar yapılıyordu. Kadınların ve erkeklerin ayrı oturmaları için avlu boydan boya kıl keçe battaniye ve kalın perdelerle ikiye ayrıldı. Avlunun bir köşesinde kazanların kaynaması için ateşler yakıldı, teştlerle etler taşındı.

Mevlit, Yasin ve ilahi okuyan kadın ve erkek hocalar sabahın erken saatlerinden itibaren gelmişlerdi. Böyle günler hocalar için ziyafet günüydü. Sabahtan başlayarak akşama kadar hamhalat bir şekilde yemek yiyecekler, elleriyle pilavın üstünden etleri araklayıp hamuduyla yutacaklardı. Yağlı ellerini önce sakallarına sonra çaktırmadan pantolonlarına silerken abartılı bir şekilde hamdüsena edeceklerdi. Hocalar, daha büyük günaha girmemek için artık o soykaların kaldırılması gerektiğini söylüyordu. Kaldırılması için ne etmişlerse Faik Ağa'yı ikna edemediler. Faik Ağa, "O hocalara

söyleyin. Yesinler içsinler, dualarını etsinler, paralarını alsınlar, gitsinler. Günah, sevap işine onlar karışmasın" diye kestirip attı.

Kırk gün boyunca Halil İbrahim'in doğduğu, Nâre'yi doğururken Kader'in öldüğü odada, Faik Ağa, hiç dışarı çıkmamış, karanlıkta tek başına oturmuştu. Yanına hiç kimseyi istemiyordu. Gözleriyle taziyeyi kabul ediyordu. Kendisiyle konuşanlara karşı kayıtsızdı. Onunla konuşabilen sadece Muhabbet Hanım ve Kör İzo'nun yerine geçirdiği Hasan Kirvesi'ydi. Yaşça Faik Ağa'dan büyük ve aynı zamanda amcasının oğlu olan Hasan Ağa'yı aşirette herkes 'kirve' diye bilirdi. Hasan Ağa, Halil İbrahim'in de kirveliğini yapmıştı. Kirvelik ilişkisi aşirette, kan döküldüğü için çok önemliydi. Amcakızına nikâh düşerdi de kirve kızına nikâh düşmezdi.

Muhabbet Hanım, kendi elleriyle siniyle yemek getiriyor, götürüyordu. Faik Ağa, yemeklere elini sürmüyordu ama yine de düzenli olarak yemek getirmeyi ihmal etmiyordu. Konuşmak istediğinde yanına Hasan Kirvesi'ni çağırıyor, onunla konuşuyor, talimatlarını da onun aracılığıyla veriyordu. Faik Ağa, Halil İbrahim'in öldüğü geceden sonra onun ölümünden Kör İzo'yu sorumlu tutuyordu. Kör İzo'yu yanında görmek istemeyen Faik Ağa, onu kâhyalıktan almış ve yanından uzaklaştırmıştı. Herkes Kör İzo'ya, yatıp kalkarak şükretmesini söyleyerek Faik Ağa'nın onu ve ailesini evden kovmasına, cezalandırmasına dua etmesini söylemişti.

Soykaların kaldırılmasına dair hocalar, Muhabbet Hanım'a da ricada bulundular. Muhabbet Ana, günlerce uyumayan ve hiç kimseyle konuşmayan Faik Ağa'nın olduğu odanın kapısındaydı yine.

Muhabbet Hanım'ın gölgesi kapı eşiğinde görüldüğünde, şaşılacak bir şey oldu. Faik Ağa, hışımla seslendi:

"Gel Hanım, gel!"

Muhabbet Hanım, çekinerek açmaya çalıştığı kapıyı bu kez cesaretle ve kendinden emin bir şekilde açtı. Ellerini havaya kaldırarak yüksek sesle, "Oh… Ya Rabbim! Şükürler olsun sana…" diyerek bildiği bütün duaları ansızın okumaya başladı. Diğer yan-

dan da başını havada bir çember gibi döndürerek sağa sola "tu… tu… tu…" diye tükürüyordu.

Faik Ağa, "O hocalara söyleyin, hadlerini aşmasınlar. Günah olduğunu nereden biliyorlarmış. Onlar mı yazıyormuş? Tövbe tövbe... Onlar, yiğit gibi biricik evladını hiç yitirdiler mi? Hem onlara ne? Günahsa günah. O günah da benim günahım. Zıkkımlandılarsa, paralarını aldılarsa işleri bitti demektir. Başka şeye karışmasınlar. Asıl böyle yaparak insanı günaha sokuyorlar. Allah Allah!" diye kestirip attı.

Sustu, sonra birden kükredi:

"Muhabbet Hanım, Kör İzo'ya söyle. Hemen gelsin yanıma…"

Muhabbet Hanım'ın eli ayağı boşaldı. Bu istek hayra alamet değildi.

"Aman nasıl olur ağam. Bugün kırkıncı gün… Az sonra millet gelmeye başlar. Mevlit okunacak."

"Sana ne diyorsam, onu yap kadın…"

Muhabbet Hanım, hiç sesini çıkarmadı, odadan dışarı çıkarken, Faik Ağa'nın da ayağa kalktığını gördü.

* * *

O her zaman kendine güvenen, her zaman o tek gözüyle güleç bakabilen Kör İzo değildi sanki. O da kırk gün boyunca yas tutmuş, karalar bağlamıştı. O iki olaydan sonra derin uçurumlar içerisinden çıkamamış, insan içine çıkmayı kendine yasaklamıştı. Son çare, evden ailesiyle birlikte göç etmek istemiş, Faik Ağa izin vermemişti.

Kör İzo, elleri önünde birbirine bağlı, boynu bükük son derece ezik bir şekilde çekinerek odadan içeri girdi. Başını kaldırmadan pencere önünde avludaki Mevlit hazırlıklarını seyreden Faik Ağa'nın bir adım arkasında durdu.

Pencereden sızan ışık, kendini bu dünyada en kudretli sanan bir adamı yalıyor, etini yakıyor, kıyıcılığını kuşandırıyordu. O an Faik Ağa, boynundaki ağalık zinciriyle bir kapana kısılan Faik Ağa, cehennemin uğultusunu duyuyordu. İçinde azgın sular gibi

kabaran öfkeyle, tüm belaların muskasını kanla boynuna asıyordu. Bu muska, ancak bir cehennemde yazılabilirdi.

Bu kırk gün boyunca Faik Ağa düşündü, taşındı. Oğlu Halil İbrahim'i yitirmesinin acısını, atalarının da belki binlerce kez yaşadığı o ilahi kaderi takip etmeye, ağalığa yaraşır bir şekilde büyük bir ağırbaşlılıkla ve onurla taşımaya kendine söz verdi. Onu böyle zalim eden töre güdülerinin onu zayıflatmayacağına, daha da güçlendireceğine inanıyordu. İhanete uğramış bir vicdanın zulmün kölesi olmasından başka bir seçeneği olamazdı.

Kör İzo sessizce "Beni emretmişsin, Ağam" dedi.

Bir süre, ortalığa sessizliğin o ürperten serpintisi pusu attı. Sessizlik bir kefen gibi uzanmıştı orta yerlerine. Bir karabasan bin eşkıya olmuş ortalıkta dolaşıyordu.

Faik Ağa, zehir zıkkım acıyı tadan o değilmiş gibi, son derece sakin bir sesle arkasını dönmeden konuştu:

"Kirve Hasan'a da söyledim. Sana da söylüyorum. Bana Nâre'yle Yusuf'u canlı olarak getirin. Sıçan deliğinde olsalar, bulup getirin. Nereye giderlerse gitsinler, dört bir yana adam sal. Ne yaparsan yap, bana bul onları ve canlı olarak getir."

Kör İzo, bir şey diyecek oldu. Arkasını dönmeden elini kaldırarak susturdu.

"Hemen, şimdi… Aşiretten en güvendiğin ne kadar adam varsa, sal… Bu namus benim namusum değildir artık…"

O andan itibaren törenin o doyumsuz sayıklaması; o hudut tanımaz, o edep bilmez kanlı takibi başladı.

* * *

SOKAĞA TERK EDİLEN AYNA

Rüya, sevinçlere dolanmış bir sarmaşık gibi geldi Nâre'nin yanına. İnsanı hülyalı bir şekilde kuşatan o zümrüt yeşili gözleriyle baktı.

Rüya, büyülü bir ayna gibiydi. Nâre, yanında onu hissedince yaşama isteğiyle sınanıyordu sanki. Geçmişte yaşanan tüm olumsuzlukları unutuyor, omuzlarında serçe sürüleri, yüreğinde binbir renkli çiçekler, bir umut başından ayağına kadar çağlıyordu.

Rüya, "Sana bir haberim var" dedi. "Yusuf'tan…"

Nâre, vecde geldi, Rüya'nın ağzından bulutların arasında ansızın ışıyan bir dolunay gibi dökülen bu sözleri aldı, yüreğine sakladı hemen.

"Diyarbakır'a gittiği iyi olmuş. Çok iyiymiş… Her zaman seni düşünüyormuş… Seni sormamasının nedeni, sana bir zarar gelecek diye korkmasıymış. Bir an önce iyileşmeni bekliyormuş. Bir an önce sana kavuşmayı…"

Nâre'nin o çöl gibi ıssızlığına ardı ardına şimşekler çaktı. Simli pınarlar fışkırdı. Dizgin tutmamış taylar, kumları savura savura dört bir yana koşmaya başladı. Yüreği, ışıklar içerisinde kendi suretinden yenilendi.

Rüya elini uzattı. Küçük bir kâğıda yazılmış bir nottu. "O gönderdi" dedi.

Nâre, uçmayı yeni öğrenen bir güvercin gibi kanat çırpmaya başladı. Gönlündeki mühür, dile geldi. Ne kutlu bir gündü bu gün. Mağrur bir şekilde notu okudu:

"Seni Seviyorum. Seni her zaman seveceğim. Yusuf..."

Nâre, sevdasına, uçurumda yuvarlanırken bir duldadaki kesik ağaç dalına tutunur gibi sarıldı, Yusuf'un gönderdiği yazılı mesaja. Cümle âlem halaya durdu. Bu görkemli kutlama, tüm yaralı âşıkların yüreğine nakşedildi.

"Bugün hiçbir şey anlatmak istemiyorum, Rüya abla!" dedi.

Nâre, bir masalın gizemine inanır gibi gözlerini kapadı.

Nâre'nin düş kırıklarından kaçacak yeri yoktu. Gözlerini kapadı ama yasakların üzerine inşa edilen geçmişi, yaşadıkları doludizgin peşi sıra geliyordu.

* * *

Ameliyatımın üzerinden on beş gün geçmiş ve bu süreçte de bir sorun meydana gelmemişti. Doktorum artık aynaya bakma zamanının geldiğini söylemişti. Ben de kendimi buna hazır hissediyordum. En baştan itibaren her şeyin kontrol altında gerçekleşmesini istiyordum ve öyle de olacaktı. Ne kendime ne de doktorlarıma herhangi bir sorun çıkarmamıştım. İsteseydim kendimi çok daha önce görebilirdim. Bunu bir cep telefonu ya da pencerelerin camından olsun rahatlıkla gerçekleştirebilirdim. Doktorum bile bunun farkındaydı. Ben onlara çok güveniyordum. Onlar da bana güvenip bana yardımcı oluyorlardı. Ben de bu güveni boşa çıkarmayıp, onlara yardımcı olmaya çalışıyordum. Hepsi o kadar iyi insanlardı ki kalplerinin güzellikleri yüzlerine vuruyordu. Bir gün kalmıştı yeni yüzümü görmeye… Ne hissedecektim bilmiyordum. O gün inadına gece yavaş ilerliyordu. Herkes beni çok heyecanlı sanıyordu ama ben heyecanlı değildim. Düşünebiliyor musun, Rüya abla? Sizdiniz. Kendiniz. Ama bir başkasının yüzü, kendi yüzünüz olacaktı. Bunları aklıma getirmek istemiyordum. Kendi kendime yabancı olmak istemiyordum. O yüz de bendim, ben de o yüzdüm. Gece yarısına kadar kitap okuyarak vakit geçirdim. Sabah olduğunda da farklı şeyler hissetmedim. Hemşire hanımlar saçlarımı tarayıp örmüşlerdi. Kendimi daha güzel görmem için. Beni sıkan tek bir şey vardı aslında: Ben aynaya bakarken yanımda gazeteciler de olacaktı. Yine odamda yoğun ama güzel bir kalabalık vardı. Bütün doktor-

larım yanımdaydı. Onların yanımda olması yaşadığım üzüntüyü biraz olsun hafifletmişti. Yine hepsinin gözlerinin içi gülüyordu. Herkesin gözü üzerimdeyken nasıl kendime bakacaktım. O an için bir utangaçlık, bir çekimserlik hissetmiştim. Ama aynaya bakmıştım ve çok şaşırmıştım. Ben yüzümde yara kabukları göreceğimi sanıyor, hatta renginin de kızarmış olabileceğini düşünüyordum. Renginin neden kızarık olacağını düşünmüştüm bilmiyorum, şimdi bir anlam yükleyememiştim doğrusu. Şişler vardı yüzümde, ona rağmen çok güzel olmuştu. Şişler ve izler önemsizdi. Şaşkınlığım şu yüzdendi ki, böyle güzel olacağını beklemiyordum. Güzel görünüyordu. Güzel duruyordu. Protez burnum, protez gözüm bir harika görünüyorlardı. Ama ben dudağımın görünümüne de şaşırmıştım. Acaba nasıl yapıldı bu ameliyat diye düşündüm. Bir de şişliklerin gittiğini, izlerin azaldığını düşününce kendimi daha iyi hissetmiş ve de doktorlarıma hak vermiştim. Söyledikleri kadar güzel olmuştu, gerçekten. Yanımdaki kalabalık benden bir cevap bekliyordu. Bütün gözler üzerimdeydi tabii. Kendime ve ameliyatı yapan ekibe teşekkür ettim önce, sonra bu ameliyatın bir güven ve özgüven ameliyatı olduğunu söyledim. Ben aslında karmakarışık duygular hissediyordum, o an. İnsan birden fazla şeyi aynı anda hissedince aklı ve duyguları karışıyor, birbirinin içine giriyor, karma çorba oluyordum. Hissettiğim bütün duyguları anlatmak isterdim. Ama ben kendimden, konuşmamdan, yani sesimden, konuşmamın şeklinden çok rahatsız oldum. Konuşmam net değildi, bazen ne konuştuğum bile anlaşılmıyor, tekrarlamak zorunda kaldığımda kendimi iyi hissetmiyordum. Konuşmamla ilgili hissettiğim duygular beni sessiz bir hale getirmişti. Gazeteciler yine de birkaç kelime söylememi istemişlerdi. Söyledim ben de. Basın toplantısında bana duygularım soruldu. Ne saçma bir soruydu. Yaşadığım bu olaylar, bir sınavdı benim için. Benim sınavım. Fiziksel olarak iyi görünüyor olabilirdim ama hiç kimse bilmiyordu ruh halimi, iç dünyamı. Orada nasıl fırtınalar esiyordu nasıl kıyamet kopuyordu. Neler uğruna savaş vermiştim? Kim beni anlayabilirdi? Anlatsam da kim inanabilirdi? İçimde öyle bir hayat yaşıyordum ki! Nasıl bir cevap istiyorlardı benden? Belki de onlara gözyaşlarımın diliyle ve kendi-

mi acındırarak bir şeyler anlatmamı bekliyorlardı. Onların istediği haber bültenlerini kurtarmak… Kim beni nasıl anlayabilirdi ki? Çektiğim acıları kim nasıl hissedebilirdi ki? Bir insan hayatının hiç önemi yok. Biliyordum, onlar bana sadece bir haber malzemesi olarak bakıyorlardı. Önemsemiyorlardı bile. Kim nasıl farkında olabilir ki? İnsan sağlıklı olmayınca her şeye küsüyor. İçinden hiçbir şey yapmak gelmiyor. Sağlık o kadar değerli ki, kaybedince anlıyoruz. Sevgi de böyle bir şey. Kaybedince anlıyoruz sevginin değerini… En çok neremi beğeniyorum diye sordular. İçimden çok güldüm. Sonradan verdiğim yanıta da çok güldüm. Burnumu dedim. Yüzümde en çok beğendiğim yerim burnum, dedim. O gazeteci burnuma baktı, 'güzel' olduğunu onayladığını gördüm. O anlamış mıydı acaba onunla dalga geçtiğimi? Düşünsene ablam. En çok beğendiğim yerim, yani burnum bir protezdi. Sadece görüntüden oluşan bir burundu. Vidayla tutturulan bir burun. Hocalarımın konuşmasını dinlerken aklıma bir şey gelmişti ve onu söylemek istemiştim. Benim, ameliyatımın 1. gününde fotoğraflarımı montajlayıp görüntü dağıtmışlardı. Çok merak ediyordum. Fotoshoplu halimi. İnternete girerek görmüştüm. Ama ne görmekti. Kesinlikle beğenmeyip hatta nefret etmiştim. Benimle alakası neydi, anlamadım. Saçlarımı ve kıyafetimi kullanarak kendilerince bir şeyler başardıklarını düşünüyorlarsa yanılıyorlardı. Uzun süre etkisinden kurtulmaya çalıştım. Kendi kendime benim gözlerim o kadar çirkin mi diye düşündüm durdum. Ben de herkesin önünde bu fotoğrafı hangi amaçla yaptıklarını, hiç beğenmediğimi, bu halimi daha güzel bulduğumu söyledim.

Rüya abla, sen gazetecisin. Bir gün bu organ bağışı konusunda haberler yapar mısın? Organ bağışının ne kadar önemli olduğunu yazar mısın? Toplumun değer yargıları ne kadar garip. Kimisi günah diye kimisi bir başka nedenden organlarını bağışlamıyor. Oysa ölünce çürüyüp giden beden ve organlar kaç kişinin hayatını kurtarıyor? Kimse bunun farkında değil. Ben de bütün organlarımı bağışlıyorum. Sen de bağışlar mısın Rüya abla? Bağışladın mı? Oh, ne güzel… Kim bilir o güzel gözlerin, hangi kızda hayat bulacak? Düşünsene Rüya abla; bu gözlere âşık olacak daha birçok insan

olacak! Ne kadar güzel bir şey bu; öldükten sonra görmeye ve âşık olmaya devam edeceksin…

Doktorlar daha uzun bir süre hastanede kalacağımı söylüyor ama her şey yolunda ilerliyor, Rüya abla! Yakında Yusuf'uma, Yusuf da bana kavuşacak. Önce okulumu bitireceğim. İyi bir doktor, iyi bir plastik cerrah olacağım. Ben kendimi gün geçtikçe daha iyi hissediyorum.

* * *

Rüya, Nâre'nin derin uykuya daldığını görünce, üstünü örterek odadan çıktı. Doğruca Nâre'yi ameliyata hazırlayan ve yüz nakli ekibinde bulunan Psikiyatrist Profesör Doktor Haluk Şenoğlu'nun odasına yürürken koridorda karşılaştılar.

Rüya, "İyi düşünmüşsünüz, sayın hocam" dedi. "Çok mutlu oldu. Motivasyonu üst düzeye çıktı. Bu kadar etkileneceğini tahmin etmiyordum."

Doktor Şenoğlu, "Yazıdan şüphelendi mi?" diye sordu.

Rüya, "Hayır. Hiç sanmıyorum. O notu Yusuf'un yazdığına inandı. Bana çok güveniyor" diye yanıt verdi.

Doktor Şenoğlu, "Bak bu çok iyi haber" diye memnuniyetini dile getirdi.

Rüya, "Hocam, bu yaptığımız doğru hareket mi?" diye endişesini dile getirdi. "Ya bir gün öğrenirse? Bana güvenini kaybederse?"

Doktor Şenoğlu, gülümseyerek yanıt verdi:

"Merak etmeyin. Şu anda buna ihtiyacı var. Bunu bir ilaç olarak düşünün. Psikolojik bir ilaç bu… Şu anda buna ihtiyacı vardı. Onu ayakta tutan aşkı… İnanın iyi bir şey yaptınız. Bize yardım ettiğiniz için teşekkür ederiz."

* * *

CAN ÇEKİŞEN KENT!

Adriana'nın İstanbul'a ikinci gelişiydi. Aradan üç hafta geçmesine karşın Emre'den haber alamamıştı. Telefonlarına yanıt vermiyordu. Annesi ve babasının tüm uyarılarına karşın İstanbul'a giderek Emre'yi aramaya karar vermişti. Uçak, Atatürk Hava Limanı'na indiğinde yüreği hızlı hızlı çarpmaya başladı. Çok heyecanlandı. Taksim'deki oteline yerleştiğinde ne yapacağını, Emre'yi nasıl arayacağını bilemiyordu. Bildiği tek şey çalıştığı şirketin adıydı. İnternetten şirketin adresini bulmuştu. Telefon açtığında şirkette Emre diye birisinin çalışmadığını söylemişlerdi. Adriana, sabah olduğunda doğruca Merter'deki Emre Holding'in yolunu tuttu. Dev binanın girişindeki ferah ve geniş salonun dibindeki resepsiyonda görevli kadına gitti. Kadın, kıyafeti biraz dekolte olan Adriana'nın ne dediğini anlamadı. Adriana, Emre'den öğrendiği birkaç sözcükle, çok kıt Türkçesiyle sadece Emre'yi görmek istediğini söylüyordu. Başka bir şey demiyordu. Resepsiyondaki kadın, herkes gibi önyargıyla baktığı kadının konuşmasının arasında geçen 'Emre' sözcüğünü de algılayınca hemen hükmünü verdi. Barların birinde çalışan ve sarhoş olup da kendisine söz veren üst düzey firma çalışanının peşine düşen kadınlardan bir tanesi sandı. Birkaç kere başına buna benzer olay geldiği için deneyimliydi. Eğlence sırasında hava atmak için bu kadınlara firma çalışanları ya kartvizitlerini verir ya da ağzından nerede çalıştığını kaçırıverir, onları beklediğini söylerlerdi. O kadınlar da yemez içmez arayı soğutmamak için telefonla aramadan ertesi gün firmaya damlarlardı. Tabii bu kadınları savuşturmak

resepsiyondaki görevlilere düşerdi. Bu konuda da tembihlenmişlerdi. Resepsiyondaki kadın, biraz da güzelliğini kıskandığı Adriana'yı bir an önce başından savmak istedi. Patronlardan biri görürse başının belaya gireceğinden korkuyordu. Son çare olarak güvenlikçileri çağırdı. Adriana, iki güvenlikçinin yanına gelmesine ve kendisini tutarak dışarı atmak istemelerine çok sinirlendi. Bağırıp çağırmaya başladı. Sinirlendiği için İngilizce ve Rusçayı birbirine karıştırarak konuşmaya başlamıştı. Bekleme ve binanın giriş salonunda bulunanların gözünde daha da haksız duruma düştüğünden habersiz derdini anlatmaya çalışan Adriana'nın İngilizce ve Rusça konuşması, yaşanan kargaşa, tam o sırada binanın ana giriş kapısından giren ve yanındaki adama eliyle bir şeyler anlatan şık giyimli bir adamın dikkatini çekti. Konuşmayı yarıda kesti. Adriana'nın yanına yaklaştı. Adamın yaklaştığını gören iki güvenlik personeli, hazırola geçti. Resepsiyondaki kız, endişe dolu gözlerle ve saygıyla ayağa kalktı. Adam, "Tamam. Ben hallederim" diyerek güvenlik personellerini uzaklaştırdı. Sonra Adriana'yla Rusça konuşmaya başladı. Bir süre konuştuktan sonra onu içeriye davet etti. Kendi eliyle bir giriş kartı alarak kontuarı geçmesini sağlayan adam, son derece nazik bir şekilde kendisi için bekletilen kapısı açık kabine önce Adriana'nın girmesini istedi. 15. kata bastı. Hiç konuşmadan çıktılar. Adam, başı önde devamlı olarak cep telefonuyla konuşuyordu. Adriana, göz ucuyla yakışıklı ve bakımlı olan adamı süzdü.

Asansörün kapısı açılınca Adriana şaşırdı. Kendisini bir koridorda değil, çok büyük ve ferah bir salonda buldu. Asansör dosdoğru salona çıkıyordu. İçeriye doğru yürüdükçe şaşkınlığına hayranlık eklendi. Son derece lüks döşenmiş salon 180 derece yarım ay şeklindeydi. Alabildiğine geniş pencereleriyle neredeyse İstanbul'un tamamı panoramik bir görüntüyle ayağının altındaydı. Salonun en dip köşesinde yere serilmiş bir ipek seccade göze çarpıyordu.

Adam, isminin Nevzat olduğunu söyleyip kendisini firmanın yönetim kurulu başkanı olarak tanıttıktan sonra Adriana'ya bir şey içip içmeyeceğini sordu. Kibar davranmaya devam ediyordu.

Adriana'nın içki içmeye değil derdini anlatmaya ihtiyacı vardı.

"Teşekkür ederim. Siz Emre'yi tanıyor musunuz?"

Nevzat Bey, Emre Altun'u da çok iyi tanıyordu, Adriana'yı da…

Bu tür işlerde ve kurumlarda iş şansa bırakılmazdı. İstihbarat örgütleri, yetiştirme yurtlarındaki yetenekli küçük çocukları seçer, ileride çeşitli işlerde kullanmak üzere yetiştirirdi. Eğitimlerini de çocukların yeteneklerine göre ve ihtiyaca göre çeşitli meslek dallarında yaptırırdı. Bu işlerde kimsesiz insanların olması çok önemliydi. Başlarına bir şey geldiğinde arayanları soranları olmaması gerekirdi. Gerçek isminin ve kim olduğunun kimsenin bilmediği çocuklardan birisiydi, Emre ya da Serhat. O da özel olarak büyütülmüş, her türlü masrafı karşılanmıştı. Emre'nin attığı her adım devletin gizli projelerinin bir parçasıydı. Oysa o, ne yaptıysa tek başına yaptığını; okulu kendi başına bitirdiğini, işini bile kendisinin bulduğunu, hatta Türkiye'deki sevgilisini bile kendisinin tavladığını sanırdı. İstihbarat Teşkilatı'na dolaylı olarak çalıştığını kendisi dahi bilmezdi. Emre'nin bildiği tek şey, kimsesinin olmadığıydı.

Bu tür görevlerde kim görevlendirilmişse denetimli takip altındadır. Emre de görevli olarak gittiği ülkelerde takip edilir, kiminle temasa geçmişse bilinirdi. Bu genel bir kuraldı. Nevzat Bey, Emre Altun'un Serhat Soytah olduğunu da çok iyi biliyordu. Emre, kendisine direk çalışan ve bir zamanlar en çok güvendiği, sevdiği adamlarından biriydi. Moldova'da karşı firmaya çalıştığı öğrenildikten sonra yapılan analitik ve çapraz sorgulamada Emre, daha önce de bazı firmalara bilgi sızdırdığını itiraf etmişti. Bu bilgi sızması sonucunda Moldova'daki en son büyük ihaleyi alamamışlardı. Bilgi sızdırdığı rakip firma, kendilerinin verdiği rüşvetten daha büyük rüşvet vererek ihaleyi kazanmıştı. Emre'ye kızgındı ve onu affedememişti. Emre, iyi bir projeydi ama yanılmıştı. Gerçi bu tür durumlara hazırlıklı davranır, her zaman yedek proje devreye sokulurdu. Emre'ye çok güvenildiği için geç kalmışlardı. Nevzat Bey, olup bitenlerden sonra Emre'yi de bir hata olarak görmüştü. Özeleştirisini de yapmıştı. Her ne kadar kendisinin bir suçu yoksa da az kalsın kendi başı da yanacaktı. Rolüne devam etti. Bütün derdi, Adriana'nın son zamanlarda neler bilip bilmediğiydi.

"Emre ne? Soy ismi var mı?"

"Emre Altun…"

Telefonunu kaldırdı. Sekreterinden idari işler ve personel genel müdürünü göndermesini istedi. Çok kısa bir süre sonra siyah beyaz filmlerin tifdruk karelerinden fırlama kısa boylu, şişman ve kel kafalı bir adam önünü ilikleyerek içeri girdi. Koltukta oturan Adriana'ya son derece saygıyla "Hoş geldiniz!" dedikten sonra makamındaki büyük geniş koltukta oturan Nevzat Bey'e yalakalıkla karışık, "Buyurun efendim! Beni emretmişsiniz" dedi.

"Hilmi Bey, bizde Emre Altun isminde birisi çalışıyor mu ya da çalıştı mı?"

Hilmi Bey, biraz düşünür gibi yaptı. "Bana az müsaade. Personel taraması yapıp hemen döneceğim" dedi. Nevzat Bey'den izin aldıktan sonra odadan çıktı.

Nevzat Bey, Adriana'ya döndü: "Siz hiç merak etmeyin. Şimdi öğreniriz…"

Adriana ümitlendi. Merak içinde beklemeye başladı. Nevzat Bey'in ısrarı karşısında bir espresso istedi. Nevzat Bey, Adriana'yı çaktırmadan sorgulamaya başladı.

Önce laf lafı açsın diye, İstanbul'a daha önce gelip gelmediğini, Emre'yi nereden ve kaç yıldan bu yana tanıdığını sordu. Sonra, Emre'yle en son görüştüklerinde kendisine neler söylediğini öğrenmek istedi. Nevzat Bey, Adriana'yı büyük bir ustalıkla konuşturuyordu.

"Emre'yle yaklaşık bir ay önce Kişinev'de birlikteydik. Evlenecektik. Büyük bir ihale için gelmişti. Bana, 'Bu işi bitireyim, Bu son… Tehlikeli ama kârlı bir iş… Sadece biz değil çocuklarımız bile rahat edecek' diyordu. Tedirgindi. Kendisini hiç böyle görmemiştim. Yaptığı son işinden korkuyordu."

"Neden korkuyordu, bilginiz var mı?"

"Hayır, bana söylemedi. Bilmememin benim için daha iyi olduğunu söyledi. Çok ısrar ettim ama bana söylemedi."

Nevzat Bey'in rahatladığını, derin bir nefes aldığını Adriana anlayamamıştı. Hilmi Bey, yine kapıyı çalarak, "Girin" sesini duy-

duktan sonra önünü ilikleyerek elindeki dosyalarla salona girdi. Ayaktayken bir eliyle dosyaları açtı, diğer eliyle bir yerleri göstererek bilgi vermeye başladı:

"Efendim… Bütün kayıtları tarattırdım. Hatta ilk günden bu yana tüm personelleri tarattırdım. İsimleri benzeyenleri de çıkardım. Biri emekli olmuş, ikisi şu anda çalışan 'Emre' isminde üç personelimiz var. Ne olur ne olmaz diye onların dosyasını getirdim."

Hilmi Bey, dosyaları uzattı, ancak eli havada kaldı. Nevzat Bey, eliyle istemez işareti yaptı ve odadan dışarı çıkmasını istedi. Aslında, Hilmi Bey, Emre'yi gerçek ismiyle Serhat Soytah diye arasaydı, yine bulamayacaktı. Çünkü Emre'nin ya da Serhat'ın hiçbir yerde kaydı yoktu.

Nevzat Bey, Emre'yi birisinin aramasından duyduğu tedirginliği üzerinden atmıştı. Konuşmanın bittiğini ima edercesine konuştu:

"Üzgünüm, Adriana Hanım. Emre Bey'i bulamadık. Keşke size yardımcı olabilseydik. Bence Emre Bey, çapkın birisi… Ben böylelerini iyi tanırım. Belki de şimdi çoktan başka bir ülkede başka bir kadına size verdiği vaatlerin aynısını veriyordur. En iyisi mi siz de unutun Emre Bey'i. Bir an önce memleketinize dönün. Aşk acısı çabuk geçer. Bakın saygın bir mesleğiniz var. İyi bir aileniz var. Böyle adamlar size göre değil… İstanbul'u dolaşmak isterseniz size yardımcı olurum. Tek başınıza dolaşmayın. Her şehir gibi İstanbul, sizin gibi güzel ve yalnız bir kadın için tehlikeli bir şehirdir. Ben size bir araba tahsis edeyim. Şoföre istediğiniz emri verebilirsiniz. İstanbul'u tek başınıza dolaşmayın. Size hemen uçak bileti de aldırtabilirim."

Adriana görüşmenin sonuna gelindiğini anladı. Ayağa kalktı:

"Hayır, Nevzat Bey… Çok teşekkür ederim. Ben sizden bir şey istemiyorum. Siz bilmiyorsunuz. Biz Emre'yle birbirimizi gerçekten sevdik. Ona inandım. O benimle gerçekten evlenmek istiyordu. Onu aramaya devam edeceğim. Onun başına bir şey geldi. Özellikle bu yaptığı son işiyle ilgili ona bir şey yaptılar… Emre Bey, sizi temsilen Kişinev'e geldi. Hatta ismi Emre olduğu için aynı adı taşıyan bu firmada çalıştığını öğrenince onun bu

firmanın sahibi olduğunu sandım. Benim anlamadığım şey, sizin firmanızın işlerini takip ediyordu. Nasıl olur da kaydı olmaz?"

Nevzat Bey de ayağa kalktı, masanın etrafını dolandı, salonun ortasına doğru yürüdü. Adriana'ya çok yaklaşmadı. Her zaman yaptığı gibi sağ elini pantolonunun cebine soktu, sol elini hareket ettirerek konuştu:

"Umarım size bu firmanın sahibi olduğunu söylememiştir" diyerek espri yaptığını kanıtlamak için gülmeye kalkıştı, ancak Adriana'nın son derece donuk ve ciddi ifadesini görünce gülmekten hemen vazgeçti.

"Böyle düşünmeyin. Anlattığınız kadarıyla yaptığı iş neden tehlikeli olsun! Bir ihale işi… Üstelik o söylediği ihale daha henüz resmî olarak yapılmadı. Bak bunu bilmiyorduk. Söylemeniz çok iyi oldu. Şimdi biz de Emre Bey'i aramak zorundayız. Bizim firmamızın adını neden kullandı, bilmiyoruz. Biz de bunu araştıracağız. Siz ülkenize dönmek isterseniz dönün, biz bir bilgi alırsak sizi de bilgilendiririz. İsterseniz size ulaşabileceğimiz bir telefon numarası verin."

Adriana, içgüdüsel olarak ikirciklenmişti ama bu duygusunu yabancı bir ülkede olmasının yarattığı duygu olarak kabullendi, üzerinde durmadı. İstanbul gibi bir kentte yabancıydı ve tek başınaydı. Üstelik vatandaşı kadınların kötü bir şöhrete sahip olduğu bir ülkeden geliyordu. Yapacak başka bir şeyi yoktu. Şüphelerini bir kenara itti, minnetle bir kâğıda telefon numarasını yazarak uzattı.

"Çok naziksiniz. Bu iyiliğinizi unutmayacağım. Ben birkaç gün daha burada kalacağım. Bir bilgiye ulaşır da beni ararsanız, sevinirim."

Nevzat Bey, nazikliğini biraz daha abarttı:

"Aman efendim, ne demek! Siz de benim bu kartımı alın. Orada benim direk ve özel telefon numaram var. Beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz. Gece gündüz fark etmez. Lütfen çekinmeden arayın. Telefonunuzu bekleyeceğim. İnanın, biz de en az sizin kadar Emre Bey'i merak etmeye başladık. Bizim adımızı niye kullandığını öğreneceğiz."

Nevzat Bey, konuşmasının sonunda yine asansörün olduğu tarafı eliyle işaret etti. Adriana önde yürürken arkasından şöyle bir süzdü. Adriana'nın dolgun kalçalarına gözü takıldı, sonra hemen ayırdı. Özel asansörün düğmesine basar basmaz kapısı açıldı. "Sizi aşağıda karşılayacaklar. Bir araba emrinizde olacak…" diyerek elini uzattı.

Adriana, bir kez daha teşekkür etti.

Adriana'nın gidişinden sonra Nevzat Bey, sekretere 'Koruma'sı Emre'yi çağırmasını söyledi. O geniş pencerelerden birinin önünde durdu. İstanbul'un o muazzam manzarasına baktı.

"Uzaktan bakınca ne kadar da masum gözüküyor. Oysa bir o kadar da acımasız. Güçsüz ve zayıf olanların bir mezbahada her an acımasızca kurban edildiği bir kent bu. Üstelik atar damarından fışkıran kanların bitimine ve vücudunun seğirmesi bitene kadar ölümünden emin olana kadar insanların gözlerini kırpmadan seyrettiği bir kent… Can çekişen bir kentte her zaman elinde satırla dolaşacaksın" diye yüksek sesle düşünürken, bir sesle arkasını döndü. Özel 'Koruma'sı Emre'nin içeriye girdiğini fark etmemişti.

"Emre, al şu telefon numarasını… Adena mıdır, Adriana mıdır nedir, şu kadını iyi takip edin. Yakın takip, teknik takip, görüntülü takip ne yaparsanız yapın gözünüz üzerinde olsun. Attığı adımı bilmek istiyorum. Ha... Unutmadan söyleyeyim. Ankara'dan patronların eşleri Umre'ye gidecek. Bizim Hanım da gidecekmiş. O gidişi de organize et. Ben tembih etmiştim, sen yine de hatırlat. Hanım yanına fazla para alsın, orada lazım olur. Kimseye para harcatmasın."

'Koruma' Emre, Nevzat Bey'in sadece 'Koruma'sı değil, özel işlerini yapan özel kalem müdürü gibiydi.

* * *

Nevzat Bey'in 'Koruma'sı Emre de bebekken terk edilmiş insanlardan biriydi. Yetiştirme yurdundan seçilmiş, bütün masrafı karşılanmıştı. 'Koruma' Emre de devlet tarafından yetiştirilmişti. Fakat bu Emre'nin yetiştirilme amacı başkaydı. Cesur, güçlü ve kavgacı olduğu anlaşılınca, o da bu tarz yetiştirilmişti. Emre

Holding gibi birçok şirkette çoğu kez resmî olan ve olmayan işler yapılırdı. Resmî olmayan işler için Emre gibi ve onun yönettiği adamlara ihtiyaç vardı. Nüfus hüviyet cüzdanında gerçek ismi "Garip Soypir" olarak kaydedilen 'Koruma' Emre de işte böyle işler için biçilmiş kaftandı ve bir ajan gibi yetiştirilmişti. Başka bir meziyeti de yeraltı dünyasını çok iyi bilirdi. Yeri geldiğinde onları kullanmasını da… 'Koruma' Emre de İhaleci Emre gibi kimler tarafından ve nasıl yetiştirildiğini, kimlere hizmet ettiğini bilmezdi. O, Nevzat Bey'e direk olarak çalışan bir 'Koruma'ydı.

Gizli ve yasa dışı işlerde kullanılacak kişilere verilen kod isimler ve nüfus hüviyet cüzdanındaki resmî soy isimler, onlara vurulan bir damga, bir etiket gibiydi. Bunların sayısı çok az da olsa, böyle bir yöntem bu kişilerin kendileriyle olan ilişkilerinin ortaya çıkmasını engelliyordu. Bu kişilere verilen bu kod isimler aynı zamanda onların hangi holdingte, firmada çalıştığını belirlemek için verilen isimlerdi. Devletin ya da devlete bağlı olarak çalışan diğer şirketlerin her birinde de aynı isimler konulurdu. İsimler, "Emre" bölümü Emre Holding'te (Emre kod isimlerinin firma adıyla aynı olmasında bir sakınca görülmemişti), "Sedat" bölümü A holdingte, "Mehmet" bölümü B holdingteydi. Bu holdingler, ekonominin her dalında çok ciddi olarak faaliyet gösterirlerdi. Ancak merkezde bu kişileri karıştırmamak için başlarına bir lakap takılırdı. İhale işlerine bakana 'İhaleci Emre', vurdulu kırdılı işlere bakana 'Koruma Emre' denilirdi. Gerçek isimlerden de kendi adamlarına verilen soy isimlerin hepsi 'soy'la başlardı ve isimlerinin son üç harfi tersten eklenirdi. İhale işlerini takip eden 'İhaleci Emre'nin nüfus hüviyet cüzdanında kaydedilen resmî ismi Serhat'ın soy ismi Soytah'ın şifresi, soy'a Serhat'ın son üç harfi hat'ın tersten okunuşu tah'ın eklenmesiyle oluşurdu. Ha keza 'Koruma' Emre'nin soy ismi Soypir'in şifresi de, soy sözcüğüne 'Garip' ismindeki son üç harf olan rip'in tersten okunuşu pir'in eklenmesiyle meydana gelmişti. Ayrıca bu kişilerin kimlik bilgilerinin yer aldığı kartotekler, üç görevlinin aynı anda bir araya gelerek girebildiği çok gizli bir yerde saklanırdı.

* * *

ESPERİ[1] İNADI

Önce Nâre şüphelendi. Yusuf'a, "Bizi buldular…" dedi.

Korkmuyordu ama heyecanlanmaması elinde değildi. Yusuf daha sakin görünüyordu. Söylenip duruyordu:

"Keşke bugün ikinci dönem ders almak için üniversiteye gitmeseydik."

Nâre, nefes nefeseydi.

"Mecburen gidecektik. Ne de olsa eninde sonunda gidecektik. Ne de olsa eninde sonunda bizi bulacaklardı. Yine kaç gündür iyi kaçtık, saklandık. Aman ne olursa olsun, bir an önce olsun. Nasıl olsa eninde sonunda bizi bulacaklardı."

"O değil de okulda nasıl fark etmedik. Güya okula geç gittik. Danışmanı mesai bitimine kadar beklettik. Kurt gibilermiş bunlar, kurt gibi… Demek ki okuldan beri takip ediyorlarmış. Geç de oldu. Gündüz olsaydı, sokaklarda kalabalığın arasına dalar, izimizi belki kaybettirirdik."

"Taksiye binsek mi?"

"Paramız yok ki, Nâre!" Nasıl bineceğiz? Binsek bile onlar da biner, nereye kadar gidebiliriz?"

Karanfil Sokak'tan Olgunlar'ın soluna döndüler, elli-yüz metre kaldırımda yürüdükten sonra önü ana baba günü olan barın

1 Esperi: Ava alıştırılamayan bir tür doğan.

önüne geldiklerinde Yusuf ani karar verdi, Nâre'nin kolundan tutarak içeri girdiler. Garsonun gösterdiği kuytudaki iki kişilik masaya hiç nazlanmadan oturdular.

Peşindekilerin kaç kişi olduğunu da bilmiyorlardı. Yüzlerini de görmemişlerdi. Yusuf, bir kapıya bakıyor bir çevresine… Aşiretten insanların yüzleri tanıdık gelir diye, herkesi dikkatle süzüyordu. Çevrelerinde aşiretten benzer kimseler yoktu. Anlamadıkları nokta, isteselerdi şimdiye kadar ikisini de vururlardı. Neyi bekliyorlardı? Nâre, gece boyu bunu düşünmüştü. Gece bitip ayağa kalktıklarında, Yusuf'un kolunu tuttu. "Ya Yusuf!" diye seslendi. Yusuf, Nâre'ye bakmadan, "Dinliyorum" dedi. Nâre, "Yusuf, bunlar isteseydi bizi çoktan öldürürlerdi. Niye öldürmediler?" diye sordu. Yusuf, "Ben ne bileyim?" diye kestirip attı. Nâre, tüm iyimserliğiyle konuştu:

"İster misin babam bizi affetsin. Bu adamlar da bizimle konuşmak için fırsat kolluyorlardır."

Yusuf da aynı kararlılıkla yanıt verdi:

"Güldürme beni. Faik Ağa? Faik Ağa affedecek…"

* * *

Bardaki çatışmanın hemen ertesi sabahıydı. Rüya, sabahki gündem toplantısında söz sırasının kendisine gelmesi için sabırsızlanıyordu. Konuşma sırası Rüya'ya geldiğinde dün geceki çatışmayı anlatarak haberin başlıklarını gündeme bıraktığını bir çırpıda anlattı. Bugün Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne giderek Organize Suçlarla Mücadele Şubesi'nden işin ayrıntılarını öğrenmeye çalışacağını söylemişti. Haber toplantısında önerisi pek önemsenmedi. Çok bozuldu ama hiç belli etmedi. Daha da hırslandı.

Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne gelerek Organize Suçlarla Mücadele Şubesi'nin bulunduğu ana binanın birinci katına çıktı. Her zaman yaptığı gibi şubeden sorumlu il müdür yardımcısıyla şube müdürünün bulunduğu sağ taraftaki bölüme girdi. Müdürler gelmemişti. Bu kez gözaltına alınan sanıkların konulduğu nezarethanenin bulunduğu ve operasyonu yapan ekiplerle amirlerinin bulunduğu karşı bölüme geçmek istedi. Bu bölümün kapısı kilit-

liydi ve içeriden gözetleniyordu. Kapının hemen yanında bulunan düğmeye bastı. Kapı açıldı. İçeri girdi. Kapının hemen solunda bulunan nöbetçi amirliğindeki görevli polislere, gazeteci olduğunu, Emniyet Amiri İsmail'i görmek istediğini söyledi. Nöbetçi amirliğindeki polis, telefonla bilgi verdikten sonra amirinin kendisini beklediğini söyledi.

İsmail Amirinin odası, koridorun sonundaki odaydı. Rüya, alışkın adımlarla odaya doğru yürüdü. İsmail Amir, her zaman olduğu gibi kendisini dostça karşıladı.

"Helal olsun sana. Diğer gazetecileri atlattın. Dün akşam hemen olay yerinde bitiverdin."

"Yok… Öyle değil. Şans işte. Bir arkadaşımı ziyarete gitmiştim."

"Diğer gazeteciler duysa, haberi bizim sana uçurduğumuzu sanacaklar, gönül koyacaklar…"

"Amaaan koyarsa koysunlar… Onlar atlatınca bir şey demiyoruz da biz atlatınca mı kötü oluyor."

Bu konuşmalar ya da bu konuşmaların bir benzeri her Emniyet'e gittiğinde ilk yapılan konuşmalardı. Rüya, diğer gazeteciler gelmeden hemen konuya girmek istedi:

"Dün akşamki olay garip bir olay değil mi? Birbiriyle bağlantılı gözükmüyor da niye çatıştılar o zaman?"

İsmail Amir, koltuğuna gülümseyerek yaslandı.

"Savcı sana ne dedi?"

"Bir şey demedi. Sadece birbiriyle bağlantılı değil. Karmaşık olay, dedi."

"Başka bir şey demedi mi?"

"Demedi…"

"Çok doğru söylemiş. İyi sıkı dur… Bunlar birbiriyle yanlışlıkla çatışmışlar. Birbirlerini tanımıyorlar…"

İsmail Amir, Rüya'nın donuk halini görünce, biraz garipsedi.

"Ne o… İlgini çekmedi mi? Canları sıkılmış tosuncuklar, çatışmışlar…"

Rüya, inanmadığını belli edercesine sitem etti.

"İsmail Bey, hepsi bu kadar mı yani? Kim inanır? Doğru söyle… Niye çatışmışlar? Keyifleri olsun diye çatışmaları da haber. İsteyen beline tabancayı takıp ortalıkta dolaşıyor da bu iş biraz çetrefilli. Öyle olmasa bu işi sizin şube üstlenir mi? Asayişe verirdiniz, olur biterdi…"

"Aferin Rüya kardeşim… Bak anlatacağım ama haberi benden almadın, tamam mı? Savcıdan aldın, tamam mı? Gerçekten çetrefilli işe benziyor."

O sırada çaylar geldi. Organize şubede yapılan çay kadar, Ankara Emniyeti'nde başka şubede güzel çay demlenemezdi. Çaylar içilirken İsmail Amir, sümenin altından operasyon notlarını içeren kâğıdı çıkardı. Notları okumadı ama göz ucuyla bakarak konuştu:

"Gruplardan bir tanesi iki kişi, diğeri dört kişi… İki kişi, Şanlıurfa'dan gelmişler. Birisinin ismi Feridun Aladoğan, diğeri Bozan Akgöksu. Bozan öldü, Feridun kaçtı. Üzerlerinden epey mermi çıktı. Tabancaları da 14'lü sig sauer'in en son modeli. Belli ki infaz için gelmişler. İnfaz için gelmişler de öldürmek istedikleri kim, onu tam çözemedik ama birazdan Şanlıurfa'dan bize bilgi gelir. Diğer dört kişilik grup da Balkan ülkelerinden beyaz kadın ticareti yapan fuhuş mafyasının elemanları... Onlardan da bir kişi ölmüş. Diğerleri kaçmış. Sırra kadem bastılar. Hiçbir iz yok, şimdilik. Buluruz. Bardaki güvenlik kamerası görüntülerini aldık. Görünüşe bakılırsa birbirinden habersizler ve bara eğlenmeye gelmişler. İşin doğrusunu istersen yanlışlıkla çatıştıkları ortada… Yine de birbiriyle bağlantı var mı yok mu onu araştırıyoruz…"

Rüya, fuhuş çetesinden daha çok, töre cinayetiyle ilgilendi, nedense. Gazetecilik güdüleri onu oraya itti.

"Bu gelenler, hangi aşiretmiş? Kimi öldürmeye gelmişler?"

"Dün gece sabaha kadar bunu araştırdık. Gelenler Suruç'tan geliyor. Karayeloğlu aşiretinin adamları. Karayeloğlu aşiretinin ağa kızı burada Hacettepe'de Tıp Fakültesi'nde okuyormuş ama

onun için geldiklerini sanmıyorum. Ağa kızı, aşiretin adamlarınca öldürülür mü? Pek ihtimal vermiyorum. Şimdi o kaç kişi tarafından korunuyordur. Kız, Suruç'ta mı değil mi, onu öğrenmeye çalışıyoruz. Orada neler oluyor? Belki de bir kan davasıdır. Birazdan bilgi gelir. Kan davasıysa işimiz zor. Allah vere burada hesaplaşmayalar…"

"Kızın ismi var mı?"

"Nâre Karayeloğlu… Büyük bir aşiret… Suruç'un Onbirnisan köyünden…"

Rüya, İsmail Amir'in anlattıklarını ve gözaltına alınanların listesini alarak gitmek üzere izin istedi. Bu anlatılanlar kendisine yeterdi. İsmail Amir, haber karşısında heyecanlanan Rüya'yı uyarma ihtiyacını hissetti:

"Sakın ola bu bilgileri hemen yazma. Hele isim misim hiç yazma… Bakarsın olay başka türlüdür. Hem bunlar aşiret, hem de kıza yazık olur… Böyle bir şey olmasa dahi gazetelerde adı filan çıkarsa kız zor durumda kalır. Bunların şakası yok."

"Merak etme, İsmail Bey… Bu ayrıntıların tümünü yazmam. Şimdilik canları istediler, çatıştılar. Boşu boşuna üç kişi öldü, diye veririm. Olayın soruşturulduğunu yazarım. Olayı çözdükten sonra bombayı patlatırım. Ama gözünü seveyim, sen de bir gelişme olursa bana haber ver, e mi…"

Rüya, tam kapıdan çıkıyordu ki, içeriye Başkomiser Refik girdi. "Şanlıurfa'dan istediğimiz bilgi geldi" diyerek elindeki notu uzatırken Rüya'yı gördü. Başkomiser Refik, konuştuğuna pişman olduğunu hemen belli etti ama Rüya'ya tanışıklığından dolayı zoraki selam verdi. İsmail Amir, Refik'in elinden bilgi notunu aldıktan sonra, "Tamam… Sen şimdi çık, bir iki dakika sonra görüşürüz. Rüya da gidiyordu zaten" dedi. Başkomiser Refik, odadan çıkar çıkmaz Rüya, Emniyet Amiri İsmail'e merakla sordu. "Ne var notta?"

İsmail Amir, notu hemen okuduktan sonra Rüya'ya özetledi.

"Tahmin ettiğim gibi…" dedi. "Ağanın kızı Nâre Karayeloğlu ile yanında çalışan ırgatın oğlu Yusuf Demir, birbiriyle işi pişir-

mişler. Yusuf da Nâre'nin okulunda okuyormuş. Bu da ortaya çıkınca aşiret haklarında ölüm emri vermiş. Onlar da kaçmışlar. Ankara'da saklanıyorlarmış. O iki adam, herhalde barda bunları buldu. Onların dışarıya çıkmalarını bekliyorlarmış demek ki. Mafya adamları da bunların silah çektiğini görünce üstlerine alındılar. Bak bazen mafya işe yarıyormuş."

"Böyle bilgi geldiğine göre, haberini yapayım mı?"

"Sakın ha… Kesin bilgi değil ki… İstihbarat notu yazılır mı? Sana söz, olay çözülür çözülmez ilk seni haberdar edeceğim."

* * *

Feridun, çatışmadan soğukkanlılığı sayesinde yaralanmadan ve yakalanmadan kaçmayı başardı. Daha doğrusu Feridun olay yerinden Kocatepe Cami'ne doğru elli metre kadar koşarak uzaklaştı, sonra sakin adımlarla yürüdü. Kızılırmak Sokağı'nın hemen köşesinde kendilerini bekleyen arabaya son derece sakin biçimde bindi. Silahlarını şoföre teslim etti, önde oturan zayıf, avurtları çökmüş çocuk gibi duran adama seslendi:

"Porsiyon Salih, sen de diğer silahı ver, benimle gel. Bulmuşken gözden kaçırmayalım. Bu gece işi bitirelim. Faik Ağa deliye dönmüş…"

Arabadan inerken, direksiyon koltuğunda oturan adama"Piç Misto, diğer araba nerede?" diye sordu. Misto, konuşmadan eliyle iki araba önünü işaret etti. Feridun kafayı dikleştirdi, arabayı gördü, "Güzel…" dedi. "Piç Misto, diğer adamlara da söyle. Hazırlıklı olun. Tereyağından kıl çeker gibi bu işi bu gece bitirdik bitirdik, yoksa ağa bizi bitirecek. Çatışma yok ancak, gerekirse polisle de çatışabiliriz." Misto, Feridun'un söylediklerini sıradan sözler gibi karşıladı, umursamaz şekilde, kafasını 'olur' anlamında salladı. Misto'nun bu oluru karşısında Feridun'un içi rahatladı.

Özellikle bıçak kullanmada usta olan Piç Misto'nun adı Mustafa'ydı. Ona Misto diyorlardı. Piçliği de acıması olmadığından geliyordu. Elli adamın içine tek başına girip burnu bile kanamadan çıkan kavgacının teki bir gençti. Tabanca, bıçak, yumruk kavganın her türlüsünden anlardı. Kavga ederken, mertçe dövüş-

mez hasımlarına kalleşçe ve puştça yaklaşır, onları kandırır, ani vuruşlar yaparak feleklerini şaşırtırdı. Yüzü yaradan geçilmeyen Misto, tiyatro oyuncusu gibiydi. Kavga etmeden önce her türlü oyuna başvururdu. Bazen rakibinin ayaklarına kapanır, bazen ağlar, bazen affedilmesini ister, bazen yalvarır rakibini şaşırtır, sonra aniden öldürücü saldırı düzenlerdi. Rakibine göre oyununu seçerdi. Daha on yaşındayken, kimseye danışmadan, babasını öldüren aşiretin reisini sokak ortasında evden çaldığı tabancayla arkadan vurmuş, adam yere düştükten sonra bıçakla giderek boğazını kesmişti. Aşiret reisine de ağlayarak yaklaşmış, çocuk olduğu için hiç kimse şüphelenmemişti. Ondan sonra çok kan dökülmüştü ama Piç Misto durmamıştı. Ceza alacak yaşa erişene kadar üç adamın öldürülmesine, sekiz adamın yaralanmasına ve diğer birçok olaya adı karışmıştı.

Salih'e de ufak tefek olduğu için 'Porsiyon' diyorlardı. Ama cesaretiyle nice çatışmaya gözü kapalı giren güvenilir bir insandı. İnsan onunla ölüme rahatlıkla gidebilirdi.

Feridun acele ediyordu. Porsiyon Salih'le barın karşı kaldırımında biriken kalabalığın arasından Nâre ile Yusuf'u kaybetmek istemiyordu. Bir iki adım atarak Kızılırmak Sokağı'ndan Olgunlar'a dönmüşlerdi ki, Nâre ile Yusuf'un kuşkuyla ve kendilerine doğru yürüdüğünü gördü. Feridun, Porsiyon Salih'e eliyle işaret ederek "Hiçbir şey yapmamasını" istedi. Yusuf ile Nâre, Feridun'la aniden yüz yüze kaldı. Yusuf, Feridun'u tanımasa da tanıdığını hissetmişti. Kanı çekildi. Feridun, önlerini ürkütmeden kesti.

"Korkmayın! Size bir şey yapacak değiliğ. Faik Ağa, sizi çağiriy…"

Nâre, Yusuf'un kolunu tutarak Feridun'un yanından yürümek istedi. Feridun, bu kez Nâre'nin önünde durdu.

"Valla, Xûşka[1] Nâre… Ahan da yemin. Erkek sözü. Bir şey yapacağ değiliğ. Ne olur bize zorluğ çıkarmayasız. Söylemeye hacet yoğtur. Siz de bilirsiz, sizi götürmeye geldiğ. Valla, billa… Başka niyetimiz yoğdur."

1 Xûşka (Kürtçe) : Bacı

Nâre'nin bardan çıkarken Yusuf'a söyledikleri aklına geldi. "Babam acaba bize acıdı mı? Abim öldükten sonra belki acımıştır. Sonra nereye kadar kaçacağız ki?"diye düşündü.

"Ne diyor, Ağa babam. Bizi ne yapacak? Konuşacak mı?"

Feridun, zeki bir adamdı. Nâre'nin ikna olacağı şekilde konuştu:

"İnan olsun. Kuran hakkı için. Bak Kuran'ın adını vermişem. Konuşacağmış sizinle. Sizi sağ salim götürmek üzere geldiğ."

Yusuf'un ikircikli tavrı sürüyordu. İnanmıyordu Feridun'a. Bu kez Nâre'yi o sürüklemek istedi. İzin vermeyen Nâre'nin kendisi oldu. "Hayır, Yusuf! Aligor'a gidiyoruz" dedi.

Feridun çok sevindi.

"Araba az ileride. Şurada…" dedi.

Olgunlar'dan Kızılırmak Sokağı'na döndüler. Çok yürümediler. Etraflarını nereden çıktığı belli olmayan aşiretten on kadar adam sardı. Ortalarına aldılar.

Lüks beyaz bir arabanın yanına geldiler. Feridun, arka tarafın kapısını açtı. Önce Nâre bindi. Yusuf da binecekti ki, Feridun engelledi. "Yok. Sen binmeyeceğsen. Ağa kızının yanına binemesen. Töreye ters" dedi. Nâre, arka koltuktan aşağıya "Ne oluyor?" diyerek inmeye çalıştı. Feridun, soğukkanlılığını koruyarak izah etmeye çalıştı.

"Şimdi Yusuf da seninle arka koltukta gelmesin. Sen söyleyesen. Doğru olir mi? Ben ne derem Ağa'ma… Olmaz xûşka Nâre. Sen ne desen oni yapağ..."

Nâre, biraz düşündü. Sonra kararını açıkladı:

"Doğru, Yusuf. Sen arkadaki arabayla gel."

Gölbaşı'na geldiklerinde Aligor'a doğru giden araba sayısı beşe ulaşmıştı. Konvoy halinde son hızla gidiyorlardı.

Kirve Hasan, aynı saatlerde Faik Ağa'nın huzurunda, Nâre ile Yusuf'un getirildiğini söylüyordu.

Faik Ağa, son derece ilgisiz ve tepkisiz bir biçimde Kirve Hasan'ın verdiği haberi dinledi. Hiç ama hiçbir şey söylemedi.

O nice badireler atlatan Kirve Hasan, Faik Ağa'nın çocukluk arkadaşlarından biri olan Kirve Hasan, ağası için canını bir saniye bile düşünmeden vermeye hazır Kirve Hasan, bu sessizlikten çok korktu.

* * *

Ertesi gün sabaha karşı saat 05.00 sularıydı. Rüya'nın cep telefonu çaldı. Rüya, gece yarılarında, sabaha karşı telefonunun çalmasına alışkındı. Başucundaki komodinin üstündeki telefonu uykulu haliyle açtı. Karşısındaki sesi ve söylediklerini duyunca dikildi ve ayıldı. "Çok teşekkür ederim… Çok teşekkür ederim" diyerek kapattı.

Rüya, sabahı zor etti.

* * *

AŞKIN MASUMİYETİ

Bugün hastanedeki son günüydü. İçi içine sığmıyordu. Taburcu işlemleri yapılıyordu. Nâre, hastaneden çıkacağına inanamıyordu. Dile kolay, tam üç yıldır hastaneden dışarı adımını atmamıştı. Nâre bu süre zarfında, geçmişi ve kendisini hep sorgulamıştı.

Canım Rüya ablam, insan bazen hata yapar. Bazılarını bilmeden yaparsın, bazılarından da bir açık arazide insanın üstüne gelen hortum gibi kaçamazsın. Görürsün üzerine geldiğini, bakakalırsın ve seni içine çekmesini beklersin. Çünkü ne saklanacağın bir yer ne sığınabileceğin bir korugan vardır. Bu hataların, çoğu kez düşüncelerimizin algısı dışında da bir sihir gibi oluşmasına engel olamazsın. Sonuçta profesyonel bir atletin, şampiyon olacağı bir yarışmada asimetrik paralelde dengesiz düşmesine engel olamadığı gibi, ne kadar çok kendimizi sakınırsak sakınalım hata yapmaktan kaçınamıyor insan işte. Yaşadığım, yaşadıklarımız da böyle hatalardan oluşuyor. O gece keşke Yusuf'u dinleseydim de Aligor'a dönmeseydik, bunlar başımıza gelir miydi ya da daha kötü mü olurdu, bilemiyorum. İçimde hep bir umut vardı. Babamdı, affeder sandım. Halil İbrahim'in, Ömo'nun ölümünden sonra babamın o taş gibi yüreği belki insan yüreğine dönmüştür, dedim. Bir babanın kızına tuzak kurmayacağına inandım.

Söyler misin, Rüya abla bana? Hiçbir şeye itiraz etmeyen, sorgulamayan, başlarına gelen her şeyi kabullenen, rıza gösteren bir insan mı olmalıydım? Böyle yaşam biçimini benimsemem, başıma gelenlerden daha acı verici bir şey olmaz mıydı? Bu bir zavallılık

değil midir? İnsanlar, yalan ya da doğru inandığı şey uğruna yaşamaz mı? Yaşaması gerekmez mi? Ben inandığım bir şeyi savunmuştum. Ben manevi inançlardan bahsetmiyorum ama insanın manevi inançta olduğu gibi yaşantısında da inandığı gerçek değerleri olmalı. Yaşama dair bazı değerler. Aşk, iyilik, kendine ve başkasına karşı dürüstlük, üreterek var olma, paylaşma, kendinden olmayanı anlama gibi değerler. İşte bu insanların bu değerlerden uzak, sadece ufak tefek günlük çıkarlarının peşinde koşarak ömrünü tükettiklerine inandım. Bu insanların ufak insanlardan oluştuğunu anlamak için filozof olmaya da gerek yok. Etrafımızda o kadar çok ki. Peki, Rüya abla bu nasıl bir hayattır? Susma hakkını kullanan suçlular gibi sürekli susarak yaşamak nasıl bir duygudur? Susmuşların yüreği nasıl atar? Oysa bilseler, bir hayvanın bile, bir bitkinin bile kısaca her canlının var olurken bir anlamla var olduğunu. Böyle değerleri, bir felsefesi olmayan yani bir düşüncesi olmayan bir toplum nasıl olur da yaşadıklarına inanır, inandıkları yetmiyormuş gibi başkalarının hayatlarını yönlendirir? Bunlar bir insanın ömrü için nasıl önemli şeylerdi, biliyor musunuz? Hatta yeri geldiğinde bir insan, sırf bunun için yani bu düşüncesine sahip çıkabilmesi için ya da bu düşüncesini gerçekleştirmesi için yaşayabilmeli. Bir başkasını değiştirmek zordur hatta imkânsızdır. Değiştiremezsin kimseyi. Ama ben kendimi değiştirebileceğime inanıyordum. Başaracaktım. Dünya değişmeye bir insanın değişmesiyle başlardı.

Biz böyle yaşamaya devam ettikçe zaman eskiyor. Ben hâlâ kurşun kalemim elimde hayatın verdiği ödevi yapıyorum. Neden 'kurşun' sözcüğü kalem için kullanılır ki? Zembereği boşalmış hüzünlerden damıtılan ölümleri bir insan ömrüne yamamak için mi? Kurşundan kalplerin şehirleri işgal ederek sokaklarda insanlara ihanetini rahatça sergileyebilmek için mi? Meskûn mahallerde kurşuna dizilmek üzere duvara dizilmiş âşıkların eşkâllerini rahatça tanıyabilmek için mi? Bu kanlı coğrafya, bu ununu elemiş asılmış elek, bana güzel bir ölüm kadar güzel bir hayat borçlu olmalı, Rüya abla...

Yusuf'u şimdi daha çok seviyorum. Şimdi yüzüm yok, şimdi. Anlarsa bir tek Yusuf beni anlar. Hayatım boyunca ne bir koku duyacağım, ne bir tat alacağım... Yüz çizgilerim olmayacak.

Mutsuzluklarımı, gülümsemelerimi, sevinçlerimi kimse anlamayacak, bir tek hissederse Yusuf hisseder. Ona bir sevgiliden daha çok ihtiyacım var benim. Beni arındırırsa sadece o arındırır, tüm bölünmüşlerimden. Kurtarırsa Yusuf kurtarır beni sokak köpeği nöbetine tutulan ve acıdan titreyen bedenimi, kanamalardan… Hayata, oyulmuş ve çiğnenmiş kalbimi aksak bir ritmi akort ederse Yusuf eder… Çalınmış zamanımı geri verirse Yusuf verir… Hayata ödünç verdiğim ömrümü alırsa Yusuf alır, Rüya abla…

Nâre, en çok babası Faik Ağa'nın kendisini nasıl karşılayacağını düşünüyordu. Karşılaştığında ne yapacağını kendisi de bilemiyordu. Bildiği tek şey onu asla affetmeyeceğiydi.

Halil İbrahim, babamın oğluysa ben de kızıydım. Bana da yüreğinde yer var sandım. Halil İbrahim ağabeyim yaşasaydı, bunlar başımıza gelmezdi. O beni korurdu. Bana derdi ki, ben varken hiç kimse sana kötülük yapamaz. Halil İbrahim ağabeyim, babamı bile dize getirirdi. O bizi anlardı. Kimse bilmez. Ben ağabeyimi değil, asıl babamı kaybettim. Yusuf'la isteseydim, kaçmaya devam ederdim ama Halil İbrahim ağabeyim gözümün önüne geldi. Onun hatırı için kaçmadım. Bedeli ödenmesi gerekiyorsa canımla bu bedeli ödemeye hazırdım. Kendimi değiştirerek dünyayı da değiştirecektim. Tamam! Değiştirecektim kendimi ama yoruldum. Öyle görünüyordu ki daha çok şey öğretecek bu hayat bana. Ben böyle korkak davrandıkça insanlar daha çok canımı yakacak, daha çok üzerime geleceklerdi. Eğer ben kendimi değiştirmezsem bu böyle devam edecekti. Buna izin vermek istemiyordum. Duygu ve düşüncelerimi açık açık anlatan ve düşüncelerimin doğrultusunda yaşayan biri olmak istiyorum. Bir yerde mutlaka pes edecek ya da ettireceklerdi, işte. O noktadaydım. Bir direnmek, bir kendimi yok etmek istiyorum. Düşünceleri çok çabuk değişen bir insan oldum ya da böyle olmak zorundaydım. Her şeyden öyle çok yoruldum ki, gerçekten kendimi şimdi öylesine yorgun hissediyorum ki… Ortada bir namus davası mı vardı. Hayır! Öyle bir dava da yoktu. Olsa diyeceğim ki haklısınız, bana istediğinizi söyleyin, istediğinizi yapın, sesimi çıkarmayayım ama ortada böyle bir şey yokken bu kadar aşağılanmak, hor görülmek doğru değildi. Evet, her şey bir hiç uğrunaydı. Hem de koca bir hiç. Neymiş, törey-

miş… Çocukça bir aşkın; sadece göz göze bir bakışın; bir kere el ele tutmanın toplumsal cezası bu mu olmalı, peşin hükümlü yargıyla böyle mi karar vermeliydi? Töre ne derse desin, umurumda değil ama babamın bana o bakışı, o çirkin yakıştırmalar ölümden beterdi. Ben evladı değil miydim? En çok bu zoruma gitti, Rüya abla! Ameliyat masasına her yatışımda ölmeyi istiyordum aslında... Ölmek istedim. Bunun için defalarca dua ettim. O masaya her defasında gözyaşlarıyla yattım. Hiç kimseye bunu belli etmedim. Oysaki doktorların beni iyileştirmek için yatırdığı o masaya ben ölme arzusuyla yatıyordum. Vücudum acıya dayanıyordu ama yüreğim dayanmıyordu. Birçok kez kaldıramıyordum yaşadıklarımı. İçimde hafif esen rüzgâr gitgide fırtınaya, kasırgaya dönüşüyor. Kalbim bile dengesini kaybediyor. Bazen buz gibi katılaşıyor, bazen de sıcacık oluyordu. Ne yapacağımı, nasıl mücadele edeceğimi bilmez oldum. Yüzümün o parçalanmış halini gördükçe bin kez pişman oluyorum. Doktorlar bile bana bu kadar çok ve şiddetli acıya nasıl dayandığımı soruyorlar. Onlarınki bilimsel bir soruydu. Duygulardan uzak, mekanik bir soru. Bir insan vücudunun acının bu kadarına gösterdiği tepkiyi merak ediyorlardı. Onların derdi de başkaydı. Acıya alıştım, diyordum ama yalan söylüyordum. Acıya alışılır mı, Rüya abla? Acıya alışılmazdı. Her acı farklıdır. Bunu acı çekerek öğrendim. Her acıya acılar içinde alışıyordum, alışsam da… Yaşamak ve hayat da farklıdır. Hayat bir yaşamdır, bir ömrün bileşkesidir ama yaşamak hayat değildir. Bu ikisini birbirine bağlayan bir bağı kuran ve bağı yaşatan insanın deneyimleridir.

Diyelim ki, yıllar geçti, ömrümüz bitti. Biz Yusuf'la aynı duygularla buluşuyorsak, dünya yeniden kurulur, bin sevgimiz yeniden yeşerir.

İyi ki her zaman olduğu gibi yine yanımdasın, Rüya abla! Yanımda olmanı o kadar çok istiyordum ki. Bana hep yardım ettin. Hatta Diyarbakır'a Yusuf'un yanına da gideriz. Diyarbakır'a sen de gelirsen ben gidebilirim ancak. Gelirsin değil mi Rüya abla? Rüya abla, Yusuf beni görünce acaba ne yapar? Yusuf yine bana öyle hayran hayran bakar mı? Bakar değil mi? Yine beni sever mi? Sever değil mi?

* * *

SIRRI SIRRA VERDİLER

DİLALTI KÜFÜR...

Nevzat Bey, bir hafta sonra aldığı bilgiyi sorumlu olduğu kişiye telefonla aktarıyordu:

"Efendim. İhaleci Emre'nin Moldovalı sevgilisi bir hafta sonra basın toplantısı yapacakmış."

Nevzat Bey, karşıdan gelen sesi dikkatle dinledi, yanıt verdi:

"İzah edeyim efendim! Tuttuğu avukatla birlikte açıklama yapacak. Basın bülteni hazır gibi. Ele geçirdik. Bültende bizim firmamızın adı, gireceğimiz ihale ve ihaleyle ilgili girişimlerimiz, perde arkası, hepsi anlatılıyor."

Nevzat Bey yine karşıdan gelen sesi dikkatle dinledikten sonra konuştu.

"Evet efendim… Yerli ve yabancı basın büyük ilgi gösterecek. İşin içinde aşk var. Sevgilisini aramak için yabancı ülkeye gelen son derece güzel bir kadın var. Üstelik doktor, üstelik Moldovalı… Tam basının aradığı şey…"

Nevzat Bey istediği izni koparmanın sevinciyle telefonun diğer ucundaki sese bağlılığını sundu:

"Baş üstüne efendim. Emirleriniz olur. Siz hiç merak etmeyin. Bu işi halledeceğiz. Hem de öyle bir şekilde halledeceğiz ki, bizi takdir edeceksiniz."

* * *

'Koruma' Emre karşısındaydı. Nevzat Bey'in gözlerinin içi gülüyordu.

"Aferin Emre… Çok iyi bilgi aldın. Yukarıdakiler çok memnun. Ama iş tamamlanmadı." Bu karı, bu basın toplantısını yapmayacak. Anladın mı? Şimdi beni iyi dinle…"

* * *

Profesör Doktor Kemal Sırakayalı, hem zamanla yarışıyor, hem heyecan içindeydi. Bölümde hummalı koşuşturmaca vardı. Ankara'da Ulus'ta kaldığı otelin odasında bir tabancayla kafasına kurşun sıkarak intihar eden Moldovalı Adriana Burlacuş'un laboratuvar verileri tetkik ediliyor, Nâre Karayeloğlu'nun verileriyle karşılaştırılıyordu. Yüz nakli için en uygun verici olduğu saptanmıştı. Morgda yatan Adriana'nın yüzü hemen Nâre Karayeloğlu'ya nakledilecekti.

Profesör Doktor Sırakayalı, hemen ameliyathanenin ve ekibin hazırlanmasını istedi. Ancak, son anda kariyerlerini riske atacak bir olay yaşandı. Planları neredeyse altüst olacaktı ama tecrübeleri sayesinde bu riski göze alacaklar, her şeyin üstesinden geleceklerdi. Hastanın karaciğerini alan ekip, Sırakayalı'ya haber vermeden Adriana'nın tüm kan damarlarını yıkamış ve kalbi durdurmuştu. Sırakayalı, büyük damarlar dışında diğer damarları görmeden vericiden yüz ve çene dokusunu aldı. Dokuyu almamaya karar verebilirdi ama bu hem cerrahi ekibin hem de üniversitenin başarısızlığı olarak kabul edilebilirdi. Hem dokuyu aldıklarında kullanacakları damarlara zarar verebilirlerdi. Bu da başarısızlık sayılacaktı. Sırakayalı, baş boyun bölgesinde çok fazla sayıda ameliyat yaptıklarına ve deneyimine güvenerek buradaki anatomiyi çok iyi bildiğinden, neredeyse gözü kapalı olarak o dokuları başarıyla alabildi. Artık, ameliyat için her şey hazırdı.

* * *

Görsel ve yazılı medya bu olaya çok önem vermişti. Sanki görünmez bir el, bu haberin medyada çok geniş yer alması için olayın en ince ayrıntılarını profesyonelce medyaya sızdırmıştı. Haberin genişçe yer almasının diğer nedeni, siyasi iktidara dokunmayan, içinde kadın, aşk, acıma gibi halkı oyalayacak ve gözyaşı döktürecek unsurların yer almasıydı.

Moldovalı Adriana Burlacuş ile ilgili yayınlanan haberlerin tümü tek kalemden çıkmış gibi noktasına virgülüne kadar neredeyse aynıydı.

"Uluslararası fuhuş mafyasının üyesi Türk gencinin, kendisini inşaat mühendisi olarak tanıtarak ağına güzel kadınları düşürdüğü saptandı. Çocuk doktoru Moldovalı güzel Adriana Burlacuş da bu kurbanlardan biri oldu. Türk gencine âşık olarak peşinden Türkiye'ye gelen ve erkeklere uzun zamandan bu yana pazarlanan Adriana Burlacuş, fuhuşa artık dayanamayıp zorla tutulduğu otel odasında intihar etti. Birlikte uyuduğu sevgilisinin tabancasını gizlice alan Adriana, sabaha karşı banyoya girdi ve kafasına ateş etti. Kafasından ağır yaralanan kadın kaldırıldığı hastanede tüm müdahalelere karşın kurtarılamadı. Talihsiz kadın Adriana, intihar etti ama bağışladığı organlarla dört kişinin hayatını kurtardı. Üzerinde çıkan uluslararası organ bağışı kartı sayesinde Türkiye'de bir ilke de imza atılacak. Böbrek, kalp ve karaciğerinden başka Moldovalı kadının yüzü de nakledilecek. Bir doktor olan ve aşkının peşinde koşan bir kadının yüzü, yine yıllardır bekleyen tıp fakültesi öğrencisi ve yine aşkı yüzünden intihar girişimi sonrası yüzü parçalanan bir genç kıza nakledilecek."

* * *

Nevzat Bey, tane tane konuşuyordu. Nevzat Bey konuşurken 'Koruma' Emre, çoktan kafasından operasyonun planlarını yapmıştı bile… 'Koruma' Emre, odadan çıkarken Nevzat Bey'e söz verdi:

"Siz hiç merak etmeyin. Bana güvenin, bu iş istediğiniz biçimde sonuçlanacak. Şimdiye kadar nasıl yüzünüzü kara çıkarmadıysam, bundan sonra da çıkarmayacağım."

'Koruma' Emre, odasına gittikten sonra cep telefonundan bir numarayı çevirdi. "Alo… Hakan Reis! Koçum nasılsın?" diye konuştu.

'Koruma' Emre'nin konuşma tarzı, raconu değişmişti. Nevzat Bey'in yanındaki o kibar 'Koruma' Emre değildi.

"Yok, yok. Kadın filan lazım değil. Nerdesin, aslan parçası? İyi, amanın, ne güzel… Heeee… Seninle bir konuyu konuşacağım. Bir saat sonra Emirgan'da her zamanki kafede buluşalım."

* * *

Hakan Reis, tam saatinde kocaman göbeğiyle, sol eteği pantolonun üzerine çıkan ve düğmeleri göbeğine kadar açık gömleğiyle, ütüsüz pantolonla, iri yarı gövdesiyle, kirli sakalıyla ve sağa sola yampiri şekilde yürüyerek aslında bir bistro olan lüks kafeye gelmişti. Başkası böyle kıyafetle gelse kapıdan içeri sokulmazdı. Hakan Reis, son derece pahalı ve lüks bir arabayla gelmiş, peşinde üç 'Koruma'sıyla kafeye girmişti. Onu bekleyen çok önemli birisiydi.

'Koruma' Emre, boğaza bakan masada oturuyordu. Hakan Reis'in sallanarak geldiğini görünce ayağa kalktı, ona doğru yürüdü, kollarını açtı. Bu sırada 'Koruma' Emre'yi gören Hakan Reis de, ceketini ilikler gibi yaptı, gövdesini öne doğru devirdi ve başını sağa yatırarak pis pis yaltakçı bir ifadeyle ve eğrilmiş dudaklarıyla gülümseyerek adımlarını hızlandırdı. Kucaklaştılar mı, Hakan Reis 'Koruma' Emre'nin elini mi öptü anlaşılamadı. Çok garip yamuk yumuk bir sarılma oldu. 'Koruma' Emre, elini Hakan Reis'in omzuna attı, oturduğu masaya doğru yürüdü. Hakan Reis'in 'Koruma'ları da 'Koruma' Emre'nin 'Koruma'ları gibi kafenin girişinde ve bahçesinde beklemek üzere ortadan kayboldu.

'Koruma' Emre, masaya oturur oturmaz hemen söze girdi:

"Bak, kardaşım…. Bak, Hakan Reis! Bu iş devlet işi... Çok önemli. Hemen bu akşam çözülmesi gerek."

Hakan Reis, tespihli sağ elini kıllı göğsüne yasladı.

"Emrin olur! Öl de, ölürüz. Biz senin çok ekmeğini yedik, iyiliğini gördük. Sen bizi çok ipten kurtardın. Sana can borcumuz var."

"Sağol, kardaş! Sana güvenmesem… Bilirsin bu âlem puşt… Allah var, sen hepsinden yiğit adamsın, koçsun koç… Hepsinden de zekisin. Akıllısın."

Hakan Reis, yine elini göğsüne yasladı, bu kez oturduğu yerden öne doğru eğildi, ayağa kalkar gibi yaptı, oturdu.

"Eyvallah ağabey. Sen abimsin…"

Yanlarına gelen garsonu başlarından savar gibi çay siparişlerini verdiler. 'Koruma' Emre, bir fotoğraf ve üzerinde bazı notlar olan bir kâğıt parçası çıkardı.

"Bak bu hatun. Şu otelde kalıyor. Bize çok zarar verecek. Akıllı bir şekilde ortadan kalkacak. Burada da ne yapacağınıza dair bilgiler var. Okuduktan sonra yırt at…"

"Bundan kolayı ne var ağabey? Sen iste yeter…"

"Aman gözünü seveyim, bu işi yaparken her zamankinden çok daha dikkatli olacaksınız. Al sana şu telefonu. İçinde tek bir numara var. İçinde benimle konuşacağın numara kayıtlı… Çok güvenli. Sadece bu telefonla benimle konuşacaksın. İş bittiğinde telefonu yine bana vereceksin. Bana devamlı olarak bilgi ver. Bu işi yap, dile benden ne dilersen."

"Emre ağabey, lafı mı olur? Sen bize güven. Şimdiye kadar mahcup ettik mi seni? Evvel Allah, yine mahcup olmayacaksın!"

"Dediğim gibi, temkinli olmayı elden bırakmayın ama korkmayın da, polisten yana sıkıntınız olmasın…"

"Tamamdır, Emre ağabey…"

"Ha iş aslında basit ama bilirsin en zor işler, basit işlerdir…"

"Anladım, abim… Merak etme…"

'Koruma' Emre, cebinden kalın bir zarf çıkardı. Elini zarfın üstünü kapatarak masada uzattı.

"Bu işi bitir, sonra oturur kafayı çekeriz. Daha da hesaplaşırız."

Hakan Reis, zarfı almayı istemezmiş gibi yaparak "Olmaz! Abi. Bizim sana can borcumuz var" dedi. 'Koruma' Emre zarfı biraz daha kendisine doğru sürerek kafasıyla 'al' deyince, usulca zarfı aldı, ceketinin iç cebine koydu. "Eyvallah… Şeref olur" dedi.

Ayağa kalktılar. Hakan Reis, "Emre ağabey, ben burada beş dakika daha kalayım, bu işi ayarlayayım. Bu kâğıdı okuyayım, ezberleyeyim" dedi. 'Koruma' Emre, "Nasıl istersen!" dedi. "Vaktimiz yok, Hakan Reis. Bir an önce bu iş bitecek…" Hakan Reis sırıttı, "Bu akşam işin yüzde doksanı hallolur…" diye güvence verdi.

'Koruma' Emre, Hakan Reis'in sırtını sıvazlayarak hızla uzaklaştı.

* * *

Adriana'nın telefonu çaldı. Arayan İngilizce konuşan son derece kibar bir kadındı.

"Adriana Hanım'la mı görüşüyorum?"

Adriana meraklandı, konuşmanın devamını beklercesine yanıt verdi:

"Evet, benim…"

"Telefonla konuşmaya müsait misiniz? Sizi rahatsız etmiyorum değil mi?"

"Hayır, rahatsız etmiyorsunuz. Buyurun sizi dinliyorum."

"Adriana Hanım, Nevzat Bey, sizi aramamı istedi…"

Adriana'nın yüzünde bir umut ışığı yandı, söndü. Sevinmişti bu habere…

"Evet…"

"Nevzat Bey, Emre Bey konusunda sizinle görüşmek istiyor. Bir saat sonra otelden aldırtacak. Yalnız, lütfen bu konudan kimseye bahsetmeyin. Çok önemli olduğunu söyledi."

"Tamam. Kimseye söylemem…"

Şans, nihayet Adriana'nın yüzüne gülüyordu. Sesindeki sevincin tınısını saklayarak konuştu:

"Ben oteldeyim zaten. Giyinip sizi bekliyorum."

"Teşekkür ederim. Görüşmek üzere. Ben sizi yine arayacağım."

Adriana hemen kalktı, hazırlanmaya başladı. Adriana, İstanbul'da İstiklal Caddesi'nde diğer elbiselerine oranla kapalı bir elbise almıştı. Onu giydi. Bir an önce Nevzat Bey'le görüşmek istiyordu. Moldova'daki kadın doktor arkadaşı sayesinde İstanbul'daki avukatı bulmuştu. Avukatla yüklüce para karşılığında anlaşmışlardı. Avukatla birlikte bir hafta boyunca Emre'yi bulmak için çalmadık kapı bırakmamıştı. Polisten bile yardım istemişlerdi. Ancak herhangi bir ihbar, bir olay, bir başvuru olmadığı için polis de kendilerine yardımcı olamamıştı. Avukatı, sevgilisi Emre'nin firmanın kokteylinde bir fotoğrafını

bulmuştu. Hem de çok kolay bir şekilde firmanın web sayfasında. Firmanın 40. yıl kuruluş yıldönümü kokteylinde firmanın adı yazılan dev pankartın altında, kalabalığın arasında yandan görünen bir fotoğrafı vardı. Fotoğrafta kalabalığın arasında Nevzat Bey de görünüyordu. Bundan iyi koz olmazdı. Giyinip otelin lobisine indi. Beklemeye başladı. Telefonu çaldı. Arayan, yine aynı kadındı.

"Adriana Hanım, özür dilerim. Otomobil, otelin önüne gelememiş. Şimdi lütfen otelden çıkın. Sağa dönün. Ana caddeye çıkın sizi alacaklar."

Adriana denilenleri yaptı. Ana caddeye çıktı. Adriana, kendisini bir arabanın beklediğini sanıyordu. Arabayı göremedi, kaldırımda yürümeye başladı. Arkadan lüks bir araba yanaşıp yanında durdu. Lüks aracı şık bir kadın kullanıyordu. Telefonda konuşan kadındı. İngilizce arabaya binmesini söyledi. Adriana, öne oturmak istedi. Kadın, arkaya oturmasını istedi. Adriana, bunu bir kibarlık gösterisi olarak kabul etti. Arka kapıyı açıp arabaya bindi. Kadın şoför arkaya döndü, Adriana'nın yüzüne sprey sıktı. Adriana'nın gözleri karardı. Kadın şoför indi. Arabaya, ikisi öne ikisi arka tarafa dört adam bindi.

Araba, Ankara'ya doğru yol aldı. Gişeler çıkışında, bir araba peşlerine eklendi. TEM Anadolu Otoyolu Körfez Kavşağı'na yaklaştıklarında Adriana, kıpırdandı. Şoförün arkasındaki adam, Adriana'nın koluna iğne yaptı. "Artık Ankara'ya kadar mışıl mışıl uyur…" dedi. Diğeri "Oğlum, kadına bir şey olmasın?" diye endişesini dile getirdi. İğne yapan adam, "Merak etme. Her zamanki doz! Bu da yetmeyecek, birkaç gün sonra…" diye yanıt verirken pis pis geğirdi. Nefesinden arabanın içine sarımsak ve soğan karışımı bir koku yayıldı. Antep lahmacunu yemişti.

Adriana, kendine geldiğinde elleri, ağzı, kolları bağlı, bakımsız ve ucuz bir otel odasındaydı. Hâlâ tam olarak ayılmamıştı. Sarhoş gibiydi. Adriana, değil her iki kolundaki iğne izini, altını pislediğini görecek ve anlayacak halde değildi.

Kirli çarşafı olan bir yatağın üzerindeydi. Yatağın tam kar-

şısında, kendisini Ankara'ya getiren iki adam sigara içiyordu. Sakalları bakımsız adamlardan biri tahta sandalyede, diğeri eski bir komodinin üzerinde oturmuştu. Adriana'nın kımıldadığını görünce, sigaralarını yere atarak söndürdüler. Komodinin üstünde oturan adam, hemen odadan dışarı çıktı. Diğeri boş boş Adriana'ya bakmaya başladı.

Kısa bir süre sonra dışarı çıkan adam, yanında yaşlı, ağzında yarısına kadar içilmiş ancak sönmüş bir sigara olan yüzü susuz bir toprak gibi kırışmış, yüzü gibi yıpranmış tülbendini o kınalı beyaz ve yıkanmamış saçlarını örtecek şekilde bağlamış, elbisesi eski püskü, elleri nasırlı bir kadınla döndü. Kadının ellerinde çamaşır, elbise ve yatak örtüleri vardı.

Sandalyede kımıldamadan oturan adam, içeriye arkadaşı ve yaşlı kadının girdiğini görünce korku dolu gözlerle etrafı seyretmeye, başına ne geldiğini anlamaya çalışan Adriana'nın yanına gitti. Yanıt alamayacağını bildiği halde eliyle, kendisini ayağa kaldıracağını, soyacağını anlattı. Adriana, panikledi, kafasını iki yana hızla sallayarak kendisine dokunulmamasını istedi. Kendisine bir zarar verileceğinden korkuyordu. Adam, eliyle elbisesinin eteğini kaldırdı, sidiğini ve pisliğini burnunu tutarak gösterdi. Buna rağmen, Adriana, kafasını sağa sola sallayarak kendisini ellememesini işaret etti. Adam, tınmadı, arkadaşından yardım istedi. Önce bacaklarındaki sonra kollarındaki ipi çözdüler. İkisi kollarına girerek Adriana'nın büyük bir dikkatle ayağa kalkmasını sağladılar. Adriana ayağa kalkınca başı döndü, bayılır gibi oldu. Adriana'nın tekrar yatağa oturmasını sağladılar, yaşlı kadın da bu duruma alışkınmış gibi elindeki öteberiyi yatağın üzerine koydu, dışarı çıktı, kısa bir süre sonra elinde bir çorba kâsesiyle döndü. Ağzındaki bandı çıkardılar, Adriana'ya zorla olsa da çorbayı içirdiler. Biraz beklediler. Adriana kendisine gelir gibi oldu. Kollarından tutarak banyoya soktular. Adam, Adriana'ya parmağını sallayarak tehdit eder gibi konuşmaya başladı. İşaretle, kendilerinin dışarı çıkacağını, yaşlı kadının kendisine yardım edeceğini anlatmaya çalıştı. Adriana, pek anlayacak durumda olmamasına rağmen anlamış gibi yaptı, başını öne eğdi. Adamlar,

banyodan çıkarken yaşlı kadın Adriana'yı soymaya başladı. Adamlar, yarı aralık banyo kapısının önünde bekliyorlardı. Yaşlı kadın Adriana'ya duş aldırtmış, getirdiği iç çamaşırları ve elbiseyi giydirmişti. Kapıyı açtı. İki adam, yine iki kolundan tutarak banyodan çıkardılar, içeri getirdiler, yaşlı kadının yatağın çarşaflarını değiştirmesini bekledikten sonra Adriana'yı yine yatağın üzerine oturttular. Kadın, eliyle 'benim işim bitti' dercesine söylenerek gitti. Ne dediği anlaşılmıyordu. Yaşlı kadının gitmesinden sonra arabada koluna iğne yapan adam, saatine baktı, komodinin ilk çekmecesinden şırıngayı aldı. Şırıngaya bir ampülden sıvı çekti, Adriana'nın delik deşik olmuş sol kol dirsek bölümünün iç tarafında damar aradı. Şırınganın hepsini enjekte etmedi. Biraz beklediler, saate baktı. Göz göze geldiği arkadaşına kafasıyla dışarı çıkmasını işaret etti. Adam, Adriana'yı soymaya başladı. Adriana, iradesi dışında karşı koymaya çalıştı, gücü yetmedi. Çırılçıplak soyunan adam Adriana'nın içine girerek üzerinde gidip gelmeye başlamıştı ki, ahlak polisi odaya baskın düzenlendi.

Ahlak polisi, Adriana'yı önce Zührevi Hastalıklar Hastanesi'ne sevk etti, kan örneği alındı ve bulaşıcı cinsel hastalık taşıyıp taşımadığı araştırıldı. Otel odasında, otelden çıkartılırken fotoğrafları çekildi, filme alındı. Şubede ayrıca vesikalık fotoğrafları çekilerek fişlendi. Morfin kullandığı ve bağımlısı olduğu tespit edildiği için Organize Şube Müdürlüğü'ne bağlı narkotik polisi de olaya el koydu. Adriana'nın usulen ifadesini aldı, orada da kaydı açıldı. Adliye'ye çıkartıldı, sınır dışı edilmesine karar verildi. Yabancılar Şubesi'ne teslim edildi. Çıkarıldığı mahkeme kararı uyarınca Adriana, fuhuş yaptığı gerekçesiyle operasyonlarda yakalanan ve çoğu kendi ülkesinin vatandaşı olan 15 kadınla birlikte sınır dışı edilmek üzere ikisi kadın dört polis gözetiminde bir otobüse bindirildi. Akşamüstü İstanbul'a gitmek üzere yola çıktılar. Otobüs Bolu'da bir kalabalık lokantada mola verdi. Kadınlar önce sırayla tuvalete götürüldü, ardından yemek yemeğe lokantaya girdiler. Kadınların yarısı lokantaya girmişlerdi ki, lokantada bir kargaşa yaşandı. Sandalyeler havada uçuştu, beş on genç birbiriyle kavga etti. Kavga nedeniyle çıkan panikte müşteriler kapıya doğru seğirtirken, yabancı uyruklu kadınlar da kaçışmaya başladı.

Az sonra kavga dindi, jandarma gelerek kavga eden gençleri gönderdi. Ancak sınır dışı edilmek üzere götürülen iki kadın kayıptı. Biri Adriana'ydı.

* * *

Adriana, nasıl olduğunu anlamamış, o kargaşa sırasında lokantadan dışarı doğru koşuşurken, iki kişi kolundan tutmuş ve kendisini camları siyah minibüsün içinde bulmuştu. Minibüsün içindekilerden ikisi tanıdıktı. Kendisini otelde tutan adamlar da oradaydı. Tepinmeye, kendini arabadan dışarı atmaya çalıştı. Ama bir faydası yoktu. Güçlü adamlar, kendisini kıskıvrak yakalamıştı. Kendisine iğne yapan adamın elinde yine bir şırınga vardı.

* * *

Adriana, gözünü açtığında aynı ucuz otel odasındaydı, aynı karyolada, elleri, kolları, ağzı bantlıydı. Bu sırada, içeriye üç adam girdi. Biri Hakan Reis'ti. Hakan Reis, yanındaki kısa boylu adama, "Necati! Bir sor bakalım, basın toplantısında ne söyleyecekmiş? Buldukları belge neyin belgesi? Ne bilgi toplamış da basın toplantısı yapıyormuş?" dedi. Kısa boylu adam, Adriana'nın yanına yaklaştı, Rusça konuşmaya başladı. "Şimdi beni iyi dinle! Ağzının bandını açacağım. Bağırma ve sakin ol. Tamam mı? Onaylıyorsan kafanı salla" dedi. Adriana, korkusundan titremeye başlamıştı. Vücudunda hâkim olamadığı titreme ve kasılmalar oluşuyordu. Kafasıyla onay işareti verdi. Adam, ağzındaki bandı çıkardı. Adam, "Merak etme! Sana hiç kimse bir şey yapmayacak. Sadece sorularımıza doğru cevap ver. Cevap verirsen serbest kalacaksın. Anlaştık mı?" dedi. Adriana, yine başını sallayarak yanıt verdi. Dilini yutmuştu sanki. Kısa boylu adam, Adriana'nın avukatıyla birlikte hazırladığı basın açıklaması metnini uzattı. "Burada yer alan bilgilerden başka ne öğrendin?" Adriana konuşmaya çalıştı. Beceremedi. Kısa boylu adam, arkasını dönerek "Su verin" dedi. Verilen bir bardak suyu içen Adriana, titrek sesle, "Başka bir şey bilmiyorum. Ben sadece Emre'yi bulmak istiyorum" dedi. Kısa boylu adam, Adriana'nın söylediğini Türkçeye çevirdi. Hakan Reis, "Siktirsin, orospu… Bir şey bilmezlerse basın toplantısı yaparlar mı?" dedi. Kısa boylu adam,

yine aynı soruyu sordu, aynı yanıtı aldı. Hakan Reis, elinin tersiyle Adriana'nın suratına öyle bir vurdu ki, Adriana'nın suratından kanlar fışkırdı. Küçük boylu adam, aynı soruyu sorunca, Adriana, ağlayarak konuşmaya başladı:

"Avukat, sevgilim Emre'nin fotoğraflarını buldu. Biri firmanın web sayfasında bir kokteylde çekilmiş. İki-üç fotoğraf daha var. Onları nerede ve nasıl bulduğunu bilmiyorum. Ayrıca basın toplantısında şirketin tüm videolarına el konulması için Cumhuriyet Savcılığı'na başvurarak şirket hakkında suç duyurusunda bulunacaktı. Bulundu mu, başvurdu mu bilmiyorum…"

Hakan Reis, "Tamam... Söyle ona, Emre'nin yanına göndereceğiz onu. Söz veriyorum. Emre'yle buluşturacağım. Yeter ağlamasın" dedi. Kısa boylu adam, Hakan Reis'in söylediklerini Rusçaya çevirdi. Adriana inanmadı ama inanmış gibi yaptı. Gülümsemeye çalıştı. Yarılan o güzel etli dudağı acıdı.

Hakan Reis, odadaki adamlara "Haydi, dışarı çıkıyoruz" işaretini verdi. İçeride, bir tek tahta sandalyede oturan adam kaldı.

Hakan Reis, sabaha karşı Ankara'da Ulus'ta Çankırı Caddesi'nin bir paralel sokağındaki üçüncü sınıf otelden dışarı çıkarken, 'Koruma' Emre'yi verdiği telefonla aradı, öğrendiklerini anlattı. 'Koruma' Emre, bu bilgilere çok sevindi. "Kardaş... Ellerin dert görmesin. Gerisini bize bırak!" dedi.

'Koruma' Emre, Nevzat Bey'in huzuruna gururla çıktı. Hakan Reis'in kendisine aktardıklarını söyledi. 'Koruma' Emre'de daha çok bilgi vardı.

"O avukat var ya!.. Adriana'nın avukatı… Karşı firmanın çalıştığı hukuk bürosundaymış. Emre'nin fotoğraflarını onlar vermiş olmalı…"

Nevzat Bey'in yüzüne gülümseme yayıldı. "Bizimle kim aşık atabilir? Bundan sonra hiçbir şey yapamazlar" dedi.

* * *

ZER ZANE
ZOR ZANE
DEWİ TIFANGE MOR ZANE[1]

1 Kürtçe özdeyiş: Altın bilir/ Zor bilir / Tüfeğin namlusu bilir.

İPİNİ KOPARAN GÜNAHLAR

Nâre doğduğu, annesi Kader'in de öldüğü odadaydı. Kapısında aşiretten iki genç adam nöbetçi olarak bekliyordu. Faik Ağa, bir hışım girdi içeri, arkasından Muhabbet Hanım, onun arkasından Kirve Hasan koşuşturuyordu.

Nâre'yi ezik büzük bir köşede, başını çektiği dizlerinin arasına gömmüş bir şekilde otururken görmeyi bekleyen Faik Ağa, dimdik öyle ayakta görünce şaşırdı. Bozuntuya vermedi, elini kaldırdı, tokat atacaktı ki, Nâre bağırdı:

"Sakın baba, yapma…"

Faik Ağa, bu kez şaşkınlığını ele verdi ancak bağırarak üstünü örtmeye çalıştı:

"Sen kim oluyorsun da koskoca Ağa'ya, töreye karşı geliyorsun!"

Faik Ağa, sinirine hâkim olamadı, Nâre'ye bir tokat patlattı, yere düştükten sonra da tekmeyi yapıştırdı.

Nâre'nin ağzı burnu kanıyordu. Elini o güzel yüzüne götürdü, kanı sıvadı, eline baktı. Dişlerini kenetledi. Birden ayağa fırladı. Çok sert ve kararlı bir şekilde babasının üzerine doğru yürüdü. Araya Kirve Hasan girdi. Muhabbet Hanım, "Girme araya, Kirve Hasan!" diye bağırdı, sonra kimsenin konuşmasına fırsat vermeden bağırmaya devam etti. "Faik Ağa, ne yapıyorsun?"

Muhabbet Hanım'ın bu bağırışından sonra ortalık bir durulur gibi oldu, herkes yerinde mıhlandı. Nâre de babasının üzerine

yürümekten vazgeçti ama hemen tekrar bağırmaya devam etti. Sabaha kadar yol gelen kendisi değilmiş gibi, Ankara'dan gelene kadar bir dakika uyumayan kendisi değilmiş gibi, yolda hiç yemek yemeyen kendisi değilmiş gibi bağırıyordu:

"Bana bak baba! Ağaymış. Sen benim babamsın. Gözünü aç, kendine gel baba. Ne ağası? Sen benim babamsın babam! Töreymiş… Töre dediğin şey nedir, baba? Töreyi kim yazar, kim koyar? Sonra ben ne yaptım, babam? Namusuma halel mi getirdim? Başını öne mi eğdim. Baba, ben tıpta okuyan bir kızım. Üniversiteyi kazanan bir kız. Neyin doğru olup olmadığını senden daha iyi biliyorum. Babaaaaaa… Beni anlıyor musun Babaaaaa…"

Konuşurken ağlamaya da başlamıştı. Ağladığını hissetmiyordu. Sonunda hıçkırmaya başladı. Aldırmadı. Sol elinin tersiyle burnunu, gözünü sildi ama bağırmaya devam etti:

"Ben de senin kanından, canındanım. Biliyorum, anam beni doğururken öldü diye hep beni suçladın. Kız doğdum diye hep benden nefret ettin. Anamın ölümünden beni sorumlu tuttun. Abim Halil İbrahim öldü, Ömo öldü, beni suçladın. Benim yüzümden öldüler diye bildin. Abim ölmeseydi, sen bunları yine yapabilir miydin?"

Kızgınlığından bir an nefes alamadı. Sustu. Susar susmaz bu kez Faik Ağa bağırmaya başladı:

"Bak hele, bak. Neler diyor? Sen, bir yanaşmanın oğluyla kırıştırdın…"

Bu konuşmanın Kirve Hasan'ın dahi yüreğini burktuğunu, boynunu büktüğünü, gururunu incittiğini hiç düşünmedi bile. Muhabbet Hanım da çok üzüldü ama şimdi asıl üzüntüsü bu değildi. İçinden "Sonra ben konuşurum" diye düşündü. Faik Ağa, burnundan solur gibi konuşuyordu. O daha kızgındı.

"Senin hakkın ölümündür… Ölüm. Kendini acındırma, bahane bulma… Ne töresiymiş? Töre olmasa bugüne nasıl gelirdik, biz? Sen nasıl ağa kızı olurdun? Bunca insan nasıl doyardı, nasıl yaşardı? Hiç düşündün mü? Nerede okursan oku; sana hiçbir okulda bu

insanların yaşamak için bir ağaya bir de töreye ihtiyacı olduğunu öğretmezler. Çünkü bilmezler. Ben ağaysam, töremiz töreyse senin hakkın ölümdür… Bu töre sayesinde kaç bin insan ekmek yiyor! Töre olmasa bu insanlar hep ortada sersefil olurdu, aç kalırdı, dağılırdı. Senin bundan haberin var mı? Töre böyle bir şey işte…"

Nâre babasının söylediklerine daha da sinirlenmiş, boğazındaki damarlar şişmiş, gözleri kanlanmıştı. Babasından aşağı kalmayacaktı, kararlıydı. Aynı kararlılıkla babasının daha fazla konuşmasını engellemek için cinnet geçirircesine bağırmaya başladı:

"Babaaaaaaa…. Bana bak. Kan mı istiyorsun? Ama şunu bil ki, ben kendi kanımı kimseye döktürmem. Benim ölümüm seni rahatlatsa da, kıyamet kopsa da bu kanı döktürmem. Ölümden korkmuyorum baba, ama böyle anlamsız da ölmeyeceğim. Ölümden korkmadığım gibi ne senden ne de törelerinizden korkuyorum. Buraya seninle konuşmaya geldim. Peşime saldığın o köpeklerinden korktuğum için değil. Dedim ki, babadır, anlar… Yanılmışım… Töreymiş. Töreniz batsın. Ağaymış, ağalığınız batsın. Senin karşında her şeye rıza gösteren o cahil aşiret kızı yok artık. O kızlar yok… Sen, hepiniz bundan korkuyorsunuz. Kendine gel baba. Bir baba kızından bunu nasıl ister? Bana bunu babam nasıl söyler?"

Faik Ağa, tınmadı. Sussa, ağalığı elden gidecekti, ağalığına laf gelecekti. Karşısındakinin öz kızı olduğunu unutarak gazabını kusmaya başladı. Acımasız, gaddar, zalim bir adamın intikam alma ve kan dökme isteğini duyan bir adamdan başkası değildi.

"Hele bir kıyma canına!.. Ben alacağım o canı senden… Bu işi temizleyeceksin…"

Faik Ağa, geldiği gibi bir hışımla odadan çıktı. Arkasından Muhabbet Hanım ve Kirve Hasan koşuşturdu. Nöbetçiler, kapının önüne geldi yine.

Nâre, Faik Ağa'nın odadan çıkmasıyla yere çöktü. Yerde elleri ve ayaklarının yardımıyla duvar dibine kadar gitti. Babasının gelirken görmeyi hayal ettiği şekilde, dizlerini göğsüne çekerek oturdu ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

* * *

Rüya, sabahki haber toplantısında haber müdürünü güçlükle ikna etmişti. Hemen Şanlıurfa'ya uçak biletini aldırttı. İki saat sonra uçacaktı. Suruç'a gitmeden önce gece sabaha karşı kendisini arayan İsmail Amir'le bir kez daha telefonla konuştu.

"İsmail Bey, bu bilgiyi teyit etmek için arıyorum. Ağa, kendi kızını, Nâre'yi kaçırtmış… Doğru değil mi? Ankara'dan… Şimdi Suruç'ta oldukları tahmin ediliyor… Evet, kızın sevgilisi var. İsmi Yusuf… O da aynı aşiretten… Nâre ile Yusuf, Hacettepe Tıp Fakültesi'nde okuyor... Yusuf'u da kaçırmışlar… Her an infaz edebilirler, öyle mi?"

Rüya, bu bilgileri bir kez daha doğrulattıktan sonra artık gönül rahatlığıyla Suruç'a gidebilirdi. Kendisinden emindi. Çok büyük bir haber yakalamıştı. Eğer röportajı da patlatırsa haber daha da büyüyecekti.

* * *

Faik Ağa, avluya kadar indi, misafirler için ayrılan binanın girişindeki geniş salonda yalnız başına oturmak istedi. Aradan bir iki saat geçti. Sinirinin yatışmasını kollayan Muhabbet Hanım, olaylar böyle sıcakken Faik Ağa'yla Nâre ile Yusuf'un durumunu konuşmak, ortalığı yatıştırmak ve kesin bir çözüm bulmak üzere yanına girdi. Muhabbet Hanım, Faik Ağa'yla tam konuşmaya başlamıştı ki, Kirve Hasan, Faik Ağa'ya kapıdan göründü. Kirve Hasan'ı gören Faik Ağa, önemli bir haber getirdiğini anladı, konuşmayı kesti, eliyle 'gel' işareti yaptı. Muhabbet Hanım, dışarı çıkmak istedi, Faik Ağa engelledi.

Kirve Hasan, "Ağam. Bir gazeteci kız gelmiş, sizinle konuşmak istiyor. Ta Ankara'dan gelmiş…"

Faik Ağa, "Ulan, bunu kim gönderdi? Senin adamlar ellerine yüzlerine mi bulaştırdı yoksa? Nereden haberi olmuş? Defedin!" diye kızgınlıkla bağırdı.

Kirve Hasan, tam geri dönmüştü ki, Muhabbet Hanım durdurdu.

"Olmaz Begim… Hem kapımıza gelmiş misafirdir hem de konuşmadan gönderirsek bize karşı nefret besler. Çağıralım. En iyi şekilde ağırlayalım. Ağırlayalım ki, Karayeloğlu aşiretinin Ağasının nasıl bir ağa olduğunu görsün. Ne isterse sorsun. Ne olacak?"

"Öyle olur mu, Hanım? Ya Nâre'yi görmek istese? Ya Yusuf'u görmek istese?"

"Sakin ol Ağam. Makul bir şekilde konuşuruz, ikna ederiz. Sen yeter ki sakin ol… Ağaya yaraşır karşılama yap, yeter. Gerisini bana bırak… Ne Nâre konuşmak ister ne de Yusuf…"

Sonra Faik Ağa'nın yanıtını beklemeden Kirve Hasan'a, "Gazeteci kızı buraya getir! Bizim kızlara da haber ver, buraya gelsinler. Sofra hazırlasınlar" dedi. Kirve Hasan, hem gazeteci Rüya'yı hem de sofra hazırlayacak iki kızı almak üzere, Nâre ile Yusuf'un birlikte yakalandığı mutfağın olduğu binaya seğirtti. Kirve Hasan yolda yürürken, Kör İzo'nun karısı Anzılha'ya beddualar ediyordu.

"Ahhh be salak karı... Ahhh be ahmak karı… Ne vardı, dizini kırıp oturaydın. Yok, mutfakta karaltılar görmüş, yok merak etmiş. Hadi gittin gördün, sesini çıkarmasaydın. Ağanın kızına azap oğlan yakışır mıymış? Yok, ille söylemek gerekiyormuş. Hadi söyle. Ortalığı ayağa kaldırarak mı söyler insan? Ne diye Faik Ağa'ya anlatırsın bir de… Akılsız karı… İnşallah bu işin sonu hayırla biter. Pek biteceğe benzemiyor ya…"

Rüya, misafir salonuna girerken Faik Ağa ve Muhabbet Hanım, ayağa kalktı. Faik Ağa, son derece sıcak bir şekilde "Hoş geldiniz" dedi. Rüya, normal bir takım elbise giyen Faik Ağa'dan böyle bir hareket beklemiyordu. Şaşırdı. Muhabbet Hanım, kırk yıllık tanıdıkmış gibi sarılarak, "Hoş geldin kızım" dedi. Daha da şaşırdı. Muhabbet Hanım, aslında kırk kapı yabancı olsa bile evlerine gelen, kapılarına sığınan her misafire davrandığı gibi davranıyordu. Rüya'ya sormadan, kızlara, "Misafirimiz açtır, çabuk sofra hazırlayın" diye talimat verdi, sonra oturması için buyur etti.

Rüya yere minderlere oturup sırtını hasır yastıklara dayadıktan sonra Faik Ağa ve Muhabbet Hanım da oturdu. Faik Ağa, bağdaş

kurmuştu. Tabakasını çıkartıp sigara sarmaya başladı. Bir tane sardıktan sonra, bir gül verir gibi Rüya'ya da, "Buyur, bacı. İçer misin?" diye sordu. Rüya sigara içiyordu ama saygısızlık olup olmadığını kestiremediği için kararsız kaldı. Muhabbet Hanım, "İçiyorsan, iç kızım. Ayıp değildir" dedi. Faik Ağa'nın sardığı ve kendisine uzattığı ikinci sigarayı aldı, muhtar çakmağı denilen benzinli çakmakla yaktı. Muhabbet Hanım'ın sigara içtiğinden cesaret alarak Rüya da Muhabbet Hanım'ın önünde duran çakmağa uzandı, kendi sigarasını yaktı. Tütünün içimi çok yumuşak ve aroması çok güzeldi.

Faik Ağa, üçüncü sigarayı sararken sordu:

"Buyur kızım. Beni görmek istemişsin. Nedendir?"

Rüya yanıt verecekken Muhabbet Hanım araya girdi:

"Hele dur kızım. Bir karnını doyur, sonra konuşuruz" dedi.

Sinilerle gelen yer sofrasında yok yoktu. Rüya pek aç olmamasına karşın, pilavın üstüne serpilmiş haşlanmış ete, güvece, ezmeye bayıldı. Ne çabuk yapmışlardı, oturalı bir saat bile olmamıştı. Yemeği beklerken havadan sudan ve Ankara'daki politik gelişmelerden konuşmuşlardı. Rüya'yı büyük bir dikkatle dinlemişlerdi. Yemekler yendikten sonra, Faik Ağa yine sordu:

"Buyur kızım, beni niye görmek istemişsin?"

Rüya, kendisini böylesine ağırlayan ve samimi davranan insanlara karşı biraz mahcup olmuştu. İçinden, "Haklarında bu kadar kötü düşündüm. Önyargılı mı davrandım?" diye düşündü. Yine de gazetecilik dürtüleri onun oraya neden geldiğini unutmasına izin vermedi.

"Ben Nâre ile Yusuf için geldim. Nâre sizin kızınız. Kızınızı kaçırtmışsınız. Onu öldürecekmişsiniz…"

Faik Ağa ile Muhabbet Hanım, başlarından aşağıya haşlak su gibi dökülen bu sözlere ikisi aynı anda yanıt verdi:

"Tövbe… Hâşâ…" deyiverdiler. Sonra Muhabbet Hanım, konuştu:

"Yok, kızım yok… Faik Ağa, koca bir aşiretin ağasıdır. Nâre, yüksekokulda okuyor. Doktor olacak. Hiç öyle şey olur mu? Neden öldürecekmiş ki? Size bunu kim söyledi?"

"Ankara'da polisler söyledi. Bir olay olmuş… Soruşturmuşlar, bu sonuca varmışlar. Nâre ile Yusuf birbirini seviyormuş. Töreye karşı geldiği için haklarında ölüm kararı çıkmış…"

Faik Ağa, bozardı, aldı verdi ama belli etmedi. "Yok kızım… İftira" dedi.

Muhabbet Hanım hemen atladı:

"İster misin, bir de sen Nâre ile Yusuf'la konuş. O zaman bize inanır mısın?"

Bu soru, Rüya için "Körün istediği bir göz, Allah verdi iki göz" demekti. "İsterim" dedi.

Muhabbet Hanım, "İyi… Hoş… O zaman hadi kalkalım" dedi.

Ayağa kalktılar. Rüya bir yandan çantasından fotoğraf makinesini çıkartmaya çalışırken, "Fotoğrafınızı çekebilir miyim?" diyerek izin istedi. Faik Ağa, "Yok kızım… Olmaz" diye istemedi. Muhabbet Hanım, niye istemediğini açıklar gibi, "Kızım sen bilmezsin buraları. Yanlış anlama. Bizim gizlimiz saklımız yoktur. Ama o bir Ağa. Şimdi gazetelerde görseler, herkes dalga geçer. Sonra dostumuz var, düşmanımız var..." dedi. Rüya, fotoğraf makinesini çıkartmış oldu. Muhabbet Hanım, "Kızım, şimdilik fotoğraf çekmesen olmaz mı?" diye rica edercesine konuştu. Rüya, fotoğraf çekemeyeceğini anladı, makineyi tekrar çantasına yerleştirdi.

Üçüncü kata çıktılar. Nâre'nin olduğu odanın kapısında bekleyen kimse yoktu, ama kapısı kapalıydı. Muhabbet Hanım, kapıyı yavaşça açtı, Nâre'ye seslendi. Seslenirken, kenara çekildi, Nâre'yi Rüya'nın da görmesini sağladı.

"Nâre kızım, bak, gazeteci gelmiş… Seninle görüşmek istiyor."

Rüya, Nâre'nin kendisini görmesi için ve hatta konuşacağını sanarak kapıda iyice kendini gösterdi ve ayakkabısını çıkarıp içeriye girmeye yeltendi. Nâre, oturduğu yerden, "Özür dilerim. Kimseyle görüşmek istemiyorum. Belki başka zaman… Lütfen" diye kibarca engelledi. Rüya, Nâre'nin içtenliğine inanarak ısrar etmedi. Muhabbet Hanım, "Nâre kızım bir şey istiyor musun?" diye sordu. Nâre, eliyle bir şey istemediğini belirtti.

Muhabbet Hanım, Rüya'ya "Yusuf'u görmek ister misin?" dedi, sonra cevabını beklemeden konuşmaya devam etti:

"Onun da konuşacağını sanmam. Moralleri bozuk. Sonra yanlış anlama var. Onlar kardeş gibi aha şu avluda büyüdüler. Hatta Faik Ağa, Nâre'yi Yusuf'a teslim etti, ona kardeşlik yap, göz kulak ol diye… Polis nereden biliyormuş, öyle iftira… Kapılara dağlara… İnsan kardeşine yan gözle bakar mı? Bunların başında kavak yelleri esiyor. Gençlik işte. Her baba kızın arasında olan şey… Babası dedi ki, seni isteyecekler. Nişanlan okuluna öyle devam et. Nâre de kızdı. İstemedi. Okul kapalıyken Ankara'ya gitti. Tek başına gidemediği için Yusuf'la birlikte gitti. Babası, onları çağırdı. Okul kapalıyken ortalıkta rezil olmasınlar diye…"

Bu açıklama Rüya'ya mantıklı geldi ama İsmail Amir'e güveniyordu. Sonra o gece barda, aşiretin adamlarının olması, Nâre ile Yusuf'un da o barda olduğunun tespit edilmesi bir rastlantı olamazdı. Rüya, Yusuf'un da konuşmayacağını anlamıştı, görmek için dâhi olsa, "Biz gidelim. Belki bir iki çift laf eder" dedi.

Avludan geçtiler. Karşıdaki toprak müştemilat binaların en büyüğüne yürüdüler. Bu iki odalı toprak binada Kör İzo ve ailesi oturuyordu. Yusuf, bir odada sedirin üzerinde kitap okuyordu. Odaya önce annesi Anzılha, ardından Muhabbet Hanım ve Rüya girdi. Yusuf, içeriye girenleri görünce afalladı, sedirden aşağıya inerek ayağa kalktı. Herkese 'Hoş geldin' dedi. Ne yapacağını bilmiyordu. Annesine bile "Hoş geldin" demişti. Muhabbet Hanım konuştu:

"Evladım, Yusuf. Bak bu gazeteci kızımız. Ankara'dan geldi. Polis bir şeyler söylemiş. Siz Faik Ağa tarafından silahla kaçırılmışsınız… Sen kardeşin Nâre'yi kaçırmışsın. Hele bir doğrusunu anlat…"

Yusuf, Rüya'ya baktı. Rüya bu bakışı görmedi. Görseydi, belki her şeyi anlayacaktı. Yusuf, iki elini yana açarak, "Bunların hepsi yalan. Bakın biz buradayız. Burası benim evim" dedi. Rüya'nın soracak çok sorusu vardı. Yusuf, konuşmak istemediğini belirtti.

Toprak binadan çıkarken Rüya, Muhabbet Hanım'a, "Ehhh artık benim yapacak bir şeyim kalmadı. Benim hemen Ankara'ya dönmem gerekiyor" dedi. Muhabbet Hanım, "Mümkün değil. Seni

bırakmayız. Bu gece misafirimiz ol. Şimdi Ankara'ya uçak yoktur" dedi. Rüya, bu teklifi kabul etmedi, "Uçak işini hallettik. Gece Gaziantep'ten uçak var. Gazetedekiler ayarlar şimdi. Buradan taksi tutarak Gaziantep'e giderim. Üç saat sonra yanılmıyorsam, Ankara'ya direk bir uçak varmış" dedi.

Vedalaşmak üzere Faik Ağa'nın yanına giderken avluda karşılaştılar. Muhabbet Hanım, Rüya'nın Gaziantep'e gideceğini söyleyince Faik Ağa hemen bir arabanın hazırlanmasını emretti.

Rüya, Faik Ağa ve Muhabbet Hanım'la vedalaşırken karmakarışık duygular içindeydi. Onlara karşı haksızlık ettiği hissine kapılmıştı. Nâre'yi de Yusuf'u da görmüş, ortada hiç de şüpheli bir durum görmemişti.

* * *

KAN BULUTLAR KANAT ÇIRPAR

Hava kararmak üzereydi. Birden üçüncü kattan bir tüfek sesi duyuldu.

O avluda yaşayan her canlı, her cansız dondu, kaldı.

Saniyeler yıllar kadar uzun sürdü.

Sonra birden çığlık duyuldu. Faik Ağa'nın konağı olarak bilinen üç katlı betonarme binanın balkonundan Muhabbet Hanım'ın çığlığı yankılandı.

Şanlıurfa'nın etrafındaki dumanlı dağlar titredi, ceylanlar kaçıştı, güvercinler kırk takla attı.

"Trillli... li... li… Trillli... li… li…. Nâreeeeeeeeeeeeeeee... Trilli… li… li… li…"

Sonra birden ortalık ana baba gününe döndü. Herkes binaya doğru koştu.

Odaya ilk varan Muhabbet Hanım oldu. Her zaman olması gereken nöbetçiler yoktu. Kapıdaki nöbetçilere, nedense o gün Faik Ağa tarafından izin verilmişti. Faik Ağa'yı odanın içinde görünce dondu. Oda kısa sürede ana baba gününe döndü. Odaya Kirve Hasan, sonra avluda olanlar, sonra aşiretten ne kadar insan varsa, sonra tüm Mezopotamya'da yaşamış yaşayacak olan bilcümle kavimler, sonra bütün dünya girdi. Bir tek Yusuf gidemedi odaya… İzin vermediler.

Nâre, kanlar içinde bir yerde, duvarda duran av tüfeği bir yerdeydi.

Muhabbet Hanım, yüzükoyun yerde yatan gövdesini çevirdiğinde, kan gölünün ortasında Nâre'nin yüzünün olmadığını gör-

müştü. Nâre'nin üst çenesi ve dişleri bir dişçinin protez kalıp alçısı gibi yarım ay şeklinde kopmuş, duvara saplanmıştı. Yüzünün diğer kemikleri de ortalığa saçılmıştı.

Muhabbet Hanım, kucağında Nâre'nin durmadan kanayan başına sarılırken, kapının eşiğinde durarak yanına yaklaşmaya çekinen o zalim Faik Ağa'ya nefretle bakıyordu. Faik Ağa'nın suratında herhangi bir tepki yoktu. Kaskatı ama sinsi gözlerle olup bitenleri seyrediyordu. Faik Ağa, o an yeni bir karar verdi.

112 acil yardım ekibi anında geldi. Nâre'ye ilk müdahale yapıldı. Nâre, ambulansla önce Şanlıurfa Devlet Hastanesi'ne, oradan helikopterle Ankara Gazi Tıp Fakültesi Hastanesi'ne götürüldü.

* * *

Nâre'nin törenin hükmü uyarınca canına kıydığı ilan edildi. Bu can kıyış; sükûnetle, telaşsız bir şekilde önce aşirete, sonra Suruç ovasına anında yayıldı.

Nâre'nin töre uyarınca gösterişsiz canına kıyışını; doğarken ömür boyu taşımaları için beyinlerine asılan hamaylıda yer alan hurafelere son derece sadık olan tekmil erkekler, gizli bir övünç içerisinde duymazdan geldi. Her şey olması gerekendi.

Nâre'nin töreye inat heybetli canına kıyışını; incinen, yürekleri parçalanan, dağlanan, birisinin yazgısı hepsinin yazgısı olan tekmil kadınlar, yırtıcı ve isyankâr ağıtlarla hep birlikte hep bir ağızdan karşıladı. Yaşadıkları sürece yakacaklarından başka kırk gün daha yakacaklardı.

* * *

Ay lo dıloooo… Ay lo Nâreeee… Ay lo dıloooo… Bekeso Nâreeeeeeeee…

Te pışta mın da beri divaran/ te ez xıstım lı cem hewalan/ez bıçeriyam lı cem xezalan… Bekeso Nâreeeeeeeee…

Trillli... li... li… Trillli... li… li….Nâreeeeeeeeeeeeeeee... Trilli… li… li… li…"[1]

* * *

1 Kürtçe (Şiwan) Ağıt: Ah gönül… Vah gönül… Kimsesiz Nâre… Benim belimi büktün duvarlara yaslattın/beni insanlara mahcup ettin/ben ceylanlarla gezmeye razıydım… Kimsesiz Nâre…

SON SİS

Faik Ağa, Halil İbrahim'in ölümünden sonra yaptığı gibi kaç zamandır yemeden içmeden kesilmişti yine. Üç yıldan bu yana çok sessizdi. Hiçbir şey olmamış, hiçbir şey yaşanmamış gibiydi her şey. Sessiz ve derindi her şey. Faik Ağa, içine kapanmasına kapandı ama içinden neler geçtiğini kimse bilemedi. Halil İbrahim'in ölümünden ve Nâre ile Yusuf'un Ankara'ya kaçışından bu yana Faik Ağa, içinde gürleyen, köpüren ve giderek artan vahşiliğinden ve gazabından kendisi de korkar olmuştu. Öfkesi mecburi bir öfke, yaşanan her matemin sorumlusu tarih ötesi bir infazdı sanki. Merhametini, acıma duygusunu, vicdanını bir atın terkisine bağlamış, sonra da kırbaçlayarak atı doludizgin bir sisin içine göndermişti. Kini, ulu ama susuz bir dağın tepesinde küçük bir ağartı gibi duran üstü küllerle örülü ve yüreğini kavuran için için fokurdayan bir volkandı. O kor ateşlerin daha patlamadığını, içindeki yanardağın sönmediğini sadece Faik Ağa biliyordu.

* * *

Faik Ağa'nın Nâre'nin tedavisinden, yüzüne 'gavur!' bir kadının yüzünün nakledildiğinden, her şeyden haberi vardı. Nâre'nin yanındaki Muhabbet Hanım kendisine an be an olup biteni aktarıyordu. Üç yıl boyunca, bir gün dahi Ankara'ya gidip de Nâre'yi görmedi. Görmek istemedi de... Yeni yüzü nasıldı, bir gün dahi merak etmedi. İşte Nâre'nin taburcu olma vakti gelmişti. Geri dönüyordu.

* * *

Kör İzo, Faik Ağa'nın isteği doğrultusunda okullar açılmasına rağmen Yusuf'un gitmesine izin vermedi. Ne o sene, ne sonraki seneler… Yusuf'un gözaltı hâli devam ediyordu. Yusuf, müştemilattaki odada tek başınaydı, kimseyle görüştürülmüyor, hiçbir yere gidemiyor, avluya bile çıkamıyordu. Kör İzo, oğluna yalvararak sabırla beklemesini söylüyordu. Sık sık, "Oğlum, bir yere gitme… Kaçma… Nereye gitsen bulurlar seni. Biliyorsun. Ortalık sakinleşecek… Hele bir Nâre hastaneden çıksın… Belki o zaman her şey düzelir. Sabret oğlum. Hazreti Eyüp'ün sabrı seninle olsun" diye tembih ediyordu. Yusuf, Nâre'den babasının getirdiği haberlerle teselli buluyordu. Nâre, iyileştiğinde her şeyin düzeleceğinden emindi. Faik Ağa'nın bunca zaman kendilerine bir şey yapmamasını hayra yormak gerekti.

Muhabbet Hanım, Kör İzo, kendilerini düşündüren bazı şeylerin olmasına karşın, Faik Ağa'nın sessizliğine ve bu gelişmeye şükür ediyordu. Faik Ağa, Nâre ile Yusuf'u cezalandırmak isteseydi, çoktan cezalandırırdı. Nâre'nin başına gelen o 'intihar!' olayından sonra etkilenmiş olmalıydı. Çünkü ortalık durulur gibi olmuştu.

* * *

O gün Nâre'nin taburcu olacağı gündü. Taburcu olmadan önce yüz naklinin başarıyla gerçekleştiği ve Nâre'nin üç yıl boyunca süren tedavi sürecinin tamamlandığı ve tamamen iyileştiği basın toplantısıyla açıklanacaktı.

* * *

Faik Ağa, Hasan Kirve'yi çağırdı, Kör İzo'nun yanına gelmesini istedi.

Faik Ağa, Kader'le ilk gerdeğe girdiği; Kader'in Halil İbrahim'le Nâre'yi doğurduğu; Kader'in Nâre'yi doğururken öldüğü; Nâre'nin yüzünün parçalandığı odada gözleri dalıp giderek efkârlı efkârlı sigara içiyordu.

Hasan Kirve'yle birlikte Kör İzo'nun ezik büzük odaya girdiğini, el pençe karşısında durduğunu görmedi bile… Kör İzo, ancak hafifçe öksürerek varlığını hissettirdi.

Faik Ağa, Kör İzo'ya bakmadan konuştu:

"Yusuf nasıl?"

Kör İzo'yu, başından ayağının tırnak ucuna kadar bir ürperti yalayıp geçti. İlk kez bu kadar korktu. İçinden ne kadar dua varsa okudu. "İyidir, ellerinden öpsün. Evde, azat olmayı bekliyor" dedi. Kekelemesini engellemeye çalıştı, başaramadı.

Ayağa kalktı. Kör İzo'ya baktı. "Abdestin var mı?" diye sordu.

Kör İzo, sadece kendisinin duyabileceği bir sesle "Ya star … Ya star[1]…" dedi, sonra yüksek sesle yanıt verdi. "Var da… Yine alırım."

Faik Ağa, "İyi. Al o zaman. Bol bol dua et. İhtiyacın olacak… Sonra yanıma gel" diye emir verdi.

Kör İzo gitti, abdestini aldı, geldi. Faik Ağa, yavaş yavaş ayağa kalktı. "Vakit geldi" dedi. Anlamsızdı konuştuğu. Daha birçok şey söyledi. Avluya çıktılar. Eğildi. Kör İzo'nun kulağına fısıldadı. Bu konuştuklarının arasında en anlamlısıydı.

"Hasan Kirve'yle gidin Yusuf'u alın, ahırlara getirin…"

Faik Ağa, ahırda ne kadar çalışan varsa izin vermişti. Bir tek seyis kalmıştı. Seyisin de ahırın dış kapısında durması emrini iletmişti. Faik Ağa, ahıra girdiğinde az sayıdaki atlar kişnemeye başladı. Faik Ağa, eline yem ve su alarak atlarla tek tek ilgilenmeye başladı.

Kör İzo, başına gelecekleri tahmin etmek bile istemiyordu. Bu nedenle aklına geldikçe kovuyor, düşünmek istemiyordu. Düşünmediği için de içi rahattı. Kendisini kandırıyordu, biliyordu ama buna ihtiyacı vardı.

Odanın kapısına geldi. Nöbetçiler yol verdi. Kör İzo, kapıyı açtı, Yusuf'a yavaşça seslendi:

"Oğlum. Canım oğlum. Doktor olunca babasına bakacak oğlum. Bir dakika geliver hele…" Yusuf, gözleriyle 'olur' dedi. Kör İzo odadan çıktı.

Dışarı çıktı, Hasan Kirve'yle ahırlara doğru yavaş adımlar-

1 Ya star (Kürtçe) : Allah'ım beni koru, anlamında kullanılan bir deyim…

la yürüdü. Yusuf çıktı, babasına yetişmek için acele ediyordu. Ayakkabısını da yürürken giymeye çalışıyordu. Nâre'nin taburcu olacağını, Aligor'a geleceğini duymuş, fazla bilgi alamamıştı. Ağlamaktan gözleri şişmiş, ne yapacağını bilmediği için kendine kahır etmişti. Eli kolu bağlı durmak, yıllardır bir odada kalıvermek deliye döndürmüştü. Çaresizce beklemek zorunda olduğunu da çok iyi biliyordu. Her an kaçabilirdi ama kaçtığı an, Faik Ağa'nın ailesini de yok edeceğini biliyordu. Babasının, Nâre ile ilgili bilgi vereceğini sanmıştı. Babasına koşar adım yetişti. "Buyur Baba!" dedi. Hasan Kirve ve Kör İzo Yusuf'un yanlarına geldiğini görmemiş gibiydi. Sesini çıkarmadı. Yusuf, bir daha seslenince Kör İzo, konuştu:

"Oğlum, Faik Ağa, bizi bekliyor" dedi. Babasının bu açıklaması babasıyla konuşmaya hazırlanan Yusuf'un ağzının açık kalmasına neden oldu. Sesini çıkartamadı. Neler düşündüğünü kendisi bile bilmedi. Her ikisi de Faik Ağa'nın kendileriyle ahırda konuşmak istediğine anlam vermeye çalışıyorlardı.

Faik Ağa, ahırda atların özel olarak barındırıldığı bölümlerin en sonuncusunda bekliyordu. Atların Adana'ya yarışa gitmesi nedeniyle bölümlerin çoğu boştu. Kör İzo ezik; Yusuf, Nâre gibi başı dik biçimde bölüme girdiler. Hasan Kirve, bölüme girmedi. O sırada, Hasan Kirve'nin yanı başında izbandut gibi aşiretten dört adam belirdi. Bölümün kapısının önünde beklemeye başladı. Hasan Kirve ve iki adamın gözleri Faik Ağa, Kör İzo ve oğlu Yusuf'tayken iki adam da sırtlarını dönerek ahırın girişini kontrol etmeye başladılar. Hasan Kirve, ahırın giriş kapısında dört adamın daha beklediğini biliyordu.

Faik Ağa, kuşağındaki iki tabancayı birden çıkardı. Sağ elindeki tabancayla 'Gelin' işareti yaptı. Kör İzo ve Yusuf biraz daha yanaştı.

Faik Ağa, Kör İzo'ya baktı, sağ elindeki nagantını göstererek sakin bir şekilde konuştu:

"Bu tabancayı hatırlıyor musun, Kör İzo? Benim kâhyam, arkadaşım. Bu tabancayla daha on yaşındayken ilk kez nişan

almayı öğrenmiştik. Bu tabancanın üzerine yemin ettik. Hatırla… Namusumuza yemin ettik. Sonra Halil İbrahim ve Ömo'ya da bu silahla ilk atış talimini yaptırdın."

Kör İzo, lafa karışır gibi oldu, Faik Ağa izin vermedi:

"Beni dinle… Sonradan sen çok konuşacaksın nasıl olsa… Namusumuz nerede şimdi, Kör İzo? Ha söyle, nerede?"

Ortalıkta çıt çıkmıyordu.

"Ben söyleyeyim. Namusumuz şu oğlun var ya, aha şu oğlun Yusuf'ta… Kirvesi olduğum şu oğlunda…"

Kör İzo başını öne eğdi, Yusuf Faik Ağa'nın gözlerine bakarak söylediklerini dinliyordu.

"Kör İzo!.. Kör İzo!.. Söyle… Töreye göre, namusa göre, ahlakımıza göre ağanın kızına yan gözle bakılır mı? Peki, baba yarısı kirvenin kızına göz dikilir mi?"

Kör İzo, bu konuşmanın nereye gideceğini tahmin etti, dizlerinin bağı çözüldü. Yusuf, olanların farkında değildi.

"Nâre ne yaptı? Bir ağanın kızına yaraşanı… İlk seferde ölmedi ama ölecek…"

Bu sırada Yusuf konuşmak için ağzını açtı. Faik Ağa, yüzüne bakmadan 'Konuşma' diye öyle kararlı bir şekilde elini kaldırdı ki, konuşamadı. Faik Ağa, konuşmaya devam etti:

"Kör İzo… Kör İzo… Şimdi sen karar ver. Böyle durumda töremiz ne der?"

Kör İzo yanıt vermedi.

"Ben söyleyeyim… Bu namus lekesi temizlenir."

Kör İzo yine yanıt vermedi.

"Biz de bin yıllık töremizi yerine getireceğiz. Nasıl ki kızım bile bu töreye uydu, herkes uyacak. Senin oğlun kim ki bir ağa kızına göz dikti… Kirvesinin kızına göz dikti. Batmanı kaç para, çulu kaç para, kanı kaç para? Senin etin ne budun ne? Ben para vermesem açsınız aç! İnsan karnını doyuran adama böyle nankörlük eder mi?"

Faik Ağa, ayağının dibinde duran ve daha önce hazırladığı belli olan ipi eğilerek aldı, Kör İzo'ya attı.

"Hadi, şimdi oğlun Yusuf'un ellerini arkadan bağla…"

Kör İzo, ağasının kendisine fırlattığı ipi istem dışı, havada tuttu. Faik Ağa'nın söylediklerini duymasıyla ipi tutması aynı anda oldu.

Kör İzo, artık Ağa'sına canını veren, onun için her şeyini yapmayı göze alan birisi değildi, bir babaydı, evladını korumak isteyen bir baba…

"Ağam, gözünü seveyim, kurbanın olayım, yapma…"

Faik Ağa, tınmadı, kılı bile kıpırdamadı. Donuk ve soğuk bir suratla konuştu. Karşısındaki insan çocukluk arkadaşı, kendisiyle birlikte büyüyen, kan kardeşi Kör İzo değil de ilk defa gördüğü yabancı bir insandı.

"Ne diyorsam onu yap. Ağana karşı mı geliyorsun?"

Yusuf, babasının çaresizliğini görünce dayanamadı:

"Baba, ne yalvarıyorsun? Bağla ellerimi" diyerek ellerini arkasına birleştirdi, arkasını döndü. Kör İzo, oğlu Yusuf'un ellerini bağlamaya mecbur kaldı. Faik Ağa, ikinci emrini verdi.

"Söyle oğluna, diz çöksün…"

Yusuf, babasının konuşmasını beklemeden, kendisiyle konuşmaya bile tenezzül etmeyen Faik Ağa'nın gözlerine bakarak diz çöktü.

Yusuf diz çöktü ama Kör İzo'nun dizlerinin bağı çözüldü. Faik Ağa'nın ne yapmaya çalıştığını anladı. Yalvarmaya, ağlamaya başladı. Faik Ağa, elindeki nagantı Kör İzo'ya uzattı.

"Şimdi namus şeref günü…"

Kör İzo almak istemedi.

Faik Ağa, hiç kıpırdamadan elinde uzattığı silahıyla birlikte öylesine heykel gibi bekliyordu.

Konuşan, yalvaran Kör İzo vardı.

Yalvarışlara sinirlenen Yusuf, "Babaaaaaa…" diye bağırdı. "Baba al şu tabancayı. Bu şerefsiz adamı sevindirme… Babaaaaa…"

Faik Ağa, Yusuf'un kendisine "şerefsiz" deyişine çok sinirlendi, Yusuf'un suratına bir tekme savurdu. Yusuf'un ağzı burnu dağılmıştı. Yusuf bunun üzerine daha çok sinirlendi. Gözyaşlarını artık tutamayan babasına, "Baba şu it herif, ne diyorsa yap… Gözünü seveyim, babaaaa… Böyle yaşanmaz…" diye bir kez daha bağırdı. Yerde yatan Yusuf'un üzerine bir kez daha yürümek isteyince Faik Ağa, Kör İzo önüne geçti. "Dur, zalim ağa dur! Ne istiyorsun?" diye gürledi. Faik Ağa durdu. Kör İzo, elli yıllık hayatında ilk kez ağasına karşı gelerek konuşmuştu.

Faik Ağa, bir adım geri atarak konuştu:

"Al şu tabancayı gereğini yap!"

Kör İzo, tabancayı alır almaz Faik Ağa'ya doğrultmasıyla bir el silah sesinin duyulması bir oldu.

Hasan Kirve, Kör İzo'nun ne yapacağını anlamış, ondan önce davranarak sırtından, tabancayı tuttuğu sağ elinin tam omzuyla kolunun birleştiği yerden vurmuştu. Kör İzo'nun elindeki tabanca düşmedi ama sağ kolu, bir ağacın dalı gibi sallanıyordu. Yerde yüzü kan içinde yatan Yusuf, babasının kolundaki kanlar yüzüne sıçrayınca, panikledi, ayağa kalkmak istedi. Hasan Kirve, Yusuf'un ayağa kalkmasını eliyle engelledi. Yusuf diz üstü kalakaldı. Faik Ağa, Kör İzo'ya yaklaştı. Yüz yüze geldiler. İkisi de soluyordu. Faik Ağa, "Ben seni erkek bilirmişim, yanılmışım. Sende azıcık erkeklik varsa, oğlunu vurur, namusunu kurtarırsın" dedi. Cevap vermesini beklemeden, yaralı kolunun elindeki tabancayı aldı, bu kez sol eline verdi. "Haysiyetin var mıymış, bir göreyim?" Kör İzo, "Eğer sen, haysiyetini haysiyet sanıyorsan, benimki olmaz olsun" diyerek Faik Ağa'nın suratına tükürdü. Faik Ağa, çıldırmıştı. Kör İzo'ya önce okkalı bir tokat patlattı, ardından kafa attı. Kör İzo buna rağmen yere düşmedi ama suratı kan içinde kaldı. Faik Ağa, Hasan Kirve'ye Kör İzo'yu kollarından tutmasını söyledi. Tabancayı zorla sol eline verdi. Zorla kolunu kaldırdı. Yerde diz üstü duran ve aşiretin iki adamı tarafından omuzlarından tutularak zapt edilen Yusuf'a doğru çevirdi. Zorla tetiğe bastırdı. Yusuf, beyni dağılarak yere düştü.

Faik Ağa'nın sesi ortalığı yıkıyordu.

"Bu kez kurşunu tutamadın, Kör İzoooooo… Namusu temizleyen kurşunu kimse namluda tutamaz, Kör İzooooooo…"

* * *

Ankara'daki basın toplantısı olağanüstü geçmişti. Medya mensupları gittikten sonra yüz nakli ekibinde bulunan tüm personel, profesöründen hemşiresine kadar herkes birbirini tebrik ediyordu.

Nâre de heyecan içindeydi. Bir yanında Muhabbet Annesi, diğer yanında uğur kelebeği gazeteci Rüya ablası vardı.

Basın toplantısında Rüya ablası da diğer meslektaşlarının yanında oturmuş, Nâre'nin verdiği yanıtları gülümseyerek not etmişti. Diğer meslektaşları ayrılmalarına karşın Rüya, Nâre'ye verdiği sözü tutacak, Aligor'a beraber gidecekti. Notlarını topladıktan sonra haberlerini gazeteye hemen yazdıran Rüya, foto muhabiri Selami'yi de fotoğraflarını bir an önce İstanbul'a yetiştirmesi için göndermişti.

Taburcu işlemleri bitmiş, sıra vedalaşmaya gelmişti.

Nakil ekibini yöneten ve nakil ameliyatında bizzat yer alan Profesör Doktor Kemal Sırakayalı, Nâre'ye ilaçlarını kullanması konusunda son uyarıları yaptı, kontrol için randevularını hatırlattı, gelecek öğrenim yılı için de dekanla konuştuğunu, okuluna kaldığı yerden devam edeceğini söyledi. Profesör Sırakayalı, son öğütlerini veriyordu:

"Şimdi bana söz vermeni istiyorum. Tıp Fakültesi'nin en çalışkan öğrencisi olacaksın. Uzmanlık dalı olarak Plastik Cerrahi bölümünü seçeceksin. Benim öğrencim olacaksın. Söz mü?"

Nâre söz verdi. Nâre, iyileşmesinden daha çok okuluna devam edeceğine seviniyordu.

Nâre, doktorlardan izin alarak yattığı bölüme gitti. Oradaki hastalarla, hatta orada bulunan tanıdığı tanımadığı herkesle, önüne çıkan herkesle helalleşti. Koridordan çıkarken, kapıdan geriye döndü baktı, bir gün doktor olarak geri döndüğünü hayal etti. İçi bir hoş oldu. Daha sonra hızla kendisini bekleyen doktorların yanına gitti.

Vedalaşması çok hüzünlü oldu. Bütün doktorlara, hemşirelere bir hasta gibi değil, bir yakın akrabasıymış gibi sarıldı. Kolay değil, tam üç yıl boyunca onlarla birlikte gece gündüz birlikteydi. Kimi zaman onlardan nefret etmiş, kızmıştı. Onlar ise Nâre'nin iyileşmesi için ellerinden geleni yapmıştı. Acısını hep paylaşmaya çalışmışlardı.

Nâre ağlıyordu. Tek gözüyle ağlıyordu. Çünkü bir gözü protez gözdü, aynı burnu gibi. Koku da alamıyordu.

Güçlükle ayrıldı.

Suruç'a babası Faik Ağa'nın gönderdiği araçla gidecektiler.

Hastanenin kapısından çıktılar.

Muhabbet Hanım geride kalmıştı. Nâre ile Rüya birlikte son derece mutlu bir şekilde merdivenleri iniyorlardı.

Aniden sayısız silah sesi duyulmaya başladı.

Nâre delik deşik olmuş vücuduyla merdivenden aşağıya yuvarlandı.

Yanında Rüya yoktu.

Çünkü ölüler rüya görmez.

* * *

KIRIK BİR AŞK HİKÂYESİ, KIYICI ZAMAN SURETİDİR

Bu coğrafyada bazen nehir çağıltısına, bazen uçurum çınlamasına, bazen fırtınaların uğultusuna benzer, aşk hikâyeleri…

Kırılmalar ve yıkımlar, çaresizlikten midir nedir, çoğu kez ilkel hükümlerle nefret ve düşmanlıkla çoğalır, hayatın ve sevginin yerini alır.

Öfke ve ölüm ise sessiz ve acınası bir sözleşmedir, sevenler arasında. Köleyle sahibi, kum ile çöl, yeryüzüyle gökyüzü arasındaki ilişki gibidir.

Bu coğrafyada bilinir ki, her kim severse aklının ve yüreğinin gizi, kıyıcı zaman suretinden ibarettir.

Özcesi, bu coğrafyada aşklar dökülür, kurmaca ve kırk kilitlerle örülü bir hayatın pencerelerinden… Sıradan, yalın ama tılsımlı aşklar yaşanmaz yaşanabilecekken kuzguni solunan günlerden.

Düşe kalka bir yaşamda; pamuk ipliğinin yeniden keşfidir, ölümün kıyılarındaki kadim yalnızlık.

Geriye kalan kırık dökük bir ağıt, belki biraz da kırgın gözyaşıdır. Nâre ile Yusuf'un payına düşen de bu kadardır.

* * *